SERIA CĂRȚILOR SARA

De la autorii cărții bestseller *Cere și ți se va da*

SARA,
Cartea a doua

Sara și Seth, bunii prieteni neînaripați ai lui Solomon

O aventură savuroasă, palpitantă și amuzantă pe tărâmul înțelepciunii... un pas uriaș înainte, de-a lungul călătoriei către devenire.

ESTHER ȘI JERRY HICKS

Învățăturile lui Abraham®

Seth, ți-a luat casa foc!

Încă de la prima frază, noul roman din seria Sara, de Esther și Jerry Hicks, ne conduce de la un capitol la altul prin tot felul de aventuri și distracții.

Seth, noul elev de la școala Sarei, începe să își pună tot felul de întrebări legate de viață, solicitând o înțelegere mai deplină. De aceea, Solomon, bufnița „care vorbește fără să-și miște ciocul" din prima carte a seriei, reapare și le oferă Sarei și lui Seth, dar și cititorului acestei aventuri alerte în lumea înțelepciunii, o nouă perspectivă legată de viața pe această planetă. Este o carte obligatorie pentru copiii de toate vârstele.

Pe scurt, avem de-a face cu doi tineri aventuroși și mari iubitori de cățărat în copaci, care poartă o serie de dialoguri cu mentorul lor înaripat, amuzant și înțelept, pe tema diferitelor (și uneori confuzelor) lor experiențe legate de părinți, profesori, elevi, vecini și proprietari. Aceste dialoguri continue îl conduc pe cititor către claritatea și simplitatea experimentării conștiente a unei perspective surprinzător de pragmatice a regulilor jocului vieții.

...și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Celebrii autori ai cărților bestseller *Cere și ți se va da* și *Banii și Legea Atracției*, Esther și Jerry Hicks, sunt promotorii învățăturilor din seria Abraham-Hicks referitoare la atragerea bunăstării în viața ta. Seminarele pe tema **Legii Atracției** inspiră apariția unui flux regulat de cărți, CD-uri și DVD-uri care conțin această învățătură. Website-ul lor este: **www.abraham-hicks.com**.

Alte cărți de Esther și Jerry Hicks:

www.divin.ro
ISBN 978-606-8080-28-4

ADEVĂR

13

SARA,

Cartea a doua

Sara și Seth, bunii prieteni neînaripați ai lui Solomon

O aventură amuzantă, dar profundă, în lumea înțelepciunii...
Un pas uriaș înainte în călătoria devenirii tale.

Esther și Jerry Hicks

Ilustrații: Caroline S. Garrett
Traducerea: Cristian Hanu

ADEVĂR DIVIN

Brașov, 2010

Editura ADEVĂR DIVIN
Braşov, Str. Zizinului, nr. 48, parter, ap. 7,
cod 500414, O.P. 12
Mobil: 0722.148.983 *sau* 0727.275.877;
Telefon / Fax: 0268.324.970 *sau* 0368.462.076
E-mail: contact@divin.ro *sau* contact@secretul.tv
Pe site-ul editurii găsiţi şi alte cărţi pentru suflet:
www.divin.ro
Site: **www.secretul.tv**
Yahoo! Group: **adevardivin**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HICKS, ESTHER

Sara: cartea a doua: Sara şi Seth, bunii prieteni neînaripaţi ai lui Solomon / Esther şi Jerry Hicks; ed.: Cătălin Parfene; trad.: Cristian Hanu. - Braşov: Adevăr Divin, 2010
ISBN 978-606-8080-28-4

I. Hicks, Jerry
II. Parfene, Cătălin (ed.)
II. Hanu, Cristian (trad.)

087.5

Editor: Cătălin PARFENE
Copertă: Cătălin DAVID
Corectură: Elena MÁLNAI

Tipar: S.C. Gridsolo Print Company S.R.L.
Tel. / Fax: 0268.313.355 | www.gsprint.ro

CUPRINS

Cuvânt înainte

Rareori mi se întâmplă să citesc ceva care să mă facă să râd în hohote. În timp ce am citit însă romanul *Sara*, Esther m-a strigat adeseori din biroul ei ca să mă întrebe de ce râd. I-am răspuns de fiecare dată că mă captivează umorul vechiului meu prieten Solomon și cel al noului și genialului prieten al Sarei, Seth.

Sara și Seth, bunii prieteni neînaripați ai lui Solomon este o carte care te poate conduce către profunzimile înțelegerii și ale bunăstării, într-o călătorie emoționantă și amuzantă care te va încânta cu siguranță.

Distracția de care te vei bucura alături de Sara și de Seth, în timp ce vei descoperi formula practică a împlinirii menirii tale în viață, va fi o experiență pe care o vei putea împărtăși cu toți cei pe care îi iubești. Oricât de bine te-ai simți acum, te asigur că te vei simți și mai bine după ce vei citi ultima carte din seria *Sara*. Îți garantăm anticipat că această carte te va ajuta să faci un pas uriaș înainte de-a lungul călătoriei devenirii tale, amuzându-te deopotrivă.

Din inimă,

– Jerry și Esther

Capitolul 1
În căutarea fericirii

„Seth, ți-a luat casa foc!"

„Da, da", răspunse Seth blazat, anticipând o altă tentativă de a fi luat peste picior. Călătoria până acasă cu autobuzul școlii nu avea mai mult de 8 km, dar i se părea că are sute de km. Glumele de acest fel începeau întotdeauna când se urca în autobuz și nu încetau decât când se dădea jos din el.

Povestea a început chiar din prima lui zi de școală. Seth a venit la această școală în luna martie, când familia lui s-a mutat în fosta casă a familiei Johnson de pe colină. Înainte de mutarea lor, casa a stat goală o vreme. Chiar și după mutarea lor, care s-a produs de câteva luni, casa a continuat să arate de parcă nu ar fi locuit nimeni în ea. Fereastra din bucătărie era acoperită cu aceleași perdele zdrențuite, fiind de altfel singura care avea perdele. Parchetul din lemn al camerelor era uzat și mâncat de vreme, iar pereții casei erau pătați și aveau crăpături neacoperite sau găuri lăsate de cuie; pe scurt, existau toate

semnele că acea casă fusese locuită de mai multe generații de chiriași pe termen scurt.

Oricum, familiei sale nu părea să îi pese de felul în care arăta casa. Nu se ocupaseră nici de reparația fostei lor case, nici de cea dinainte. Părinții lui erau interesați mai degrabă de teren decât de casă. Își doreau cât mai mult pământ pentru grădină și pentru a crește vaci de lapte și capre. Pământul trebuia lucrat și îngrijit toată ziua, chiar dacă nu producea mai mult decât cele de strictă necesitate pentru supraviețuirea familiei.

Seth nu s-a ridicat. A continuat să se sprijine de spătarul scaunului, cu fața acoperită de un pulover și pretinzând că doarme.

Nu mai tresărea demult atunci când Patrick îl amenința cu șarpele lui din cauciuc. La urma urmelor, de câte ori poți să intri în panică atunci când ți se joacă aceeași farsă? În primele două zile, bietul Seth a fost nevoit să se așeze pe un obiect ud sau ascuțit, dar ulterior nu a mai căzut nici în această capcană. A căpătat experiență și a învățat să se uite unde se așează sau pe ce calcă. O singură dată i s-a mai întâmplat să cadă atunci când s-a lăsat cu toată greutatea pe spătarul scaunului, obișnuit fiind ca acesta să îl susțină. A căzut atunci pe genunchii fetelor din spate, care s-au supărat. Și-a dat astfel seama că malițioșii lui colegi au muncit toată dimineața pentru a deșuruba spătarul scaunului, așteptând apoi cu nerăbdare să vadă cum reacționează după ce va cădea, pe drumul de întoarcere acasă.

De la păienjeni falși la unii adevărați, de la pungi cu apă lăsate pe scaun și până la pete de miere, sărmanul Seth

a trecut prin toate, descoperind întregul arsenal al farselor puse la cale de năstrușnicii lui colegi de școală. Deși nu foarte plăcute, aceste călătorii cu autobuzul școlar nu îi mai produceau de mult lui Seth emoții prea mari.

– Nu, Seth, pe bune! Ți-a lua casa foc! *Privește!*

Seth continuă să stea pe scaun, cu ochii închiși, zâmbind și fiind convins că de data aceasta nimeni nu va mai reuși să îl păcălească. Și totuși, simțea o emoție nouă în vocea lor. Se părea că își doreau cu adevărat să îl tragă pe sfoară și de data aceasta, dar el nu mai intenționa să se lase amăgit. Poate că așa aveau să se potolească. Poate că tatăl său avea dreptate atunci când îi spunea că timpul le va aranja pe toate.

– Seth! s-a auzit vocea șoferului de autobuz. Seth, scoală-te! CHIAR ți-a luat casa foc!

Inima lui Seth se opri în loc. De data aceasta nu mai ezită. Se ridică imediat de pe scaun și se uită pe geam. Casa lui ardea, cuprinsă de flăcări.

Șoferul a oprit pe marginea drumului și i-a deschis ușa. Seth continuă să stea însă încremenit, privind pe fereastră fumul care se ridica până la cer. Era atât de gros încât nu-și putea da seama ce daune produsese focul, nici dacă exista vreo agitație în jurul casei. Nu se vedea nicio mașină a pompierilor, și nici vecini veniți să dea o mână de ajutor. Totul părea ca de obicei. Vacile continuau să pască liniștite, bătrâna lor capră era legată de un copac, iar puii scurmau prin curte, în imediata apropiere a casei care ardea.

Trixie, cea mai bătrână și cea mai prietenoasă cățea din cei trei câini ai familiei, a alergat și i-a ieșit în

întâmpinare, lătrând vesel. I-a lins degetele, după care i-a mirosit buzunarele, sperând că i-a adus ceva bun. Dar Seth nici nu a băgat-o în seamă. A continuat să privească uluit casa care ardea.

Șoferul autobuzului i-a strigat lui Seth că avea să cheme ajutoare la prima oprire, iar Seth i-a făcut cu mâna, în semn că l-a auzit, dar fără prea multă vlagă. Ce rost mai aveau ajutoarele? Când vântul și-a schimbat direcția, iar fumul s-a mai degajat, a devenit evident că focul distrusese totul. Casa arsese până la temelie. Singurul lucru care mai rămăsese în picioare era o coloană de cărămizi care făcuse cândva legătura dintre șemineu și coșul de pe acoperiș. Seth putea auzi încă pocnetele produse de lemnul carbonizat, care continua să ardă mocnit, precum și exploziile ocazionale ale unor cutii de conserve.

Se simțea ciudat în timp ce privea rămășițele fostei sale case. Nu era trist și nu trăia emoția pierderii pe care o simt de regulă oamenii în astfel de situații, ci doar un gol interior. Adevărul era că nu prea avusese cine știe ce lucruri, așa că nu avea ce să regrete cu adevărat. Nu se temea nici de faptul că vreunul din părinții săi ar fi putut fi în casă, întrucât știa că în fiecare marți și miercuri aceștia se duceau la piață ca să își vândă legumele. Cât despre Samuel, fratele său mai mic, acesta fusese cu el în autobuz și coborâse ceva mai devreme pentru a lucra în grădina doamnei Whitaker. Familia sa nu avusese niciodată posesiuni valoroase, așa că nu prea avea ce să regrete. Ce-i drept, avea în casă o carte luată de la bibliotecă și pe care nu apucase să o returneze, iar Seth a simțit o ușoară vinovăție la gândul că nu o va mai putea înapoia vreodată.

De fapt, deși nu-și dădea încă seama de acest lucru în acest moment traumatic, singurul lucru care îl întrista cu adevărat pe Seth era faptul că nu avusese nimic *de* pierdut. Această experiență de ghinion extrem nu reprezenta deloc un incident izolat în istoria familiei Morris. De cele mai multe ori, lucrurile se terminau prost în viața lor, mai devreme sau mai târziu.

Seth se așeză pe un ciot de copac, cu spatele la soarele de după-amiază. Umbra prelungă a siluetei sale se întindea până la locul în care fusese cândva casa lui. Băiatul se întrebă de ce durează atât de mult până la venirea ajutorului promis de șoferul autobuzului. Și-ar fi dorit ca părinții săi să se întoarcă acasă.

În timp ce stătea acolo, simțindu-se trist și singur, începu să-și aducă aminte de întregul șir de ghinioane pe care le-a avut familia lui. În scurta lui viață, s-a mutat în cel puțin 25 de case, cele mai multe ferme micuțe, lipsite de confortul modern. Majoritatea nu aveau nici măcar instalații sanitare, iar unele erau lipsite de electricitate. Familia lui se muta de la o fermă la alta, cultivând legume și hrănindu-se cu acestea sau cu animalele pe care le puteau tăia. Cât despre celelalte lucruri necesare, le putea cumpăra numai dacă vindea surplusul de produse agricole prin piețele din orașele din apropiere. Deși încă tineri, părinții lui păreau bătrâni, iar Seth nu își putea aduce aminte de vreun moment în care aceștia să fi arătat fericiți.

El și fratele său mai mic, Samuel, intrau întotdeauna în necazuri, dintr-un motiv sau altul. Seth se întreba adeseori dacă nu cumva principalul motiv pentru care erau pedepsiți era acela că el și fratele lui doreau să fie fericiți

într-o lume pe care părinții lor o considerau *nefericită*. Era ca și cum părinții lor ar fi fost ferm hotărâți să îi pregătească în vederea viitorului nefericit care avea să vină implacabil peste ei, convinși că cu cât se vor obișnui mai repede cu insatisfacția morbidă produsă de viață, cu atât mai ușor le va fi mai târziu. Părinții lor nu încurajau visele, nu tolerau distracțiile și nu le permiteau nicio frivolitate.

Când și când, circumstanțele erau însă de așa natură că băieții mai făceau câte o poznă, la fel ca toți copiii de vârsta lor, caz în care părinții lor îi priveau cu o dezaprobare profundă întipărită pe chip.

În timp ce cenușa continua să mocnească, Seth se uită în gol la fumul care se ridica, amintindu-și de ultima fermă la care locuise. Probabil că a fost cel mai urât loc în care a locuit vreodată. Casa era de fapt un fel de hambar lipsit de ferestre și cu o singură ușă foarte mare. Podeaua era din lemn, era construită direct pe pământ și avea crăpături atât de mari încât șobolanilor nu le era deloc greu să iasă din ele și să cotrobăiască prin întreaga casă, lucru pe care îl făceau frecvent. După câteva tentative firave de a astupa găurile, familia lui s-a obișnuit cu șobolanii, care au devenit parte integrantă din viața lor.

Dat fiind că hambarul era singura construcție ridicată pe proprietate, toate lucrurile de valoare erau păstrate în interiorul lui. Chiar și sacii cu mâncare pentru animale erau depozitați de-a lungul peretelui de lângă ușa cea mare. Într-o zi, când nimeni nu era acasă, catârul familiei a doborât literalmente ușa la pământ și a devorat fericit făina, zahărul și ovăzul. A reușit să producă niște daune atât de mari încât nimeni nu a mai reușit să repare

cum trebuie ușa de la intrare, care a continuat să atârne într-o poziție periculoasă. De aceea, familia lui s-a mutat într-un cort până la repararea hambarului.

Seth își mai amintea și acum cât de fericit s-a simțit atunci când a fost nevoit să părăsească vechiul hambar urât mirositor și cât de mult și-a dorit ca acesta să fie distrus cu totul. În timpul nopții, în timp ce ceilalți membri ai familiei sale dormeau, el și-a pus o dorință: ca hambarul să ia foc, fără ca cineva să știe de ce, și să ardă până la temelie.

Doamne, ce se întâmplă cu noi? De ce ne ard toate casele? se întrebă Seth, continuând să stea pe ciotul lui și să privească fumul din casă. Vântul își schimbă din nou direcția, iar fumul îl învălui pe Seth, făcându-i ochii să lăcrimeze. Băiatul se mută, ieșind din raza de acțiune a fumului, și se așeză pe un buștean de lângă partea laterală a casei, continuând să își amintească de nefericitul lui trecut.

Cortul în care s-a instalat familia lui nu s-a dovedit a fi o alegere prea fericită, întrucât lui Judy, catârul familiei, îi era infinit mai ușor să intre în el în căutare de ovăz. În decurs de două săptămâni, animalul a doborât cortul la pământ de cinci ori, iar părinții lui Seth au fost nevoiți să caute o nouă alternativă. Judy era prea importantă pentru fermă, întrucât ea era cea care trăgea plugul cu care arau și căruța cu care se deplasau. De aceea, mama lui Seth nu a împușcat-o, deși a amenințat de multe ori că va face acest lucru.

Așa se face că Seth și familia lui s-au mutat într-o peșteră pe care băiatul o descoperise în urmă cu câteva luni, împreună cu fratele său. Cei doi se ascundeau

adeseori în ea ca să scape de nesfârșitele sarcini și atribuții pe care le primeau de la părinții lor, a căror imaginație era nelimitată în această direcție. Nu exista niciodată vreun moment în care membrii familiei lui Seth să stea liniștiți și să se relaxeze, adică *să fie* pur și simplu, întrucât astfel de momente erau considerate neproductive, o risipă la fel de mare ca și irosirea banilor, făinii sau săpunului. Chiar și apa era raționalizată cu grijă, fiind ținută într-un butoi uriaș de lângă casă. Pe scurt, risipa nu era permisă sub nicio formă în familia lui Seth, iar timpul reprezenta un activ valoros. De aceea, nu trebuia irosit.

Într-o după-amiază, pe când o căutau pe Judy, care lipsea ca de obicei, cei doi băieți au descoperit însă peștera. Era situată la marginea proprietății, nu foarte departe de câmpul pe care cultivau orz, dar nu putea fi văzută direct de pe câmp. Nu o puteai găsi decât dacă știai de existența ei, întrucât era acoperită cu buruieni înalte. Seth și Samuel au păstrat secretul referitor la peșteră, făcând chiar un legământ că aceasta va rămâne întotdeauna micul lor paradis special, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Băieții discutau adeseori, felicitându-se pentru norocul care dăduse peste ei atunci când au descoperit un loc atât de minunat în apropiere, în care se puteau ascunde. Deși nu aveau decât foarte rar timp să meargă în peșteră, și aproape niciodată împreună, ei știau că aceasta există, iar acest lucru îi reconforta.

– Băieți, ați văzut cumva vreo peșteră pe această proprietate? i-a întrebat tatăl lor.

Seth s-a uitat imediat în pământ, ținându-și respirația și sperând că Samuel nu va dezvălui prețiosul lor secret.

A ridicat de jos un cui ruginit și a început să se joace cu el, considerând că îi este imposibil să facă această sarcină importantă și să se concentreze în același timp la cuvintele tatălui său.

Samuel a rămas tăcut. El s-a uitat la Seth, iar acesta a încercat să își păstreze cumpătul.

– Ed Smith spune că există o peșteră veche la baza dealului, ascunsă printre buruieni, a continuat tatăl. Mai spune că este destul de mare și că ne-ar putea adăposti pe toți fără probleme. Ei, băieți, ați văzut-o?

Seth și-a propus să nege faptul că știau despre peșteră, știind că ar intra în necaz dacă ar fi recunoscut secretul pe care l-au păstrat atâta vreme, întrucât aceasta ar fi fost cea mai bună dovadă că au pierdut inutil timpul ascunzându-se în ea. (Pe de altă parte, atunci când tatăl său avea să descopere peștera, lucru asupra căruia nu încăpeau îndoieli, el ar fi găsit niște pături și vechea șa a lui Judy, care dispăruseră în mod misterios cu câteva săptămâni înainte și care le asigurau băieților un culcuș confortabil, precum și cele câteva reviste lăsate de ei acolo. De aceea, dacă ar fi mințit, tatăl său ar fi descoperit ușor acest lucru, iar necazul în care ar fi intrat ar fi fost mult mai mare. De fapt, nici măcar nu dorea să se gândească la problemele pe care le-ar fi avut!)

– Da, am văzut-o, i-a răspuns Seth tatălui său, mimând dezinteresul. Îți dă fiori.

Corpul lui Samuel s-a încordat văzând cât de ușor a dezvăluit secretul fratele său. El s-a uitat uimit la Seth, după care a privit în jos, astfel încât nimeni să nu îi vadă ochii umplându-se de lacrimi. Peștera fusese cel mai

important secret din viața celor doi băieți. Acum, secretul nu mai exista, iar micul lor paradis avea să dispară.

– Ți-o pot arăta, dacă dorești, dar nu o să-ți placă, a continuat Seth. Este întunecată și urât-mirositoare. Și cine știe ce animale și-au făcut culcuș în ea.

– Nu-mi pasă cum arată, i-a răspuns mârâind tatăl său. Va dura săptămâni până când hambarul va fi reparat, iar blestematul acela de catâr ne tot dărâmă cortul. Peștera este ideală din acest punct de vedere. Ne va fi cald în ea și nu ne va ploua. În plus, este deja construită. Unde este situată?

– Vrei să mergem chiar acum? l-a întrebat Seth, tremurând fără să vrea de teamă.

Avea nevoie de timp pentru a se duce în peșteră și pentru a ascunde dovezile incriminatoare care dovedeau că peștera nu le displăcea nici pe departe băieților atât de tare cum încercase să îl convingă pe tatăl său.

– Nu există alt timp decât momentul prezent, i-a răspuns tatăl, luând o gură de apă din butoi și ștergându-și fruntea de transpirație cu mâneca. Să mergem.

Seth și Samuel s-au privit lung, după care și-au urmat tatăl. *O să mor,* s-a gândit Seth, în timp ce mergea spășit. Își simțea genunchii tremurând și avea un nod în stomac. Gândurile i se succedau cu repeziciune prin minte. *Ce mă fac?*

Un camion s-a oprit chiar atunci în fața casei, iar șoferul furios a început să claxoneze. Era vecinul de alături, care a început să strige la ei:

– Blestematul acela de taur al vostru iarăși mi-a distrus gardul! V-am mai spus! Dacă o să se mai repete,

am să-l împușc. Luați-l *chiar acum* de pe proprietatea mea! Și vreau ca gardul să fie reparat cât mai repede!

Ochii lui Seth au început să îi joace în cap, iar inima a început să îi bată nebunește în piept. Practic, „blestematul de taur", după cum îl numise vecinul lor, i-a salvat viața.

Tatăl lui Seth s-a oprit, a înjurat în barbă, după care s-a îndreptat către magazia în care își ținea uneltele.

– Vrei să merg cu tine?, și-a întrebat Seth tatăl, cu un zâmbet larg pe față.

– De ce naiba ești atât de bucuros? i-a răspuns tatăl său, furibund.

– A, nu! Nu sunt bucuros!

Capitolul 2

Din nou la drum

Seth auzi portiera trântită a unei camionete, iar acest zgomot îl readuse în prezent. Se uită din nou la fosta lor casă, care nu mai era acum decât un morman de cenușă. Era de necrezut de cât de puțin timp avea nevoie o casă pentru a arde până la temelie.

Seth auzi vocea mamei sale, după care auzi ceva ce nu mai auzise până atunci. Mama lui plângea.

Tatăl lui Seth se apropie și se așeză pe un buștean din apropiere, în timp ce mama lui a rămas în camionetă, suspinând și tremurând atât de tare încât punea în mișcare întreaga mașină, ale cărei arcuri vechi scârțâiau.

Asupra lui Seth a coborât o tristețe adâncă. Nu-i păsa deloc de casa veche, de care nu îl lega nimic, dar era limpede că pe mama sa o afectase profund pierderea suferită. Arăta complet epuizată, ca și cum își pierduse complet dorința de viață.

Seth nu își mai văzuse niciodată mama atât de pierdută. Știa instinctiv că nu este cel mai bun moment ca să încerce să o mângâie.

– Las-o să se liniștească, i-a șoptit tatăl său.

Oricât de mult ar fi detestat Seth rigiditatea încăpățânată a mamei sale, în acest moment și-a dat seama că o prefera de departe actualei ipostaze în care o vedea. La urma urmelor, mama sa era o femeie puternică.

Și-a amintit de un moment din viața lui, când s-a întors de la școală, acum câțiva ani, însoțit de un prieten, Roland, care era cu un an sau doi mai mare decât el și care era plin de o înțelepciune pe care Seth abia aștepta să o asculte.

Într-o zi, Roland a scos din buzunar o cutie de chibrituri și i-a arătat cum poate arunca un chibrit, drept, ca o suliță. Dacă îl aruncai cum trebuie și dacă chibritul se lovea de ceva tare, cum ar fi o piatră, el se aprindea. Nu era deloc ușor, dar jocul era foarte amuzant.

Roland și Seth au practicat zilnic aruncarea chibriturilor, până când au devenit foarte buni la acest joc. Într-o zi, un chibrit aprins a căzut pe un petic de iarbă uscată, care a luat foc. Evenimentele s-au derulat apoi foarte rapid. Seth și Roland au încercat să stingă focul, dar vântul bătea cu putere și flăcările s-au răspândit rapid, astfel încât băieții nu le-au putut face față. Focul s-a răspândit de la o casă la alta, arzând foarte mulți acri de pământ. Seth încă își mai amintea de momentul în care părinții lui s-au întors acasă după ore întregi de luptă cu focul, cu hainele arse și cu pielea acoperită cu cenușă. Erau atât de obosiți încât abia se mai țineau pe picioare. Târau după ei sacii arși pe care îi folosiseră pentru a stinge focul. Seth nu avea să uite niciodată cum arătau fețele lor. Privirile lor erau pline de dezamăgire, supărare și dispreț,

dar mai presus de toate de o oboseală extremă. Seth nu a înțeles niciodată cum de a reușit să supraviețuiască după ce a făcut ceva atât de rău, câtă vreme alte infracțiuni ale sale, infinit mai minore, fuseseră pedepsite cu atâta asprime în trecut. Numai el știa câte bătăi luase la viața lui pentru lucruri mult mai puțin importante decât ceea ce făcuse în acea zi. Oricum, a avut înțelepciunea de a nu încerca să afle mai multe, provocându-și astfel părinții. Această atitudine a părinților săi a rămas până astăzi pentru Seth unul din cele mai mari mistere ale Universului.

Amintindu-și de aceea zi neagră din viața lui, Seth și-a dorit ca mama sa să fie la fel de supărată sau de epuizată ca atunci, numai să nu mai plângă. Învățase de mult să îi suporte furia, chiar dacă aceasta era îndreptată împotriva lui, dar nu o văzuse niciodată până atunci complet înfrântă.

– Unde este Samuel? a auzit Seth vocea mamei sale.

Seth se simțea atât de fericit că o auzea din nou vorbind pe mama lui încât a trebuit să se gândească puțin înainte de a-și da seama unde era fratele său mai mic.

– A coborât din autobuz în dreptul casei doamnei Whitaker. Aceasta este ziua din săptămână în care îi tunde gazonul. Doamna Whitaker mi-a spus că îl va aduce acasă când va termina sau dacă plouă. Vrei să mă duc după el?

– Nu, se va descurca el. Mai bine ia mătura aceea mare și vezi ce mai poți recupera din alimentele păstrate în hambar. Acoperă apoi ușa cu o pătură și vezi dacă mai funcționează vreo lanternă. Eu o să iau găleata și o să mulg capra. Trebuie să avem mare grijă cu laptele. Nu mai avem altceva de mâncare, a murmurat mama lui.

Seth a fost întotdeauna uimit cât de bine se descurcă mama lui în situații de criză. Era ca un sergent hârșâit și uns cu toate alifiile, care dădea comenzi până când restabilea complet disciplina. De altfel, circumstanțele erau de așa natură acum încât Seth simțea nevoia să facă ceva, pentru a ieși din starea de letargie în care căzuse. Stimulat de comenzile mamei sale, Seth a trecut imediat la treabă, privind-o cum mulge capra. *Nimic nu o poate doborî pe mama,* s-a gândit el.

Reconstrucția casei era în mod evident imposibilă. Procesul ar fi necesitat mult mai multe resurse decât dispunea familia Morris, și oricum proprietatea nu le aparținea. Proprietarul nu avea asigurare pentru vechea casă și nu avea nici cea mai mică intenție de a o reconstrui, așa că părinții lui Seth s-au decis din nou să se mute.

Capitolul 3

Cine este Solomon?

Era o după-amiază însorită și caldă în orașul Sarei, situat la poalele munților. De fapt, Sara era de părere că aceasta era cea mai frumoasă zi a anului de până acum. Pentru a sărbători această zi frumoasă, ea s-a decis să meargă în locul ei preferat din oraș, pe care nimeni altcineva nu părea să-l observe. Era vorba de podul Main Street Bridge, a cărui margine din metal fusese îndoită de un fermier local care a pierdut controlul asupra camionului său atunci când a încercat să-l evite pe Harvey, un câine prietenos care trecea zilnic strada, așteptându-se ca toți șoferii să își oprească mașinile sau să încetinească pentru a-i face loc să treacă. Și culmea era că până acum reușise. Sara s-a simțit ușurată să știe că nimeni nu a fost rănit în acea zi, nici măcar Harvey, despre care mulți șoferi credeau că merită să fie călcat cu mașina. *Am auzit spunându-se că pisicile au nouă vieți,* și-a spus Sara în sinea ei, amintindu-și de aceea zi, *dar nu credeam că există și câini care au mai multe vieți.*

Sara rămase o vreme pe pod, privind râul leneş care curgea la vale. Respira profund şi savura mirosul delicios pe care îl degaja râul. Nu-şi putea aminti să se fi simţit vreodată mai bine. „*Îmi iubesc* viaţa!" a spus ea cu voce tare, simţind o stare de exuberanţă şi dorinţa de a o prelungi cât mai mult.

„Hm, ar trebui să plec", îşi spuse ea, luându-şi geanta cu cărţi şi jacheta pe care şi-o prinsese de unul din pilonii podului. Se afla încă pe pod când a ajuns familia Morris, a cărei camionetă supraîncărcată scârţâia din toate încheieturile. Sara privi cu interes camioneta, nu din cauza zgomotelor asurzitoare pe care le scotea motorul, nici a găinilor care cotcodăceau în lada în care erau ţinute, fixată deasupra cabinei, ori a caprei din spatele maşinii, ci din cauza privirii intense pe care i-a aruncat-o băiatul care stătea lângă capră. Ochii lui s-au încrucişat pentru o clipă cu cei ai Sarei, şi fiecare a simţit că îşi reîntâlneşte un vechi prieten. Apoi camioneta şi-a văzut de drum, iar Sara a pierdut-o din vedere. Sara îşi puse geanta cu cărţi pe umăr şi alergă către intersecţie, dornică să vadă unde a oprit maşina. *Se pare că s-a oprit în dreptul vechii case a familiei Thacker. Hm!*

Sara grăbi pasul, îndreptându-se către casa familiei Thacker. Era extrem de curioasă.

Sara auzise că bunica Thacker ar fi murit, dar nu s-a gândit niciodată ce se va întâmpla în continuare cu casa ei. Soţul doamnei Thacker murise înainte ca Sara să se nască, iar bătrâna nu făcea altceva decât să croşeteze, de când o ştia. Sara nu îi cunoscuse niciodată pe copiii acesteia, care erau oameni mari şi care părăsiseră oraşul

cu mult timp înainte ca ea să fi crescut suficient de mult pentru a hoinări singură prin urbe. De-a lungul anilor, Sara învățase pe de rost programul bătrânei doamne, o femeie independentă și amabilă, a cărei moarte o regreta sincer.

Sara auzise pe cineva de la farmacie vorbind despre bunica Thacker (toată lumea din oraș îi spunea așa). „Nenorociții ăia de copii nu și-au dat nici măcar osteneala să vină la înmormântare, l-a auzit ea spunând pe Pete, farmacistul. În schimb, sunt convins că vor apărea în scurt timp ca să vadă ce bani le-a lăsat. Așteptați numai să vedeți."

În timp ce mergea, Sara se simțea din ce în ce mai rău. Știa și de ce. „Solomon, a spus ea, pe un ton plângăreț. Solomon, nu vreau să se mute cineva în casa bunicii Thacker. Solomon, mă auzi?"

– Cine este Solomon? Cu cine vorbești? a auzit Sara o voce în spatele ei.

Se întoarse pe călcâie, uimită că o auzise cineva. Era convinsă că fața i se înroșise complet. *De unde Dumnezeu a mai apărut și ăsta?* s-a întrebat ea, stânjenită la maxim. Nu-i venea să creadă că se întâmplase așa ceva. Fusese prinsă, pentru prima dată în viața ei, vorbind cu Solomon.

Sara nu avea de gând să răspundă la întrebare. Nu spusese nimănui până atunci despre Solomon și nu avea de gând să îi povestească unui străin despre cel mai important secret al ei.

De altfel, povestea era cât se poate de uimitoare. Oricum, nu credea că ar fi crezut-o cineva că anul trecut a întâlnit o bufniță pe aleea Thacker și că pasărea știa să vorbească, spunându-și Solomon. Chiar și după ce fratele ei mai mic Jason și prietenul acestuia Billy îl împușcaseră

pe Solomon, ea încă îi putea auzi vocea în mintea ei. Sara era însă pe deplin conștientă că nimeni nu ar fi crezut această poveste.

Erau momente în care Sarei i-ar fi plăcut să împărtășească cu cineva experiența ei extraordinară, dar i se părea prea riscant. Dacă persoana ar fi înțeles-o greșit, ar fi putut strica totul, iar Sara era foarte mulțumită de convorbirile ei cu Solomon și de prietenia lui specială. Era un prieten înțelept și minunat, care avea răspunsuri pentru orice întrebare pe care i-ar fi pus-o Sara. Mai mult, era un profesor care apărea întotdeauna la timp pentru a o ajuta să înțeleagă orice aspect care i se părea nelămurit.

– Nu-ți face probleme, i-a spus Seth (necunoscutul care o abordase). Și eu vorbesc tot timpul de unul singur. Se spune că nu trebuie să îți faci griji decât dacă ajungi să îți și răspunzi singur la întrebări.

– Mda, așa o fi, i-a răspuns Sara, încă stânjenită și privind în pământ.

Apoi a tras aer în piept și și-a ridicat privirile, care i s-au încrucișat din nou cu acei ochi familiari, pe care i se părea că îi cunoaște dintotdeauna.

– Mă cheamă Seth. Tocmai ne-am mutat aici, vreau să spun *acolo,* a continuat băiatul, arătând către casa familiei Thacker.

– Eu sunt Sara și locuiesc dincolo de râu, i-a răspuns Sara cu vocea tremurând. Încă se simțea profund tulburată.

– Tata m-a trimis să văd dacă apa este limpede și dacă nivelul râului nu a crescut. Cred că ar trebui să mă întorc.

Sara se simțea ușurată. Nu își dorea altceva decât să plece cât mai departe de acest băiat necunoscut care nu apăruse în oraș decât de o oră, dar care îi cunoștea deja cel mai important secret.

Capitolul 4

Totul este bine

– Sara! o strigă Seth din spate.

Sara își continuă drumul, dar își întoarse capul să vadă cine o strigă.

– Salut. Ce mai faci? îi spuse ea.

S-a oprit și a așteptat ca Seth să o ajungă din urmă, trecându-și geanta cu cărți pe celălalt umăr. Simțea un amestec ciudat de emoții. O parte din ea se simțea sincer atrasă de Seth, deși nu-și putea imagina de ce. La urma urmelor, de-abia îl cunoscuse și nu știa absolut nimic despre el. O altă parte din ea își dorea ca el să plece din casa bunicii Thacker și din orașul lor, astfel încât nimeni altcineva să nu mai știe că vorbea cu Solomon.

Seth a alergat ca să o prindă din urmă. Când a ajuns în dreptul ei, și-a scos haina și și-a pus-o neglijent pe umăr. Sara s-a simțit din nou stânjenită, pregătindu-se pentru următoarea întrebare, care i se părea inevitabilă: *cine era Solomon?*

–Îți duc eu geanta, dacă vrei, i-a spus Seth politicos.

Sara a ezitat pentru o clipă. Era atât de convinsă că va fi întrebată de Solomon încât nici nu-și dădea seama ce o întrebase de fapt.

– Poftim?

– Tocmai m-am oferit să îți duc geanta.

– O, nu, mulțumesc. Nu este grea, i-a răspuns Sara, relaxându-se cât de cât.

– Locuiești de mult timp aici?

– Da, aici m-am născut.

– Aici te-ai născut? Chiar? Ce chestie!

Sara nu era prea sigură dacă uimirea lui era sinceră sau dacă o lua peste picior.

– De ce ești atât de surprins? l-a întrebat ea. Majoritatea locuitorilor acestui oraș s-au născut în el.

Seth nu îi răspunse. Se gândea la toate locurile în care stătuse de-a lungul anilor împreună cu familia lui. Aproape că nu-și putea imagina cum era să locuiești în același oraș întreaga viață. Tânjea atât de tare după acest gen de stabilitate. El nu locuise vreodată în același loc nici măcar timp de un an școlar, așa că nu își putea imagina cum era să te întâlnești în fiecare an cu aceiași copii la școală.

– Trebuie să fie tare bine să ai atât de mulți prieteni, i-a spus el.

– Păi, ca să fiu sinceră, nu sunt cu adevărat *prietenii* mei, oftă Sara. Simplul fapt că le cunosc numele nu ne face automat prieteni. *Tu* de unde ești?

Seth începu să râdă, pufnind din nas.

– De unde sunt? Sunt de nicăieri.

– Fii serios! Trebuie să fii *de undeva.* Unde ai locuit înainte de a veni aici?

– În Arkansas, dar nu am stat acolo foarte mult timp. Noi ne mutăm tot timpul.

– Hm, trebuie să fie nostim, îi răspunse Sara, gândindu-se cât de bine își cunoștea ea orașul, care nu

mai avea demult secrete pentru ea. Mie mi-ar plăcea să locuiesc în locuri diferite. Acest orășel este prea mic, și sunt atâtea alte locuri de văzut.

Seth părea încântat de interesul pe care îl arăta Sara vieții sale instabile. La rândul ei, Sara se simțea ușurată de faptul că băiatul nu o întreba nimic în legătură cu Solomon.

Cei doi s-au oprit în mijlocul intersecției. Aici, drumurile lor se despărțeau. Seth trebuia să o cotească într-o direcție pentru a ajunge acasă, iar Sara urma să meargă în altă direcție.

– Mi-ar plăcea să îmi povestești odată despre toate locurile prin care ai fost.

– Bine, îi răspunse Seth ezitând.

De fapt, nu prea dorea să îi povestească viața sa, care nu fusese tocmai roză.

– Poate că o să-mi arăți și tu orașul. Sunt convins că există multe locuri interesante pe aici.

– Bine, îi spuse Sara, la fel de ezitantă.

Era convinsă că micuțul ei orășel nu prea avea ce să-i ofere lui Seth, care văzuse atâtea lucruri în viața lui. *Hm, nu cred că mi-ar lua mai mult de o oră ca să-ți arăt toate locurile pe care le cunosc,* își spuse ea cu sarcasm.

– Ne mai vedem, își luă Seth la revedere, îndreptându-se către strada lui.

– Da. Pa! îi răspunse Sara.

Bună, Sara, a auzit ea vocea lui Solomon în mintea ei.

S-a întors repede către Seth. Era atât de obișnuită să îi audă vocea lui Solomon încât pentru o clipă s-a temut ca Seth să nu o fi auzit la rândul lui.

Chiar în acel moment, Seth o privea de la spate. Stânjenită, Sara i-a făcut cu mâna. Băiatul i-a răspuns.

„O, nu, nu iarăși", își spuse fata. Cum se făcea că Seth apărea întotdeauna în mijlocul unei conversații cu Solomon? De fapt, Sara nu credea că băiatul a auzit cu adevărat vocea lui Solomon, pe care nu o putea auzi nimeni altcineva decât ea, dar circumstanțele ciudate și aparițiile sincronizate ale lui Solomon o puneau în încurcătură.

Sara se uită după Seth, ca să se asigure că băiatul dispăruse după colț înainte de a-i răspunde lui Solomon.

– Bună, Solomon.

Văd că l-ai cunoscut pe Seth.

– Îl știi pe Seth? se minună ea, dar apoi își zâmbi singură. La urma urmelor, Solomon știa totul despre toată lumea.

Bineînțeles, Sara. Îl știu pe Seth de ceva vreme. Mă bucur că v-ați întâlnit chiar înainte de a vă cunoaște formal.

– *Știai* că ne vom întâlni?

Experiențele de viață ale lui Seth l-au făcut să își pună foarte multe întrebări. Am intuit mai demult că aceste experiențe îl vor conduce către experiența mea, așa că mi se părea normal să se intersecteze cu tine. Știi, cu toții suntem păsări din aceeași specie.

– Nu, pe bune, Solomon, Seth este la fel ca tine și ca mine?

Da, este, Sara. Este un căutător profund, un prieten înnăscut și un veritabil profesor.

Sara simți un ușor disconfort. Se atașase de relația ei cu Solomon și nu prea îi venea să o împartă cu acest băiat necunoscut și ciudat.

Totul este bine, Sara. Totul este așa cum trebuie să fie. Te asigur că vom petrece de minune împreună, noi trei.

– Așa să fie, dacă zici tu, Solomon.

Sara îl putea vedea deja pe fratele ei mai mic, Jason, alergând către ea, dar se săturase să fie surprinsă în toiul convorbirilor ei cu Solomon.

– Mulțumesc, Solomon. Vorbim mai târziu.

Solomon zâmbi. Sara se maturiza atât de rapid.

Capitolul 5

Descoperirea Aleii Thacker de către Seth

– Bună, Sara, ce mai faci?

Sara își ridică ochii din carte și îi zâmbi lui Seth, care se instală confortabil pe scaunul de lângă ea în biblioteca rareori folosită a școlii. Bibliotecara îi aruncă o privire severă, gata oricând să intervină în cazul în care vreun elev îndrăznea să tulbure liniștea desăvârșită din sanctuarul ei.

– Sunt bine, îi șopti Sara.

Nedorind ca Seth să își bage nasul în jurnalul ei, Sara închise grăbită cartea. Unul din lucrurile care îi plăceau cel mai mult la școală era să scrie în jurnalul ei despre un subiect sau altul pe care îl pregătea pentru ore. Deși nu era o artistă foarte talentată, îi plăcea să își lipească în jurnal tăieturi din articole sau poze care se potriveau cu subiectul studiat, pe care le aranja astfel încât să se simtă mai bine pregătită pentru ore. Profesorii ei îi apreciau

întotdeauna jurnalele, spre deosebire de colegii ei de clasă, care o luau adeseori peste picior din cauza lor. Știa că uneori exagerează cu detaliile, dar faptul că profesorii o apreciau prevala în fața reacției colegilor ei de clasă, așa că Sara era fericită să continue cu întocmirea jurnalelor.

Actualul jurnal era despre frunze. Sara adunase sute de frunze din copaci, arbuști, tufișuri și grădini, iar acum se străduia din răsputeri să le identifice. Avea o sumedenie de cărți cu ilustrații de frunze răspândite pe masă, dar nu reușise să identifice decât un număr mic de frunze. Era surprinsă să constate cât de puține lucruri știa despre lucrurile din imediata ei apropiere, care fuseseră acolo dintotdeauna. Erau atât de multe lucruri de aflat.

– Îți plac frunzele? o întrebă Seth, deschizând una din cărțile de pe masă.

– Da, cât de cât, îi răspunse Sara, încercând să pară plictisită. De fapt, încerc să-mi dau seama *ce fel de* frunze am adunat. Este pentru ora de botanică. Nu prea mă pricep.

– Eu mă pricep la frunze, se oferi Seth să o ajute, sau cel puțin la frunzele plantelor care creșteau în locurile prin care am umblat. Desigur, aici cresc alte plante, dar o parte din ele sunt aceleași. Dacă dorești, putem merge împreună ca să-ți arăt frunzele pe care le cunosc. Sigur, numai dacă dorești.

Sarei nu prea îi plăcea ideea ca altcineva să interfereze cu unul din proiectele sale. Mai încercase și în trecut acest lucru, dar lucrurile nu se derulaseră așa cum își dorise ea. Obișnuia să se implice până la capăt în proiectele ei, fiind chiar ușor exagerată în această privință. Principiul

ei era „totul sau nimic". Dacă nu proiect nu o interesa, nimic nu o putea convinge să se apuce de treabă. Din păcate, rareori i se întâmpla să găsească pe cineva care să îi împărtășească interesul sau dezinteresul absolut pentru un subiect sau altul. De aceea, ori de câte ori încercase să se asocieze cu altcineva, sfârșise prin a se simți rănită sufletește.

– Hm, nu știu ce să zic, îi răspunse ea, ezitând, lui Seth. De regulă, îmi place să îmi fac singură temele.

– Nicio problemă, înțeleg, îi spuse Seth. Dacă îți schimbi părerea, spune-mi. Este mult mai ușor să găsești ceva într-o carte dacă știi unde să te uiți, iar eu cunosc multe din numele copacilor și arbuștilor. Bunicul meu le cunoaște pe toate. Face chiar remedii din ele, pe care le consumă. Obișnuiește să spună că omul are la dispoziție toate alimentele și remediile de care are nevoie. Acestea cresc chiar sub nasul lui, dar puțini sunt cei care le cunosc.

Seth avea dreptate. Sara își pierduse cea mai mare parte a pauzei de prânz căutând prin tot felul de cărți pentru a găsi poza frunzei mari, de culoare roșie, pe care o presase în jurnalul ei. Seth i-ar fi putut economisi foarte mult timp, și în plus părea destul de amabil, fără să facă niciun fel de presiuni asupra ei.

– Bine, atunci. Vrei să mergem astăzi, după școală?

– Perfect, îi răspunse Seth. Ne întâlnim lângă steag. În weekendul trecut am descoperit o alee foarte frumoasă, nu foarte departe de aici, care trece printr-un crâng. Este o cărare pe lângă care cresc foarte mulți copaci bătrâni și arbuști. Vom merge acolo.

Doamna Horton se ridică de pe scaun cu o mină acră. Seth și Sara au vorbit tot timpul cu voce tare, iar ultimele cuvinte ale lui Seth fuseseră auzite de toată lumea din sală.

Sara tresări dându-și seama că Seth vorbea despre Aleea Thacker. *Seth găsise Aleea Thacker!*

Capitolul 6

Întoarcerea la viață?

Sara aștepta lângă steag. *Nu-mi vine să cred că am fost de acord să mă întâlnesc cu el,* a mormăit ea în barbă. *La urma urmelor, Aleea Thacker este locul meu secret... Mai devreme sau mai târziu, era limpede că avea să-l descopere, dar speram să fie mai târziu.*

Se uită la ceas. „Unde o fi?" În clipa următoare, observă o bucățică de hârtie împăturită la baza steagului, pe care scria „Pentru Sara". Deschise biletul și îl citi. „Sara, ne întâlnim la colțul intersecției noastre. Vreau să-ți arăt ceva. Am găsit o adevărată junglă plină cu frunze. Ne vedem mai târziu."

Sara simți din nou un val de emoții amestecate. Începuse deja să îl simpatizeze pe Seth și îi plăcea faptul că un băiat care fusese în atât de multe locuri găsise ceva interesant în micuțul orășel de la poalele munților în care Sara trăise întreaga sa viață. Pe de altă parte, faptul că îi descoperise locul ultrasecret nu o încânta deloc.

În timp ce se apropia de intersecția în care drumurile lor se despărțeau de fiecare dată, ea a văzut de la distanță o piatră așezată peste un alt petic de hârtie. „Ce naiba!? s-a amuzat ea. Ce băiat ciudat!"

Pe bilet scria: „Ia-o la dreapta, treci podul și ia-o la stânga imediat după ce treci de casa mea. Vei întâlni acolo o cărare. Nu este ușor de văzut, dar o vei găsi. Urmeaz-o. Ne întâlnim acolo."

Nu mai exista nicio îndoială: Seth descoperise Aleea Thacker.

„Sigur că a găsit-o. Cum s-ar fi putut altfel? La urma urmelor, locuiește chiar pe ea", a mormăit ea, ușor indispusă că inevitabilul s-a produs.

Sara împături biletul și îl puse în buzunar. „De parcă aș avea nevoie de indicații ca să găsesc aleea *mea*", își spuse ea cu voce tare. Trecu podul, apoi pe lângă casa lui Seth, după care intră pe aleea care îi era atât de familiară și pe care o îndrăgea atât de tare.

În timp ce mergea, amintirile începură să i se deruleze prin minte, cu o claritate atât de mare de parcă ar fi urmărit un film. Își aduse aminte de reticența ei în fața insistențelor fratelui ei Jason, care părea însă mai hotărât ca de obicei să o convingă. Acesta i-a spus că există o bufniță uriașă, pe nume Solomon, care se ascundea undeva prin pădure. Cei doi au căutat pasărea, dar în zadar, iar ea s-a simțit extrem de dezamăgită, lucru pe care nu l-ar fi recunoscut niciodată, desigur, în fața fratelui ei mai mic.

În timp ce mergea pe cărarea întunecoasă, Sara a simțit cum se relaxează, ca de obicei. Cărarea avea această calitate magică, de a-i liniști mintea. Apoi a zâmbit larg, văzând

gardul pe care stătea cândva Solomon. Ochii ei s-au umplut de lacrimi amintindu-și de această pasăre mare, blândă și atât de dulce, ca să nu mai vorbim de înțelepciunea ei, care obișnuia să o aștepte acolo.

Ce ciudat! se gândi Sara. *Solomon continuă să facă parte integrantă din viața mea. Practic, ne auzim în fiecare zi, dar îmi lipsește imaginea corpului lui frumos, și mai ales a ochilor lui atât de profunzi.*

Sara se simțea puțin rușinată de faptul că încă îi mai era dor de corpul fizic al lui Solomon. Înțelegea perfect ce îi explicase acesta atunci când îi spusese că „nu există moarte" și că relația lor va continua la fel ca până atunci. De cele mai multe ori, nici măcar nu își mai aducea aminte de vechiul Solomon, bucurându-se în schimb de fiecare dată de *noul* ei Solomon. Dar acum, când se afla din nou în locul în care îl cunoscuse pentru prima dată, la numai câțiva metri de locul în care Jason și Billy îl împușcaseră, Sara se simțea ușor tulburată, fiind cuprinsă de dor față de prietenul ei înaripat.

Observă cu colțul ochilor ceva care se mișca printre frunze, iar inima îi sări din piept când își dădu seama că mișcarea venea chiar din locul în care murise Solomon. Pentru o clipă, Sara se gândi: *Poate că s-a decis să se întoarcă la viață.*

Ce naiba este acolo!? Sara își îngustă ochii, încercând să vadă ce se mișca printre frunze în umbra pădurii.

După ce se apropie, ea făcu un pas înapoi. Chiar în locul în care murise Solomon se afla Seth. Era acoperit cu frunze și își ținea ochii închiși, în timp ce limba îi atârna din gură.

Sara era incapabilă să spună ceva. Nu putea decât să stea acolo, paralizată.

– Ss... sss... Seth, șopti ea. Te simți bine?

Știa că *nu avea cum* să se simtă bine. Arăta *îngrozitor.* Sara îl privea cu gura căscată, mușcându-și buzele până la sânge, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Hei, Sara, nu o lua în serios! A fost o simplă farsă!

Seth sări în sus, scuturându-și frunzele din păr.

– Te urăsc! îi strigă Sara, întorcându-se pe călcâie și alergând repede, ca să se îndepărteze de Seth. Cum mi-ai putut face așa ceva? îi strigă ea fără să se uite în urmă.

Seth era uluit. Nu și-ar fi imaginat nicio clipă o astfel de reacție. Nu-și dădea seama ce anume îl determinase să se culce la pământ și să își acopere corpul cu frunze, pretinzând că este rănit. Ideea îi apăruse pur și simplu în minte, venită de nicăieri. De altfel, fusese o idee *foarte proastă,* după cum își dădea seama acum.

– Sara, așteaptă! Ce s-a întâmplat? îi strigă el. Hei, nu mai poate face omul o glumă? Sara, nu mai vrei să căutăm frunze?

Dar Sara nu îi răspunse.

Capitolul 7

Un prieten înnăscut

Ziua petrecută la școală i se păruse nesfârșită. Sara știa că Seth alerga să o prindă din urmă, dar era hotărâtă să nu se oprească și să nu îl aștepte. Era încă supărată pe el din cauza farsei pe care i-o jucase ieri, și nu intenționa să îl ierte cu una cu două. De fapt, era hotărâtă să nu mai vorbească niciodată cu el.

Seth nu înțelegea în ruptul capului de ce o farsă inocentă și amuzantă (așa i se părea lui) o deranjase atât de tare pe Sara. Desigur, nu avea de unde să știe că exact în acel loc murise bunul prieten al Sarei, Solomon.

Seth o prinse din urmă pe Sara.

– Bună, i-a spus el cu blândețe.

Sara nu i-a răspuns.

Cei doi au continuat să meargă unul lângă celălalt, fără să-și vorbească. Lui Seth îi treceau prin minte multe subiecte de discuție, dar niciunul nu i se părea potrivit într-un asemenea moment.

Jason, fratele mai mic al Sarei, și prietenul său Billy trecură pe lângă cei doi pe bicicletele lor.

– Sara are un iubit. Sara are un iubit, strigară ei în gura mea, chicotind.

– Tăceți din gură! le-a strigat Sara.

Chiar în acel moment, o pisică le ieși în cale, atât de brusc încât Seth se sperie și făcu un mic salt în aer. Sara reuși să își ascundă râsul, dar nu se putu împiedica să nu zâmbească. Acest lucru a fost suficient pentru a sparge gheața între ei.

– Această pisică îmi amintește de una pe care am avut-o cândva, spuse Seth.

Sara se uită după animal, care a intrat tacticos în tufișuri. Încercase de multe ori să prindă pisica aceea, dar nu reușise niciodată. Era foarte sălbatică și extrem de rapidă.

– O, da? îi răspunse ea, încercând să pară indiferentă, ca să nu creadă că i-a trecut supărarea.

– O chema Tripod, continuă Seth, sperând la o reacție ceva mai animată din partea Sarei.

Micul lui truc a funcționat.

– Tripod? se miră Sara, izbucnind pentru prima dată în râs. Ce nume ciudat!

– Păi, îi răspunse Seth, privind în jos cu o mină foarte tristă, nu avea decât trei picioare.

Sarei îi înghață râsul pe buze. Nu i se părea deloc frumos să râdă de o biată pisică handicapată, dar șocul produs de asocierea dintre imaginea pisicii cu trei picioare și numele ei i se părea prea mult.

Seth era de-a dreptul încântat că Sara vorbea din nou cu el.

– Cum și-a pierdut Tripod piciorul? îl întrebă ea.

– Nu am aflat niciodată. Probabil că și l-a prins într-o capcană pentru iepuri, sau poate a mușcat-o un șarpe.

Sara oftă.

– Da, continuă Seth cu toată seriozitatea. Altădată am avut o pisică cu două picioare. Îi spuneam Roo, prescurtare de la Kangaroo[1].

Sara zâmbi, imaginându-și o pisică sărind pe picioarele din spate, deși nu era tocmai convinsă că Seth nu inventase toată povestea. Ce șanse erau să fi avut în același timp o pisică cu trei picioare și una cu două picioare?

– Dumnezeule, dar știu că familia ta nu se purta foarte frumos cu pisicile.

– Așa este, îi răspunse Seth, la fel de serios. Odată, am avut și o pisică cu un singur picior.

– Da, da, sunt convinsă, îi râse în nas Sara.

Acum era absolut sigură că Seth râdea de ea.

– Și cum ați numit-o? Pogo Stick[2]?

– Nici vorbă. I-am spus Ciclop, întrucât nu avea decât un singur ochi.

Sara nu mai rezista. Râdea cu lacrimi. La urma urmelor, era mai bine să se distreze cu Seth decât să păstreze supărarea pe el.

Cei doi au ajuns la intersecția la care Seth trebuia să cotească pentru a ajunge acasă. Seth îi zâmbi, fericit că a reușit să o facă să râdă și să vorbească din nou cu el. Sara își văzu de drum, îndreptându-se la rândul ei către casă. De-a lungul întregului drum a continuat să râdă în hohote. Nu era prea sigură dacă Seth avea doar darul de a transforma orice tragedie într-o comedie sau dacă era pur și simplu cea mai amuzantă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Oricum, nu-și mai amintea să fi râs vreodată cu o poftă atât de mare până atunci. *Probabil că nici măcar nu a avut vreo pisică,* și-a spus ea.

1 Cangur în limba engleză.(n. tr.)

2 Băț Zburător. Dispozitiv pentru practicarea unui sport extrem, alcătuit dintr-o tijă cu arc. Deasupra are un mâner de care este ținut cu mâinile. Deplasarea se face în salturi. (n. tr.)

– Hei, Sara, i-a strigat Seth din urmă, băiatul cu bicicleta care a trecut pe lângă noi era fratele tău mai mic?

– Da, i-a strigat ea înapoi. Știam că o să-l cunoști mai devreme sau mai târziu, dar speram să fie *cât mai târziu.*

– Hei, Seth, i-a strigat ea după câteva momente, nu foarte convinsă că o va putea auzi, întrucât era prea departe.

Seth a zâmbit și s-a oprit din drum.

– Știam că pisicile nu au decât nouă vieți.

– O, nu le omorâm niciodată, doar le mutilăm. De altfel, eu știam că au 14 vieți, deși am avut pisici care cred că aveau ceva mai multe.

Sara a izbucnit din nou în râs.

– Cred că același lucru este valabil și pentru unii oameni, i-a strigat mai departe Seth.

Sara și-a continuat drumul. Nu prea știa ce să creadă în legătură cu Seth. Părea să fi avut o viață misterioasă, poate chiar tragică, dar era cu siguranță un băiat foarte interesant. Și peste toate, era amuzant. Oare așa era felul lui, sau era doar o manieră prin care încerca să ascundă ceva tragic din viața lui? Și ce a vrut să spună cu cele 14 vieți? Să fi fost o simplă glumă?

Cu toții suntem păsări din aceeași specie, și-a adus Sara aminte de cuvintele lui Solomon. *Seth este un căutător foarte profund, un prieten înnăscut și un profesor autentic.*

Sara zâmbi. „Povestea asta ia o turnură foarte interesantă”, își spuse ea cu voce tare.

Capitolul 8

Solomon intervine

Sara stătea pe terasa casei sale, bucurându-se că era singură acasă. Părinții ei erau încă la muncă, iar fratele ei nu prea stătea niciodată acasă după ce se întorcea de la școală. Își găsea întotdeauna ceva de făcut. Sara își aminti imediat de Solomon.

– Bună, Solomon, ți-a fost dor de mine?

Nu, Sara, deloc, auzi ea vocea lui Solomon în minte.

Sara râse. Acest schimb de replici nu era deloc nou pentru ea. Desigur, prima dată când Solomon i-a răspuns în acest fel s-a simțit rănită și surprinsă.

– De ce spui că nu ți-a fost dor de mine?, l-a întrebat ea.

Solomon i-a explicat că se afla întotdeauna cu ea, chiar dacă nu se gândea la el și nu îi vorbea. De aceea, nu avea niciun motiv să îi fie dor de ea, întrucât nu dispărea niciodată din raza conștiinței sale. Sarei i-a plăcut acest răspuns.

La început s-a gândit că era ciudat ca cineva să fie tot timpul cu ea. Nu prea îi plăcea ideea că oriunde s-ar fi dus și orice ar fi făcut, Solomon trăgea cu ochiul. După

ce a ajuns însă să îl cunoască mai bine, şi-a dat seama că nu o deranjează deloc faptul că Solomon îi spiona viaţa, întrucât el părea întotdeauna satisfăcut de ceea ce vedea. Nu o mustra niciodată pentru comportamentul ei, nici chiar atunci când acesta i se părea ei înseşi nepotrivit. Nu îi displăcea nimic din ce făcea ea; dimpotrivă, îi oferea în permanenţă iubirea sa necondiţionată şi o călăuzea, dar numai atunci când Sara îi cerea sfatul.

– Ce mai faci?, îl întrebă ea, ştiind dinainte răspunsul, dar dorind totuşi să îl audă, întrucât de fiecare dată o făcea să se simtă mai bine.

– Mă simt splendid, Sara, şi mă bucur să constat că şi tu te simţi la fel.

– Aşa este, îi răspunse ea fericită.

De fapt, nu-şi mai amintea să fi fost vreodată *atât* de fericită.

Am observat că te simţi foarte bine în compania noului tău prieten Seth. Acest lucru mă bucură foarte mult.

– Aşa este, Solomon. Nu m-am simţit niciodată atât de bine cu altcineva până acum. Este un băiat ciudat. Nu seamănă cu ceilalţi băieţi pe care îi cunosc. Este foarte serios, dar şi foarte amuzant. Este foarte deştept, dar ştie să se prostească şi să fie jucăuş. Are o viaţă foarte grea acasă, dar atunci când este cu mine nu dă deloc impresia. Pe scurt, nu reuşesc să îi surprind deloc esenţa.

Este unul din acei oameni foarte greu de găsit, care au învăţat să trăiască în momentul prezent, Sara. În loc să ducă cu el povara amintirilor, preferă să o lase în spate şi să se bucure de clipa prezentă. De altfel, este la fel de încântat de prezenţa ta cum eşti tu de a lui.

– Ţi-a spus el asta?

Sara izbucni în râs, dându-și seama că Solomon nu trebuia să afle ceva din gura cuiva pentru a ști ce gândește. Știa întotdeauna ce gândesc și ce simt ceilalți oameni.

Mai presus de orice, Seth își dorește să se simtă bine. Tu ai acest efect asupra lui, așa că i se pare normal să îți cultive compania. Practic, tu scoți ce este mai bun în el, Sara.

– Ei bine, chiar asta și vreau. Dar nu aș vrea să crezi că *încerc* să fac ceva, Solomon. Pur și simplu se întâmplă. De altfel, înclin să cred că și el scoate ce este mai bun în mine.

Sunt cât se poate de încântat că vă înțelegeți atât de bine amândoi. Este întotdeauna o plăcere să cunoști pe cineva care dorește să se simtă bine în compania ta. Atunci când doi oameni care doresc să se simtă bine se întâlnesc, în jurul lor se întâmplă adevărate miracole.

Și ție, și lui vă place să ridicați starea de spirit a celorlalți oameni, Sara, și nimic nu vă face o plăcere mai mare decât să vedeți că ați reușit să faceți pe altcineva să se simtă mai bine.

O să petreceți de minune împreună, Sara. Sunt absolut convins de acest lucru.

Capitolul 9

Geronimooooooo... Pleosc!

Ultimul clopoţel sunase de 15 minute, iar Sara încă aştepta lângă steagul din curtea şcolii. Privea poarta mare a şcolii deschizându-se şi trântindu-se pe măsură ce elevii continuau să părăsească clădirea. Îi promisese lui Seth că îl va aştepta. Acesta îi spusese că are ceva să-i arate şi că era convins că îi va plăcea. Sara s-a uitat la ceas, întrebându-se dacă nu cumva a înţeles greşit la ce oră trebuiau să se întâlnească. Chiar atunci, pe poarta mare a şcolii a ieşit Seth. În sfârşit!

– Scuză-mă, Sara. Am făcut greşeala de a o saluta pe domnişoara Ralph, iar aceasta m-a întrebat imediat dacă m-ar deranja să o ajut cu bagajele până la maşină. I-am răspuns că nu, dar habar nu aveam că avea maşina parcată la 1,5 km depărtare şi că avea 47 de bagaje de transportat. Era limpede că am făcut o greşeală, dar acum era prea târziu. Nu îmi mai puteam lua vorba înapoi.

Sara zâmbi. O ajutase şi ea de multe ori pe domnişoara Ralph să îşi ducă bagajele la maşină. Domnişoara Ralph

era directoarea artistică a școlii și își transporta zilnic jumătate din posesiuni între casă și școală.

– Eu nu mai trec niciodată pe lângă ea, îi răspunse Sara. Am făcut și eu cândva aceeași greșeală, dar m-am învățat minte, așa că dacă o văd că apare de undeva, prefer să fac cale întoarsă.

– Mi s-a părut mie că holul era cam gol, îi răspunse Seth. Cred că toți ceilalți elevi, cu excepția mea, știau că se învârtea pe acolo în căutarea unui ajutor.

Pe Sara nu o deranja deloc să o ajute pe domnișoara Ralph. Nu era înscrisă la orele ei, dar o impresiona faptul că această profesoară nouă se străduiește atât de tare să introducă în școala lor o programă artistică de calitate.

– Sincer să fiu, nu m-a deranjat deloc să o ajut, îi spuse Seth. Îmi place că este o profesoară care muncește din greu.

Sara zâmbi. Parcă Seth i-ar fi citit gândurile.

– Nu știam însă că va dura atât de mult și nu doream să te las să aștepți. Ești gata?

– Da, i-a răspuns Sara. Unde mergem?

– Este o surpriză.

– Hai, spune-mi! se alintă ea.

Seth începu să râdă.

– Nu, va trebui să aștepți, ca să *vezi cu ochii tăi.* Nu este foarte departe de Aleea Thacker.

Sara simți din nou o stare de disconfort. Nimeni altcineva nu își mai petrecea atât de mult timp pe Alea Thacker sau în jurul acesteia. Pe de altă parte, îi părea bine, întrucât acesta era locul ei favorit între toate.

Cei doi porniră la drum, îndreptându-se către Aleea Thacker.

– Știi, îi spuse Seth, ar trebui să găsim și alte cărări ca să ajungem aici. Nu e bine să bătătorim prea tare această cărare, ca să nu îi atragem și pe alții.

Sara zâmbi. *Chiar îmi citește gândurile.*

Sara îl urmă pe Seth, călcându-i pe urme, ca să nu lățească prea tare cărarea. Seth dădea crengile la o parte, apoi le ținea ca să nu o lovească. Din când în când, dădea cu mâna la o parte o pânză de păianjen.

– Hei, este grozav!, îi spuse Sara.

– Ce anume?

– Faptul că merg după tine. În acest fel, pânzele de păianjen ajung în părul tău, nu în al meu.

Seth se distră, scuturându-și părul de pânze de păianjen.

– Vrei să preiei conducerea? o tachină el.

– Nu, este în regulă. Te descurci foarte bine.

Cei doi ajunseră la prima răscruce în care se încrucișau mai multe cărări, iar Seth coti către râu. Sara grăbi pasul, ca să nu rămână în urmă.

Practic, nu mai exista nicio cărare printre copaci. Seth și Sara călcau acum prin iarba înaltă și uscată. Tocmai când Sara era pe punctul de a se opri pentru a-și smulge scaieții agățați de ciorapi, cei doi ajunseră la un luminiș situat chiar pe malul râului.

– O, chiar că este un loc *grozav!* spuse Sara. Am și uitat cât de frumos arată râul privit de aici. Nu am mai fost demult în acest loc.

– Bun, privește! îi spuse Seth mândru.

– Ce să privesc? îl întrebă Sara, nedumerită, privind în jur.

– Aici, îi răspunse Seth, conducând-o către un plop uriaș.

– Uau! exclamă Sara. Tu ai făcut asta?

– Da. îți place?

– Este uimitor!

Sarei nu-i venea să își creadă ochilor. Seth confecționase niște trepte din 20 în 20 de centimetri, pe care le prinsese în cuie. Scărița urca astfel până la cele trei crengi uriașe ale copacului, care îți permiteau nu doar să stai confortabil pe ele, dar și să te ții cu mâinile de crengile de mai sus, astfel încât să îți păstrezi echilibrul.

– Este cea mai grozavă scară de copac pe care am văzut-o vreodată.

– Le-am șlefuit foarte bine, astfel încât să nu îți intre așchii în piele atunci când te urci pe ele, îi spuse cu mândrie Seth.

– Super! Haide să urcăm!

– O să urc eu primul, îi spuse Seth.

Seth puse piciorul pe prima treaptă și se prinse cu mâinile de o alta. Cu multă agilitate, se urcă imediat în copac.

Sara chicoti fericită. Îi plăcea la nebunie să se urce în copaci și nu-i venea să creadă că Seth confecționase această scăriță superbă, care îi permitea să se urce fără probleme în acest copac bătrân.

Cei doi se urcară până sus.

– Îmi place aici, spuse Sara. Lumea se vede cu totul altfel de sus, nu ți se pare?

Seth fu imediat de acord, mutându-se de pe craca pe care stătea și privind râul care curgea sub el. Sara nu putu să nu observe cât de sigur părea de el, chiar dacă râul se afla la o distanță destul de mare sub el. Făcea ceva acolo, dar Sara nu putea vedea ce, întrucât era cu spatele la ea. Apoi Seth se dădu la o parte, iar ea văzu că legase o frânghie solidă, care cobora aproape până la râu.

– Nu-mi vine să cred! strigă Sara, extaziată.

– Vrei să o încerci?

Seth de-abia își mai putea stăpâni entuziasmul.

– Fii convins!

– Cum stai cu echilibrul?

– Destul de bine. De ce?

– Pentru că ar trebui să ajungem *acolo.*

Sara privi către locul indicat de Seth.

– O căsuță în copac! Seth, ai făcut o căsuță în copac!

– Aceea este rampa noastră de lansare, îi spuse el, târându-se cu grijă în patru labe pe o creangă foarte solidă. Când a ajuns, s-a ridicat în picioare.

Sara îngenunche și începu să se târască și ea către căsuța din copac. *Sper că va fi suficient de mare ca să încăpem amândoi în ea,* îi trecu prin minte. Când a ajuns însă, a constatat cu surprindere cât de mare era căsuța. Seth construise chiar și o balustradă, pentru mai multă siguranță, precum și două băncuțe pe care se putea sta confortabil.

Sara se uită cu plăcere în timp ce Seth îi demonstra cum funcționează totul. A scos un cui în jurul căruia era înfășurată o sfoară subțire. Seth a desfășurat-o și a început să o înfășoare în jurul unei tije bătute în scoarța copacului.

– Te-ai gândit la toate, îi spuse Sara, încântată.

Capătul sforii era legat de partea de jos a frânghiei care cobora spre râu, așa că pe măsură ce Seth o înfășura, aceasta trăgea către ei capătul frânghiei, care era legat într-un fel de lasou. Sara l-a privit cum își pune piciorul în lasou. Deasupra acestuia erau legate trei noduri. Seth s-a prins cu mâinile de unul din ele, apoi i-a spus:

– Bun, urează-mi noroc.

– Ai grijă..., începu să spună Sara, dar înainte să își poată termina fraza, Seth sări în gol, aruncându-se de pe micuța platformă. Zbură prin aer, către apa râului, strigând din toți rărunchii:

– Geronimooooo.

Spectacolul îi tăie respirația Sarei. Seth a continuat să se balanseze o vreme.

– Acum vine partea cea mai complicată, îi strigă el. Trebuie să sari înainte ca balansul frânghiei să se oprească de tot. În caz contrar, vei ateriza în apă.

Sara îl privi pe Seth, care încerca să își elibereze piciorul din lasou, sprijinindu-și genunchii de unul din nodurile mai joase ale frânghiei. Luându-și avânt, el sări pe malul celălalt al râului, unde ateriză pe un morman de frunze.

– Au! se auzi vocea lui. Trebuie să mai lucrez la partea asta!

Sara râse din toată inima, încântată de întregul spectacol.

– Bun, e rândul meu, spuse ea plină de entuziasm, în timp ce Seth se cocoță rapid înapoi în copac.

– Știu și eu, Sara? Te avertizez că aterizarea este puțin cam bruscă. Poate că ar trebui să mai aștepți până când mă gândesc cum să...

– Nici nu-mi trece prin minte. Dacă tu ai putut să o faci, și eu voi putea!

Nimeni și nimic nu ar fi putut-o convinge de contrariu.

Sara l-a așteptat pe Seth să se urce înapoi în copac. *Este atât de deștept,* s-a gândit ea, văzând că duce cu el sfoara care lega capătul de jos al frânghiei grele, astfel încât să o poată trage din nou în sus până la rampa de lansare.

Sara se așeză pe băncuță, iar Seth îi ținu frânghia, astfel încât să își poată băga piciorul în lasoul de jos.

– Am făcut *acest* nod special pentru tine, Sara, îi spuse el, arătându-i cel de-al doilea nod, care era situat exact la înălțimea genunchilor ei.

– Bine, o să sar! îi răspunse Sara, aflată încă pe platformă. Bun, îmi dau drumul... Sunt gata... Pornesc... Mă întorc imediat... La drum...

Sara își dorea din toată inima să sară, dar simțea un nod în stomac, și pur și simplu nu-și putea da drumul.

Seth o privea zâmbind, fericit de entuziasmul ei. Nu avea de gând să o preseze.

– Nu-i nicio grabă, Sara. Frânghia va fi aici și mâine, și poimâine, și în fiecare zi...

Dar Sara nu mai auzea ce îi spunea Seth, întrucât în timp ce el îi oferea un pretext ca să *nu* sară, ea se aruncase deja în gol.

– Geronimooooo, strigă ea, zburând deasupra râului.

– Excelent! îi strigă Seth din spate, încântat la culme că Sara făcuse primul ei salt și amintindu-și de exaltarea pe care o simțise el însuși atunci când a sărit prima dată deasupra râului.

Sara râdea și chiuia, balansându-se deasupra apei. Apoi și-a scos piciorul din lasou.

Ce fată! se gândi el, ținându-și respirația, fericit că Sara a învățat atât de rapid cum să folosească frânghia. Din păcate, brațele Sarei nu erau la fel de puternice ca cele ale lui Seth. A reușit să se mai țină un timp de frânghie, până când s-a apropiat de malul opus al râului, dar și-a dat drumul înainte de vreme, așa că a aterizat direct în noroiul de pe mal, fără să reușească să ajungă pe grămada de frunze. Pleosc! s-a auzit, în timp ce noroiul

era împroşcat în toate direcţiile. Apoi, Sara a izbucnit în râs. S-a ridicat în picioare, udă din creştet până la tălpi şi acoperită cu noroi, dar a continuat să râdă în hohote, fără ca nimic să o poată opri.

La început, inima lui Seth s-a oprit în loc, dar apoi a început să râdă şi el, uşurat. *Ce fată super!* şi-a spus el. Se simţea responsabil pentru siguranţa ei, aşa că reacţia ei i-a luat o piatră de pe inimă.

– Seth, a fost grozav! De-abia aştept să repet experienţa. Totuşi, va trebui să-mi explici mai bine cum să aterizez pe partea opusă a râului.

– Este o chestiune de sincronizare. Şi eu am căzut de vreo două ori în apă când am încercat primele dăţi.

– Ba nu ai căzut deloc.

Sara ştia, privindu-l, că s-a descurcat perfect încă de la prima încercare. Îi plăcea însă ideea că încerca să o reconforteze părând că nici el nu s-a descurcat foarte bine de prima dată.

– Nu este nicio problemă. Mă bucur sincer că eşti atât de priceput. În timp, o să îmi perfecţionez şi eu salturile. O să practicăm în fiecare zi. Îmi place la nebunie ce ai făcut, Seth! Îţi mulţumesc.

Seth nu mai ştia ce să creadă. Sara era perfectă. Se simţea incredibil de bine cu ea. Era întotdeauna gata să încerce orice aventură, fără să se plângă niciodată. Râdea tot timpul şi nu părea să-i pese că altcineva era mai bun decât ea la ceva. Seth nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca Sara.

– Cred că ar trebui să mă duc acasă. Arăt ca naiba!, i-a spus Sara, ieşind din apă şi încercând să îşi scuture cât de cât noroiul de pe haine. Ne vedem mâine.

– Mâine e sâmbătă, îi reaminti Seth, știind că părinții lui nu vor fi niciodată de acord să îi lase un week-end liber, în condițiile în care aveau atât de multe de făcut.

Chiar și construcția acestei căsuțe din copac îi luase săptămâni la rând, și nu reușise să lucreze la ea decât în timpul nopților, la lumina lunii. Părinții lui nu ar fi fost niciodată de acord cu astfel de lucruri frivole.

– Ne putem vedea luni.

– Oh, îi răspunse Sara, dezamăgită.

Nu credea că va avea răbdare până luni, amânând această distracție.

– Bine, îi spuse ea. Cred totuși că am să vin singură mâine ca să mai exersez la aterizare. Până luni cred că o să o stăpânesc perfect.

Lui Seth nu îi plăcea deloc ideea. Sara ar fi putut cădea pe ceva tare, rupându-și un picior sau spărgându-și capul.

– Nu, Sara, ai putea să te îneci, îi spuse el, ușor stânjenit.

Sara îl privi cu atenție, simțind seriozitatea cu care îi vorbise. În mod evident, era sincer preocupat de siguranța ei.

– Nu, Seth, îi răspunse ea cu blândețe. Nu m-aș putea îneca niciodată.

Seth simți la rândul lui seriozitatea fetei. Vocea ei avea o intensitate pe care nu i-o mai cunoscuse. *De unde știe că nu se poate îneca niciodată?*

– Oricum, voi aștepta întâlnirea noastră de luni. Dacă tot ți-ai dat atâta osteneală ca să construiești acest loc minunat pentru noi doi, pot aștepta și eu până ne vom putea bucura împreună de el.

Seth se simți ușurat.

– Ne vedem luni, îi spuse Sara. O să te aştept la prima răscruce de drumuri pe cărarea noastră.

Seth îi zâmbi. Sara îi citise gândurile. Nu își dorea să se întâlnească tot timpul în curtea şcolii, pentru ca ceilalţi elevi să nu își dea seama ce puneau la cale. Amândoi copiii își doreau să păstreze numai pentru ei acest loc de poveste.

Capitolul 10

Șerpii nu te vor deranja

Sara îl aștepta pe Seth în locul de întâlnire asupra căruia căzuseră de acord. Se felicită singură în gând pentru hainele maronii de camuflaj pe care le purta și care se potriveau de minune cu împrejurimile, făcând-o să se confunde cu ele. Se lăsă la pământ, privind printre tufișuri mașinile care treceau pe șoseaua din imediata apropiere. Îi plăcea ideea că le putea vedea, în timp ce nimeni nu știa de existența ei. „Sper că domnișoara Ralph nu a pus din nou mâna pe el", murmură ea.

Seth a apărut brusc dintre copaci, aproape dând peste Sara. La început, amândoi s-au speriat și au țipat, dar apoi s-au distrat la culme.

– Doamne, Sara, nu credeam că ești deja aici.

– M-am ascuns bine, nu? îi zâmbi ea, satisfăcută de camuflajul ei.

– Da, te confunzi de tot cu pădurea. Dacă ai fi fost un șarpe, m-ai fi mușcat cu siguranță.

– Nu, șerpii nu te vor deranja, i-a răspuns ea pe un ton sigur.

– Nu ți-e frică de *șerpi?* o întrebă Seth, surprins la culme.

Era convins că tuturor le era frică de șerpi, mai ales fetelor.

– Deloc. Pe timpuri îmi era, dar acum nu-mi mai este. Hai să mergem. De-abia aștept să ne aruncăm cu frânghia din copac.

Lui Seth îi era imposibil să nu observe că Sara avea aceeași siguranță în voce atunci când spunea că nu se teme de șerpi ca atunci când îi declarase că nu se va îneca niciodată.

– Hei, Sara, îi strigă el, cum se face că ești atât de sigură că nu te vei îneca niciodată?

Sara aproape că se împiedică pe cărare. Întrebarea lui Seth o luase prin surprindere. Seth era din nou foarte aproape să îi afle secretul ei cel mai bine păzit.

– O, e o poveste lungă. Am să ți-o spun altădată.

Seth intuia că fata avea ceva important de povestit și de-abia aștepta să o asculte. De altfel, era convins că ea însăși dorea să îi spună această poveste.

– Bine, dacă este o poveste atât de lungă, ai putea să o împarți pe capitole. Ai putea să îmi spui câte un capitol în fiecare zi.

Sarei nu prea îi plăcea însă ideea. Nu era prea sigură cum va reacționa Seth dacă va auzi detaliile experienței sale cu Solomon. Pe de altă parte, Seth părea foarte serios, așa că nu prea putea să i se împotrivească.

De aceea, ea a început astfel:

– Păi, nu m-am gândit niciodată cu seriozitate că mă voi îneca, dar mama se temea tot timpul să nu pățesc ceva. De aceea, m-a avertizat practic în fiecare zi din viața mea să stau departe de acest râu. Nu știu de ce se teme atât de tare de apă. Sinceră să fiu, nu am auzit ca cineva să se fi înecat

vreodată în el. Din păcate, mama se teme de orice, dar mai presus de toate de râu.

Într-o bună zi, când eram singură, stăteam pe un buștean, cu picioarele foarte aproape de apă. Pe neașteptate, din spate a apărut un dulău, care s-a repezit la mine ca să mă lingă, doborându-mă astfel de pe buștean.

– Uau, Sara! Și ce ai făcut?

– Păi, nu prea *puteam* să fac nimic. Apa mă ducea foarte rapid la vale. Partea frumoasă este că nu îmi era deloc frică. La început m-am gândit: *O, nu, mama avea dreptate. Doamne, ce o să se înfurie pe mine dacă o să mă înec.* M-am lăsat însă dusă de apă și am observat cât de bine mă simt. La un moment dat, am ajuns în dreptul unei crengi aplecate mult deasupra apei, așa că m-am prins de ea și m-am tras la mal. De atunci, am știut dincolo de orice îndoială că nu mă voi îneca niciodată.

– Asta-i tot? Această experiență te-a convins că nu te vei îneca niciodată? Sara, mie mi se pare pur și simplu că ai avut un noroc chior că ți-a ieșit creanga aceea în cale. *Te-ai fi putut* îneca, știi?

Sara îl privi pe Seth în timp ce acesta își lăsa frâu liber imaginației negative și îi zâmbi.

–Știi, vorbești la fel ca mama.

Seth izbucni în râs:

– Bănuiesc că da.

– Ție nu ți se întâmplă niciodată să *știi* ceva, fără să știi de unde? Să știi ceva atât de clar încât să nu-ți pese în ruptul capului de părerile celor din jur, chiar dacă acestea sunt diferite? Știi pentru că știi, iar faptul că ceilalți nu știu ceea ce știi tu nu înseamnă că nici tu nu știi. Înțelegi ce vreau să spun?

Seth a păstrat tăcerea. Ştia foarte bine ce dorea să spună Sara.

– Ai dreptate, Sara. Într-adevăr, înţeleg perfect ce vrei să spui. De acum înainte, dacă ai să îmi mai spui că nu te poţi îneca, te voi crede.

Sara se simţi uşurată că Seth i-a acceptat explicaţia parţială şi că nu mai trebuia să o completeze.

– Perfect, îi spuse ea, triumfătoare. De-abia aştepta să schimbe subiectul.

– Şi fii sigur că nici şerpii nu te vor deranja vreodată.

Seth râse.

– Bine. Îţi propun să renunţăm la câte o temere pe rând, Sara.

Capitolul 11

Practici în mintea ta?

Sara și Seth au trecut de ultima cotitură a cărării și au ajuns în luminișul în care se afla minunata căsuță în copac construită de Seth și frânghia ce atârna din copac, așteptându-i răbdătoare.

– Bine. De data aceasta, merg eu prima, spuse Sara, în timp ce se urca rapid în copac.

După ce s-a târât pe creanga cea groasă și după ce a ajuns pe platformă, Sara s-a pregătit de salt. Seth a ajuns-o din urmă.

– Bun. De data aceasta cred că o să-mi iasă cum trebuie. Am exersat.

Seth se simți dezamăgit că Sara nu își ținuse cuvântul.

– Sara, spuneai că o să mă aștepți.

– *Chiar* te-am așteptat, Seth. Am practicat doar în mintea mea. M-am vizualizat de mai multe ori balansându-mă deasupra râului, iar apoi sărind la momentul ideal și aterizând perfect pe malul opus al râului. Acum mă simt pregătită. Fă-mi vânt.

– Nu cred că trebuie să-ți facă cineva vânt, Sara. Este suficient să îți dai drumul în gol.

Iar Sara își dădu drumul.

– Iahuuuuuu!, strigă ea, în timp ce zbura prin aer, cu părul frumos și șaten fluturându-i în spate. A continuat să se balanseze o vreme deasupra apei, mișcarea devenind treptat din ce în ce mai lentă. *Fata și-a scos piciorul din lasou, iar la momentul perfect și-a dat drumul și a aterizat pe iarbă, exact în locul pe care îl vizualizase în timp ce practica în mintea ei.* Aterizarea ei a fost atât de perfectă încât nici măcar nu a căzut la pământ.

– *Da!* a strigat ea.

Seth a aplaudat-o de pe platforma sa. Era profund impresionat.

S-a aruncat la rândul lui în gol, după care a aterizat pe frunzele de pe malul opus, rostogolindu-se de câteva ori.

– Nu a fost o aterizare prea lină, a recunoscut el.

Sara i-a zâmbit.

– Trebuie să practici în mintea ta. Acesta este secretul. Nu durează prea mult și procesul este aproape la fel de amuzant ca și cel real.

– Bine, i-a răspuns Seth, ușor neîncrezător. Până atunci însă, voi practica direct pe teren.

După care își dădu drumul din nou.

De data aceasta, aterizarea lui fu chiar mai proastă decât cea de dinainte. Seth nu era *deloc* mulțumit de el însuși.

Sara râse, dar își acoperi fața cu palma, pretinzând că tușește. Nu dorea să îi rănească sentimentele, și cu atât mai puțin să îl enerveze.

Seth se urcă din nou în copac și își dădu drumul, dar și de această dată și-a calculat în mod greșit desprinderea de frânghie, așa că s-a rostogolit de câteva ori prin frunze.

– Seth, i-a spus Sara, în timp ce băiatul își prindea din nou piciorul în lasou, gata să se mai arunce o dată. Așteaptă o clipă. Oprește-te, închide ochii și imaginează-ți că te urci din nou în copac, fericit că tocmai ți-a reușit o aterizare perfectă. Imaginează-ți că îți zâmbesc și bat fericită din palme.

– Sau râzi și te prefaci că tușești, o tachină Seth.

– Nu, doar îți zâmbesc și bat fericită din palme, îi zâmbi Sara. *Nimic nu-i scapă lui Seth.*

– Acum, vizualizează-te cum dai drumul la frânghie și cum sari pe malul opus al râului. Gândește-te că zbori lin prin aer, ca și cum ai avea o parașută, și că aterizezi lin pe mal.

Seth zâmbi fără să vrea, în timp ce își imagina toate aceste lucruri.

– Acum dă-ți drumul, îi spuse Sara, atingându-l ușor pe spate și dându-i un ghiont.

Iar Seth își dădu drumul. S-a balansat o vreme deasupra râului, iar la momentul perfect, și-a dat drumul și a aterizat lin pe iarbă, după care a sărit în sus și a strigat plin de entuziasm:

– Da!

Strigătul lui s-a suprapus cu cel al Sarei.

– Uau, Sara, chiar funcționează! Cine te-a învățat acest truc?

– O, mi-a șoptit o păsărică, i-a răspuns Sara pe un ton ușor ironic. E o poveste foarte lungă, Seth.

Înainte ca băiatul să poată spune ceva, ea izbucni în râs și spuse:

– Știu, știu! Trebuie să împart povestea în capitole mai scurte și să ți le spun câte unul pe rând. Dacă dorești cu adevărat să o afli, ți-o voi spune pe toată, dar trebuie să îmi promiți că nu vei râde de mine. De asemenea, trebuie să îmi promiți solemn că nu vei spune la nimeni.

– Îți promit", îi răspunse Seth.

Părea mai concentrat decât îl văzuse Sara vreodată.

– Îți promit solemn. Acum, spune-mi.

– Nu acum. Mai târziu. Trebuie să practic mai întâi în mintea mea.

Seth îi zâmbi cu toată gura.

– Ne mai vedem, îi spuse Sara.

– Da. Ne vedem mâine.

Capitolul 12

Ciudat, în sensul bun al cuvântului

Sara stătea pe o creangă mare a copacului, care se intersecta cu o alta, alcătuind împreună un mic scăunel. Se urcase pe scara lui Seth până la capătul acesteia, după care mai urcase vreo trei metri de una singură, până la acest scăunel natural, care îi putea susține confortabil pe amândoi. *Ce copac uimitor,* se gândi ea, în timp ce îl aștepta liniștită pe Seth.

Ultima lui oră de clasă era un atelier de lucru manual, în care elevii învățau să prelucreze lemnul. *Pun pariu că este cel mai bun din clasă. Probabil că acum îl ajută pe profesor să curețe atelierul de așchii,* se gândi Sara, privindu-și ceasul. *Este tot timpul atât de amabil. Toată lumea încearcă să profite de pe urma lui.*

Sara închise ochii și încercă să își imagineze cum îi explică lui Seth povestea ei neverosimilă. Era convinsă că băiatul este pregătit să o asculte, dar încă se mai temea de riscul pe care și-l asuma. Între timp deveniseră foarte

buni prieteni. De fapt, era cel mai bun prieten pe care îl avusese Sara vreodată, așa că nu și-ar fi dorit să îl sperie, îndepărtându-l astfel de ea. Nu prea era sigură cum va reacționa la marele ei secret.

O pală de vânt foșni frunzele copacului, declanșând o veritabilă ploaie verde.

Și tu ești o profesoară, își reaminti Sara cuvintele lui Solomon, care produseseră un impact atât de puternic asupra ei. *Când va veni timpul, vei ști.*

Cred că a venit timpul, se gândi Sara. *Dar cum aș putea fi absolut sigură?*

Atunci când vor apărea întrebările, înseamnă că a sosit timpul, își aminti fata sfatul lui Solomon. *Ei bine, Seth a început să pună întrebări, așa că probabil a sosit timpul.*

Sara auzi un foșnet de frunze pe cărare. Se ridică în picioare, ținându-se strâns de creanga din fața ei, și se aplecă atât cât putu înainte, ca să vadă cine venea. Era Seth, desigur, care îi spuse dintr-o suflare:

– Bună, îmi pare rău că am întârziat.

Părea complet epuizat. Sara își dădu seama că alergase tot timpul.

Seth se urcă în copac și se opri la creanga mare care conducea către căsuța lor.

– Vrei să vin eu sus, sau preferi să cobori tu?

– Vino sus. E grozav aici. Și e suficient loc pentru amândoi.

Într-adevăr, priveliștea era încântătoare, și în plus locul îi oferea Sarei un sentiment de intimitate.

Seth se urcă cu agilitate și se așeză pe o creangă în formă de V, situată chiar lângă locul în care stătea Sara.

– Bun, începu direct Seth. Acum, începe să-mi povestești.

– Bine, dar îți reamintesc că acesta este secretul *nostru.*

– Sara, nu-ți face probleme. Oricum, nu vorbesc cu niciun alt elev de la școala noastră decât cu tine.

Sara trase aer în piept și încercă să își imagineze de unde ar putea începe. Erau atât de multe de povestit...

„Bine, Seth. Iată ce s-a întâmplat. Dar te avertizez din start: o să îți sune ciudat".

– Sara!

Seth părea să își piardă răbdarea.

– Spune-mi odată! Îți promit că nu o să mi se pară ciudat.

– Bine. Într-o zi, mă întorceam acasă de la școală, când fratele meu Jason a venit în goană și mi-a spus, pe un ton mai agitat decât de obicei, că a văzut o bufniță uriașă pe Aleea Thacker și că trebuia neapărat să merg să o văd și eu. Era atât de agitat încât m-am speriat puțin. M-a târât apoi după el către pădure.

– Mie îmi plac bufnițele, spuse Seth, ca să îi dea curaj Sarei.

– Bun. Deci, zăpada era destul de mare, iar ziua era foarte friguroasă. Am căutat multă vreme bufnița, dar nu am văzut-o. I-am spus lui Jason că a inventat toată povestea și că oricum nu-mi păsa de o pasăre oarecare. În realitate însă, a doua zi, la școală, nu-mi puteam scoate bufnița din minte. Nu prea înțelegeam de ce eram atât de interesată de ea. La urma urmelor, întreaga poveste era extrem de ciudată. Oricum, după școală m-am întors singură în pădure ca să caut pasărea, dar nici de această

dată nu am reușit să o găsesc. Afară începuse să se întunece și eu mă simțeam destul de prost, așa că am apucat-o pe o scurtătură, încercând să trec râul pe gheață. Din păcate, aceasta a cedat sub greutatea mea. M-am împiedicat și am căzut, iar pentru o clipă am crezut că mă voi scufunda sub apă și mă voi îneca. În acel moment, am auzit o voce care venea dintr-un copac. Aceasta mi-a spus clar: *Ai uitat că tu nu te poți îneca? Gheața te va ține. Târăște-te până aici.*

La început mi s-a părut o prostie. Ar fi trebuit să am inteligența de a nu încerca să trec râul înghețat, și oricum, mă irita faptul că persoana care îmi vorbea din pădure nu ieșea la vedere și nu îmi întindea o mână de ajutor. Apoi am avut marea revelație: de unde știa că nu puteam să mă înec? Nu spusesem nimănui despre convingerea mea. Nimeni nu știa absolut nimic despre ea. Iar atunci, l-am văzut.

– *Pe cine* ai văzut?

– Pe Solomon, această bufniță mare, frumoasă și fermecată. A zburat din copac și s-a rotit de câteva ori deasupra luminișului, astfel încât l-am putut vedea foarte bine, după care s-a îndepărtat. Atunci, *am știut* că l-am găsit pe Solomon.

– Abia acum înțeleg de ce erai atât de sigură că nu te vei îneca niciodată. Uau, Sara, chiar că e ciudat. Dar e ciudat în sensul bun al cuvântului, adăugă Seth rapid.

Sara tăcu, cu respirația oprită. Înghiți în sec, apoi îl privi pe Seth. Ar fi dorit să îi spună totul despre Solomon: cum l-a întâlnit, toate lucrurile pe care i le-a spus acesta, cum l-au împușcat Jason și Billy, și cum continua să îi audă vocea în mintea ei, deși era mort.

– L-ai mai văzut de atunci? o întrebă Seth.

– Da. L-am văzut de foarte multe ori. Dar...

– Dar, *ce?*

Seth era din ce în ce mai interesat de această poveste uimitoare.

Sara pur şi simplu nu se putea hotărî să îşi continue povestea.

– Am să îţi spun mai târziu.

Seth era dezamăgit. Îşi dădea seama că Sara avea mult mai multe de povestit, dar şi că subiectul era extrem de delicat pentru ea, aşa că nu dorea să o preseze.

– Păi, ţi-am spus că am să îţi povestesc câte un capitol pe rând. Deci, ne vedem mâine?

– Da, ne vedem mâine.

– Vrei să ne aruncăm odată deasupra râului, înainte de plecare?

– Cred că am avut parte de destule aventuri până acum, o tachină Seth.

– Da, şi eu la fel.

– Pe mâine.

Capitolul 13

Prieteni la cataramă

– Este aproape ca ziua, murmură Sara în barbă, în timp ce se sprijinea de verandă, privind cerul nopții.

Se simțea iritată, dar nu își dădea seama de ce.

Cerul era iluminat de stele, iar luminile de pe stadionul liceului făceau să se vadă ca ziua. Sarei i se părea că farurile stadionului iluminau întregul oraș.

– Ce risipă de electricitate, își spuse ea, intrând în casă și lăsând ușa terasei să se izbească cu zgomot.

Era primul meci de fotbal al sezonului, iar iritarea pe care o simțea întotdeauna în astfel de momente o cuprinse din nou, luând-o prin surprindere. Se duse în camera ei și închise ușa. Și-ar fi dorit să închidă cât mai multe uși între ea și meciul de fotbal.

– Doamne, își spuse Sara cu voce tare, care este problema mea?

Pe Sara nu o entuziasma deloc sezonul de fotbal, deși jocurile din serile de vineri atrăgeau întregul oraș pe

stadion, și nu erau deloc puțini aceia care însoțeau echipa inclusiv în deplasare. Sara nu fusese niciodată la un meci, indiferent dacă acesta era jucat local sau în deplasare. Își luă o carte și începu să o răsfoiască, dar constată că nu era interesată nici de ea.

Sara își dorea să meargă la râu și să se dea cu frânghia. I-ar fi plăcut să scape de această stare de agitație interioară, care o scotea din minți. Știa că nu era deloc o idee bună să meargă singură prin pădure noaptea, dar gândul că s-ar fi putut arunca în gol pe întuneric o făcu să se simtă mai bine. *Cerul este atât de luminos,* își spuse ea. *Poate că nu va fi chiar atât de beznă.*

Sara deschise ușa dormitorului și își găsi mama făcând curățenie în bucătărie, după cină.

– Termin eu de curățat, mamă.

– O, mulțumesc, scumpo. Janet ne-a ocupat locurile, așa că nu trebuie să ne grăbim. De ce nu vrei să vii cu noi, Sara? O să ne distrăm.

– Nu, am lecții de făcut, îi răspunse Sara.

(Acesta era unul din lucrurile bune legate de școală. Temele erau întotdeauna alibiul perfect, care putea fi dilatat astfel încât să cuprindă întregul weekend, sau dimpotrivă, redus la zero. Dintr-un motiv sau altul, părinții săi nu păreau niciodată intrigați de această flexibilitate).

Sara se întoarse în camera ei, de-abia așteptând ca familia sa să plece la meci. Ideea de a merge în luminiș și de a se arunca în gol pe întuneric i se părea din ce în ce mai atrăgătoare.

Sara deschise sertarul noptierei și își scoase izmene de iarnă. Știa că arăta ciudat în ele, dar trebuia să admită că erau foarte folositoare iarna.

Sara așteptă până când părinții săi îi spuseră: „Ne vedem mai târziu, Sara. Auzi apoi ușa de la garaj deschizându-se, și abia atunci își trase izmenele pe ea. Se uită în oglindă, chicotind. „Cine o face chestiile astea?" Apoi se amuză și mai tare: „Oare ce ar spune despre mine oamenii dacă ar ști că sar din copaci în timpul nopții purtând *chestiile astea* pe mine?"

După ce se îmbrăcă, își luă paltonul, căciula și mănușile, după care ieși pe ușa din spate. În timp ce mergea, starea de iritare o părăsi, iar pofta de viață îi reveni.

O să o iau pe scurtătură, își spuse ea. *Dacă o iau pe drumul obișnuit, o să mă întâlnesc cu jumătate din oraș, care mă va invita să vin la meci!*

La început, vizibilitatea se dovedi excelentă, dar pe măsură ce se afunda în pădure, întunericul devenea din ce în ce mai apăsător.

I se părea straniu să se afle în pădure la ora aceea din noapte. „Ce o fi fost în capul meu?", își spuse ea, dorindu-și să fi avut o lanternă la ea. Se uită în spate, la cărarea întunecată pe care venise, iar apoi în față, la drumul încă și mai întunecat pe care îl mai avea de parcurs. Niciuna din direcții nu i se părea mai sigură decât cealaltă. Sara se simțea paralizată din cauza indeciziei. Cu cât încerca mai abitir să vadă ceva, cu atât mai de nepătruns i se părea întunericul. Atunci, Sara auzi un zgomot venind din direcția căsuței din copac. Era sunetul familiar al unei persoane care se dădea cu frânghia lor.

Starea de indecizie îi dispăru instantaneu, iar ea își reluă drumul către luminiș. Nu era cu nimic mai luminos acum decât înainte, dar fata își găsi rapid drumul. Când ajunse, văzu o formă umană care se balansa deasupra

râului, dându-și apoi drumul pe malul opus al acestuia. Auzi apoi vocea familiară a lui Seth strigând: „Super! Exact cum trebuie!"

– Seth? îl strigă ea, fericită că dădea peste el, dar și surprinsă la culme. Tu ești?

– Doamne, Sara, m-ai speriat de moarte, îi răspunse Seth. Ce faci aici? Eram convins că vei fi la meci, la fel ca restul orașului.

– Nu, îi spuse ea, nedorind să insiste asupra sentimentelor sale legate de meci. Nu mă duc niciodată.

– Nici eu, îi răspunse Seth.

– De ce?

Sara regretă imediat întrebarea pusă, știind că nici ei nu-i plăcea ca alții să îi pună la îndoială deciziile, punându-i tot felul de întrebări nelalocul lor. Dar lui Seth nu părea să-i pese.

– O, nu știu. Niciodată nu m-am integrat pe deplin în vreo școală. Ori de câte ori văd o pasă, o aruncare sau un blocaj reușit, ovaționez fără să vreau, dar de multe ori am parte de necazuri, întrucât cei care le reușesc îi aparțin echipei adverse. Pur și simplu, povestea a început să mă obosească.

Sara se simțea fascinată. Seth reușise să pună degetul pe rană, dezvăluindu-i ce anume nu suporta nici ea la meciuri: nu îi plăcea faptul că trebuia să aprobe tot ce făcea echipa pe care o susținea numai pentru că aceasta era echipa *ei*, și nici că trebuia să dezaprobe tot ce făceau ceilalți, numai pentru că nu ținea cu ei. Sara nu mai cunoștea pe nimeni care să înțeleagă atât de perfect ce simțea ea în legătură cu meciurile de fotbal. Pentru o clipă, se simți infinit de recunoscătoare că Seth îi era prieten.

– De când ești aici? îl întrebă ea.

– De când s-a înserat, îi răspunse Seth.

– Și nu ți-e frig?

– Nu. Port niște...

Seth se opri în mijlocul frazei. Nu prea dorea să îi spună Sarei de izmenele lungi pe care le purta, destul de uzate de altfel. Și-așa se simțea ridicol că știa de existența lor. Spera ca fata să nu îl fi auzit.

Dar Sara *îl auzise*, iar acum râdea în hohote.

Râsul ei era contagios, așa că începu și el să râdă.

– Sunt roșii?, șopti Sara.

Seth râse și mai tare.

– Da, de unde știi?

– O, nu pot să spun că știu, se distră ea. Pur și simplu, mi-am dat cu presupusul. Seth, suntem prieteni la cataramă... Ne jucăm aceleași jocuri, sărim din copaci și purtăm aceleași izmene roșii pe dedesubt.

Ochii le lăcrimau de atâta râs. Se simțeau însă grozav la gândul că fiecare avea pe altcineva care îi putea înțelege atât de bine.

Capitolul 14

În căutarea peșterii

Sara găsi un bilet de la Seth în dulapul vestiarului ei de la școală. „Sara, ne vedem la căsuța din copac. Nu urca însă până când nu vin și eu. Am o surpriză pentru tine."

Sara așteptă la baza copacului. Nu se uită sus, în mod deliberat, pentru a nu-i strica surpriza.

Seth apăru dintre tufișuri.

– Nu ai urcat, nu?

– Mi-aș fi dorit, dar te-am așteptat pe tine. În ce constă surpriza?

– Urcă-te. Vin și eu după tine, îi spuse Seth.

Ținea sub braț o pungă de hârtie, iar în ochi avea un licăr neobișnuit.

Sara urcă scara, cu Seth pe urmele ei. În scurt timp, cei doi se ghemuiră în căsuța din copac. Sara privi în jur.

– Bine, sunt gata.

Nu sesiza nimic diferit.

– Perfect. Închide ochii.

Sara închise ochii, iar Seth desfăcu o sfoară ascunsă inițial după niște crengi. Îi puse sfoara în mâini, iar apoi îi spuse:

– Bine, ține-te strâns de sfoară și deschide ochii.

Sara își deschise ochii și râse:

– Ce Doamne iartă-mă?

– Nu-i da drumul. Trage ușor de ea.

Seth construise un sistem de pârghii care permitea să tragă orice greutate până sus, la ei. Într-adevăr, în scurt timp apăru o găleată în care se afla o sticlă cu apă, câteva ciocolate, două pahare de hârtie, geanta grea a Sarei și alte bagaje.

– Este mult mai ușor să tragi găleata sus după ce te-ai urcat decât să duci toate lucrurile astea cu tine în timp ce te urci pe scară, îi explică Seth, așteptând cu entuziasm complimentul Sarei.

– Super-ingenios! Îmi place la nebunie! De unde ai făcut rost de sfoară și de scripeți?

– Mi le-a dat profesorul de sport. Mi-a spus că stăteau degeaba de ani de zile în depozitul școlii și că, oricum, se pregătea să le arunce.

Sara îi zâmbi. Observase nu odată cât de ușor se deschideau oamenii în fața lui Seth. Nu mai cunoscuse pe nimeni la fel ca el. Părea să scoată întotdeauna ce era mai bun din oameni, până când aceștia își schimbau complet comportamentul. Marea majoritate a elevilor îl considerau pe profesorul de sport drept un om morocănos și sever, cu care nu se putea vorbi. Și totuși, nu a ezitat nicio clipă să îi dea lui Seth lucrurile de care acesta avea nevoie pentru a îmbunătăți și mai mult mica lor ascunzătoare secretă. *Nu cred că există cineva care să nu îl simpatizeze pe Seth,* se gândi ea.

– De unde îți vin toate ideile astea? îl întrebă ea.

– O, nu știu. Cred că am avut foarte multe ascunzători la viața mea.

– Da? Câte? Povestește-mi despre ele.

– O, nici nu mai știu.

Seth se simțea stânjenit. La urma urmelor, niciuna dintre ele nu fusese foarte grozavă, și oricum, nu se comparase nici pe departe cu aceasta. De altfel, nu mai împărtășise vreuna dintre ele cu vreo fată până atunci. Fratele lui mai mic găsise una sau două dintre ele, dar fără ca Seth să fi avut această intenție. De fapt, tocmai acesta era scopul unei ascunzători, să fie cât mai privată.

Ochii Sarei străluceau în timp ce încerca să își imagineze toate locurile minunate prin care fusese Seth și toate ascunzătorile spectaculoase pe care și le construise în copaci. Seth îi putea citi cu ușurință gândurile. Îi zâmbi, știind că de-abia aștepta să afle detalii. Nu dorea să o dezamăgească. Oricum, știa la modul absolut că Sara nu avea să îi vadă vreodată vechile ascunzători, așa că se gândi să le mai înfrumusețeze puțin, pe ici pe colo, oferindu-i astfel Sarei o imagine mai grandioasă, care să corespundă așteptărilor sale. Din păcate, nu prea îi plăcea să exagereze. Pe de altă parte, imaginația i se părea un proces creator cu care se putea juca oricât de mult. Și mai era ceva. În scurtul timp de când o cunoștea pe Sara, de când săreau împreună din copac, de când râdeau și se jucau diferite jocuri, dar mai presus de toate, de când vorbeau, împărtășindu-și tot felul de secrete, ajunsese să capete mare încredere în ea, așa cum nu mai avusese vreodată în altcineva. De aceea, nu dorea să strice această prietenie.

Sara își strânse genunchii la piept și așteptă. Seth continua să zâmbească. Îi era imposibil să îi refuze plăcerea.

– Păi, nu au fost chiar atât de grozave, Sara. Majoritatea era niște simple locuri în care puteam sta singur. Trebuiau să fie întotdeauna în apropiere de casă și nu apucam niciodată să stau prea mult timp în ele. Oricum, simplul fapt că știam că există îmi dădea o stare de bine.

– Da, îi răspunse Sara. Înțeleg perfect ce vrei să spui.

– Prima dată când am găsit un astfel de loc a fost un accident. Intrasem pe proprietatea vecinului nostru, care era foarte mare. Avea literalmente sute de acri, și undeva, foarte departe de casă, de hambare și de terenul agricol, am găsit o căsuță într-un copac.

– Uau! exclamă Sara. Era la fel de frumoasă ca și aceasta?

Seth râse.

– Era mult mai mare decât aceasta. De fapt, era construită deasupra mai multor copaci, aflați unul lângă celălalt, astfel încât făcea legătura între trei dintre ei. Nu știu nici astăzi cine a construit-o și nu am văzut niciodată pe cineva care să stea în ea. La rândul meu, nu am spus nimănui de existența ei. Mi-a părut foarte rău când am plecat de acolo. Din păcate, nu am stat în acel loc decât șase luni. Cred că sărmana căsuță din copac se mai află și astăzi acolo, putrezind singură.

– Și ce alte locuri ai mai descoperit?

– În continuare, ne-am mutat în apropierea unei ferme care avea sute de hambare și de poduri. Fermierii de acolo creșteau porci și vaci de lapte, iar hambarele erau conectate prin garduri și punți de legătură. Era un loc minunat, întrucât puteai trece dintr-un hambar în altul

mergând pe garduri sau pe acoperişuri, fără să atingi deloc solul. În două dintre cele mai mari hambare erau baloturi din paie. Dacă le rearanjai, puteai face din ele un adevărat labirint. Era un loc de joacă minunat. Nici despre el nu am povestit vreodată cuiva. Nu ştiam de el decât eu şi câteva pisici care vânau şoareci.

– Şi mai departe? l-a întrebat Sara, savurând în imaginaţie toate aceste locuri minunate.

– Au mai existat şi câteva peşteri. Acestea au fost într-adevăr grozave. Unele îţi cam dădeau fiori, căci nu prea ştiai niciodată cine mai locuia în ele. Una peste alta însă, nu am văzut niciodată ceva care să mă sperie foarte tare.

– Peşteri? Hm. Noi nu avem peşteri în această zonă.

– O, sigur că aveţi. Probabil că există o sumedenie de peşteri sus pe dealuri.

– *Chiar!?*

Sara era surprinsă la culme.

– Probabil că dacă nu am văzut niciuna cu ochii mei, am pornit de la premisa că nu există niciuna. Crezi că am putea găsi o peşteră?

– Da, probabil, i-a răspuns Seth pe un ton ezitant, îngrijorat numai la gândul timpului pierdut pentru a ajunge la baza dealurilor.

– *Mi-ar plăcea* să găsim o peşteră, îi spuse Sara cu ochii strălucind de entuziasm. Te rog, Seth, spune da.

– Bine, îi zâmbi Seth. O să găsim o peşteră, dar nu cred că vom putea merge foarte des la ea.

– Oh, ştiu, îi spuse Sara, entuziasmată. Nu trebuie să mergem foarte des în ea. Tot ce îmi doresc este *să găsim* una.

Seth ştia cât de tare se enerva tatăl său dacă venea târziu acasă. Deşi nu avea la fel de multe treburi aici cum

avusese în alte locuri în care trăise, părinții lui continuau să se bazeze pe ajutorul lui. De altfel, chiar dacă nu era mare lucru de făcut, ei le găseau întotdeauna celor doi frați diverse îndeletniciri.

– Nu știu, Sara, căutarea ar putea dura câteva ore. Nu sunt sigur că...

– Am putea chiuli de la școală, îi spuse Sara.

Seth zâmbi.

– Da, am putea.

– Nimeni nu ar ști. Eu nu chiulesc niciodată de la școală, continuă Sara. De aceea, nimeni nu ar bănui nimic. Hai, Seth, va fi amuzant. Te roog!

Ideea de a sta o zi întreagă cu Sara și de a explora ținutul era copleșitoare. Seth nu își dorea nimic mai mult pe lume decât să fie liber și să poată face ce vrea.

– Sper că știi ce faci. Bine, deci când mergem?

– Săptămâna viitoare. Haide să mergem marți!

Sara era fericită la culme. Ideea de a petrece o zi întreagă căutând peșteri i se părea fermecătoare. Se ridică în picioare și prinse frânghia cu mâinile. Fără să-și mai bage piciorul în lasou, se aruncă deasupra râului, chiuind.

– Doamne, Sara, își spuse Seth în barbă, neîndrăznind să privească spectacolul decât printre gene și sperând că fata nu va păți nimic.

Dar Sara se ținea bine de frânghie, și în timp ce se balansa deasupra râului, simțea că plesnește de bucurie. Nu-și mai amintea să fi fost vreodată atât de fericită. *Totul este perfect în viața mea,* își spuse ea. Își dădu drumul la momentul oportun și ateriză fără probleme pe malul opus al apei.

Sara rămase pe mal, privind cum Seth trage frânghia către el. Băiatul adună ambalajele dulciurilor, haina și geanta Sarei, le puse în găleată și le dădu drumul jos. În final, se aruncă la rândul lui deasupra râului. Ateriză la fel de perfect ca și ea, apoi o privi. Își zâmbiră reciproc, amintindu-și de primele lor încercări. Avansaseră mult într-un timp foarte scurt. Se întoarseră la copac, urcară găleata goală, apoi prinseră sfoara de un cui bătut în scoarța copacului. Se simțeau norocoși că nimeni nu le descoperise încă ascunzătoarea.

– Seth, ai construit o căsuță în copac absolut minunată!

Seth zâmbi.

Capitolul 15

Salvați de bufniță

Sara se trezi fericită. De-abia aștepta să își înceapă ziua. Era marți, ziua în care ea și Seth își propuseseră să plece în căutarea unei peșteri. Cei doi urmau să se întâlnească la căsuța din copac, iar apoi să plece de acolo către dealuri.

Mama Sarei era ocupată în bucătărie.

– Ce faci, Sara? Ai vreo treabă? o întrebă mama când fata intră în bucătărie.

– La ce te referi?

Ciudată întrebare din partea mamei ei. Sara se uită în altă parte, nedorind să își privească mama în ochi.

– Păi, te-ai trezit foarte devreme.

– E drept, îi răspunse Sara ușurată. A trebuit să merg la baie.

Minciuna era justificată de faptul că într-adevăr trebuia să meargă la baie. Sara nu își imaginase nicio clipă că mama ei va fi atât de interesată de ea chiar în ziua marii sale escapade.

– Perfect. Dacă ai ceva timp liber, m-ai putea ajuta cu treburile, scumpo.

Sara nu planificase așa ceva.

– Bine, îi răspunse ea mamei. Vin imediat.

Ce se întâmplă cu părinții noștri? se gândi ea. *Par să își dea întotdeauna seama când vrei să faci ceva care te entuziasmează, după care inventează o sarcină plicticoasă pentru tine, menită special să strice totul.*

Sara făcu un duș, după care rămase în fața dulapului, încercând să se decidă ce haine să poarte astăzi. *Trebuie să pară că merg la școală,* își spuse ea, *dar să fie niște haine suficient de vechi ca să nu conteze prea tare dacă le rup sau dacă le murdăresc. În plus, nu trebuie să iasă în evidență prea tare.*

– Verdele este perfect, murmură ea, alegând o rochie pe care nu o mai purtase de anul trecut.

Și-ar fi dorit să îi vină mai lejer, dar crescuse destul de mult în ultimul an. Oricum, nu prea avea altă alternativă. Sara își prinse părul la spate într-o coadă, apoi se întoarse în bucătărie.

– Arăți bine, scumpo, îi spuse mama. Nu te-am mai văzut purtând de mult această rochie.

Doamne, își spuse Sara. *Parcă aș avea o etichetă lipită de frunte pe care scrie: „Observați-mă! Mă pregătesc să fac ceva ieșit din comun astăzi."*

Sara spălă niște vase, în timp ce mama ei decojea mere.

– Dacă le mai țin mult, se vor strica, îi spuse mama.

Sara nu-i răspunse. Era scufundată în gânduri, întrebându-se dacă vor găsi o peșteră astăzi.

– Ok, Sara, nu mai trebuie să continui. Îți mulțumesc, scumpo. Cred că ar trebui să pleci la școală.

– O, da. Chiar ar trebui să plec.

Mama o privi zâmbind, părând că se amuză de schimbarea rapidă a stărilor de spirit ale fiicei sale, care creștea atât de rapid.

Sara și Seth plănuiseră să meargă la prima oră, iar apoi să se scuze sub pretextul că „nu se simt bine" și să se întâlnească la căsuța din copac. Nimeni nu ar fi trebuit să bănuiască ceva dacă i-ar fi văzut apucând-o în direcția Aleii Thacker, întrucât acela era drumul pe care o apucau întotdeauna când se duceau acasă. În continuare, ar fi mers pe firul apei, așa că era puțin probabil să îi vadă cineva. După ce treceau de școală, ar fi putut-o apuca pe oricare din cărările obișnuite care duceau către dealuri. Urmau să treacă pe lângă grămada de gunoaie, apoi pe lângă o moară veche ce nu mai era folosită de dinainte de nașterea Sarei, și astfel ar fi ajuns la dealurile ce mărgineau orășelul Sarei. Dacă s-ar fi ferit de autostradă, în mod normal nimeni nu ar fi trebuit să îi observe.

Când auzi sunetul clopoțelului, Sara se duse în biroul domnului Marshal, directorul școlii.

– Domnule Marshal, aș dori să plec acasă, îi spuse ea. Nu mă simt bine.

– Îmi pare rău să aud asta, Sara. Vrei să o sun pe mama ta?

– Nu, mulțumesc. Nu am mult de mers până acasă, și nu aș dori să o deranjez la serviciu. O să o sun eu când ajung acasă.

– Foarte bine, scumpo. Du-te și odihnește-te.

Sara părăsi școala simțindu-se în același timp plină de exaltare, dar și stânjenită. Scăpase ușor, dar numai pentru că era considerată de toată lumea o fată cuminte. I se părea ciudat să profite de reputația ei bună pentru a face ceva rău, dar dorința ei arzătoare de a găsi o peșteră și de a trăi o aventură o făcu să uite rapid de orice mustrare de conștiință.

Așa cum își imaginase, nimeni nu îi ieși în cale, nimeni nu îi vorbi și nimeni nu se oferi să o conducă cu mașina acasă. Pe scurt, nu păru să o observe nimeni.

Urcă scara care ducea către căsuța din copac, dar nu apucă să se așeze când apăru Seth. Văzându-i cămașa verde închis și blugii ponosiți, Sara se distră copios. Știa că își alesese camuflajul la fel de grijuliu ca și ea.

Seth se urcă în copac, zâmbindu-i cu toată fața. Se părea că scăpaseră foarte ușor, iar ziua le aparținea în totalitate. Se simțeau mai fericiți decât dacă ar fi descoperit o comoară, îndeosebi Seth.

Băiatul trase găleata în sus. În aceasta se aflau două perechi de cizme uzate pentru pescuit.

– Sunt cam mari, dar ne vor ține picioarele uscate cât timp vom merge pe malul râului.

– De unde Doamne iartă-mă ai făcut rost de ele?

– Sunt ale tatălui meu, îi răspunse Seth. Le-am subtilizat azi noapte. M-ar ucide dacă ar ști că le-am luat, dar cu siguranță nu le va căuta astăzi, iar nouă ne vor fi de mare folos.

Sara zâmbi, dar stomacul i se strânse puțin. Intriga se complica. Minciunile deveneau din ce în ce mai grosolane, iar acum se ajunsese inclusiv la furt, sau cel puțin la un împrumut fără știința proprietarului. Își putea da seama din comportamentul lui Seth că acesta nu glumea atunci când spunea că ar avea mari necazuri dacă tatăl său ar fi descoperit lipsa cizmelor. Se cutremura numai la gândul că acesta ar fi aflat inclusiv de căsuța din copac sau de chiulitul de la școală.

– Lasă, Sara, o să ne distrăm. Nu-ți face probleme. Nu va afla nimeni de escapada noastră.

Chipul Sarei se mai lumină puțin.

– Ai dreptate. Să mergem.

Cei doi coborâră găleata cu cizmele, apoi se dădură jos din copac și ascunseră găleata. Sara își trase cizmele grele, icnind. Acestea erau reci și alunecoase. Seth își trase și el cizmele, iar apoi plecară.

– Haide să păstrăm cursul râului cât de mult putem. Nu vom ieși pe cărare decât atunci când nu vom mai putea avansa pe malul apei.

– În regulă.

Continuară să avanseze încet prin stufăriș, ferindu-se de crengile copacilor. Seth mergea înainte, încercând să croiască o cărare cât mai bună pentru Sara. Odată, dădu din greșeală drumul prea devreme la o creangă pe care o dăduse la o parte, iar aceasta o plesni pe Sara în față. Fata se distră sincer, iar Seth râse la rândul lui.

O pasăre mare zburătăci prin tufișuri, apoi se ridică pe cer.

– Hei, exclamă Seth, pare să fie o bufniță, Sara. Crezi că e bufnița *ta?*

– Nu, nu e ea.

– De unde știi? o întrebă Seth. Cum poți fi sigură că nu este aceeași bufniță?

– Pentru că bufnița mea a murit! izbucni ea pe un ton enervat.

Îi păru imediat rău că a reacționat în acest fel.

– De fapt, nu pot spune că a murit cu adevărat, întrucât...

Sara se opri. Nu prea se simțea pregătită să îi explice lui Seth tot ce a aflat despre moarte, care era cu totul altceva decât credeau oamenii.

– Billy și Jason au împușcat-o... în pădure... A murit în brațele mele, chiar pe Aleea Thacker.

Seth păstră tăcerea. Îi părea rău că îi pusese întrebarea. Era evident că Sara trăise o dramă și că moartea păsării o traumatizase. Apoi își dădu seama: *Trebuie să fi murit chiar în locul în care m-am prefăcut eu mort! Nu-i de mirare că Sara s-a supărat atât de tare în acea zi!*

Sara își șterse o lacrimă de pe față. Se simțea stânjenită de faptul că Seth o vedea plângând, și o deranja faptul că încă se mai simțea emoționată amintindu-și de moartea lui Solomon.

Chiar în acel moment, bufnița traversă în zbor râul și se îndreptă către copacul lor. Se așeză chiar pe platforma lor, după care se uită ostentativ către cei doi copii.

– Hei, s-a așezat chiar în căsuța noastră, spuse Seth.

– Da, așa este, îi răspunse Sara în șoaptă.

Sara își aduse aminte de ultimele cuvinte ale lui Solomon, atunci când acesta se stingea în brațele ei: *Sunt foarte fericit să las în urma mea acest corp fizic, știind că dacă voi dori să fac acest lucru, voi putea oricând să îmi las energia să pătrundă într-un alt corp, mai tânăr, mai viguros și mai rapid...*

Sara își miji ochii, încercând să vadă bufnița, care se afla la mare distanță. Pasărea își luă zborul, mimând exact traiectoria pe care o urmau Sara și Seth atunci când se balansau cu frânghia, după care se ridică foarte sus pe cer și dispăru... *Solomon,* se gândi Sara, *tu ești?*

Sara se simțea atât de entuziasmată încât de-abia mai putea respira. Oare Solomon se decisese să se întoarcă pe Aleea Thacker? Și dacă *da,* de ce nu îi spusese nimic?

Solomon, îl strigă fata în sinea ei. Dar nu primi niciun răspuns. În ultima vreme, Sara devenise atât de captivată de Seth încât nu prea mai vorbise cu Solomon. De fapt, nici nu-și mai amintea când avusese ultima convorbire cu bunul ei prieten.

– Cred că aici ar trebui să traversăm râul, se auzi vocea lui Seth.

Sunetul glasului lui o readuse pe Sara în prezent. Ea îl urmă pe băiat, care începuse să traverseze râul. Acesta era destul de lat, dar nu părea să fie deloc adânc, așa că, teoretic, nu ar fi trebuit să aibă probleme. Sara se uită în spate și se întrebă, pentru prima dată în acea zi, dacă nu cumva făceau o greșeală. Ar fi putut oricând ajunge în locuri în care vegetația era prea deasă sau în care râul ar fi fost prea adânc. Dar Seth părea încrezător în sine, așa că ea îl urmă fără să scoată o vorbă.

Drumul nu era deloc ușor, iar cizmele mari și grele îl îngreunau și mai mult. Sara își dori să fi ales un alt drum. Începea să obosească și era fericită că Seth căra întregul bagaj, în care luaseră apă potabilă, fructe și niște dulciuri.

– Uite o poieniță, în fața noastră, îi spuse Seth. O să ne oprim în ea și o să ne odihnim.

Sara zâmbi. Seth îi citea din nou gândurile.

– Am adus niște batoane de ciocolată, continuă Seth. Haide să ne oprim și să le mâncăm.

Ideea i se păru excelentă Sarei.

– Cât de departe crezi că am ajuns? îl întrebă ea.

– Nu foarte departe. Uite. Dincolo de copaci se vede acoperișul benzinăriei.

– Dumnezeule, murmură Sara.

Se simțea descurajată văzând cât de puțin avansaseră. Benzinăria era încă departe de marginea orașului.

– Nu avansăm deloc rapid, continuă ea. Mi-aș fi dorit să mergem pe stradă, ca doi oameni normali. Furișatul ăsta nu este deloc un lucru ușor.

Seth râse.

– Haide să mai mergem puțin pe cursul râului, iar apoi o vom tăia prin pășunea din spatele cimitirului. Nu cred că cineva de *acolo* ne va pârî.

– Eu n-aș pune pariu, râse Sara.

Respectul ei față de morți crescuse după ce aflase că aceștia nu sunt chiar atât de morți cum crezuse până nu demult. Se gândi din nou la Solomon.

Cei doi își terminară ciocolatele, băură niște apă, își puseră din nou cizmele mari în picioare, iar apoi își continuară drumul. Nu după mult timp, așa cum anticipase Seth, ajunseră în apropierea cimitirului.

– Câți oameni morți crezi că sunt acolo? o întrebă el.

– Cred că *toți* sunt morți, glumi Sara.

– Sara, mormăi Seth.

Sara chicoti:

– Sunt glume vechi care nu își pierd niciodată farmecul, nu crezi?

Seth mormăi din nou.

– Unele glume par să capete o viață a lor proprie.

– Sara, oprește-te. *Te implor!*

– Unele glume par să trăiască pentru totdeauna, râse Sara.

– Sara, mă omori cu zile. Te rog, *oprește-te!*

Sara râse și mai tare. Seth râse și el, dar mai strâmb.

– Sunt niște pietre de mormânt destul de vechi în cimitir. Vrei să mergem să le vedem?

– Nu. Nu astăzi. Poate mai târziu. Mai bine ne-am continua drumul, dacă vrei să mai găsim vreo peșteră astăzi.

Sara se simți ușurată. Realitatea era că nu-i plăcuse niciodată să intre într-un cimitir. Se simțea întotdeauna ciudat, nu atât din cauza morților, cât din cauza adulților, care păreau întotdeauna extrem de triști și de deprimați. Viziunea Sarei asupra morții se schimbase fundamental datorită lui Solomon, dar știa că marea majoritate a oamenilor aveau probleme serioase atunci când venea vorba de moarte.

– Hei, Sara, uite. A reapărut bufnița.

Sara se uită către cimitir și văzu acolo bufnița de dinainte, așezată pe cel mai înalt monument funerar. Stătea acolo ca o statuie, de parcă ar fi făcut parte integrantă din piatra funerară.

– Parcă ne-ar urmări, spuse Seth, surprins.

– Da, chiar, spuse și Sara, dar când privi înapoi, pasărea nu mai era acolo.

– A zburat? întrebă ea.

– Nu știu. Nu am fost atent. Ești gata să mergem mai departe? o întrebă Seth, nici pe departe la fel de interesat de pasăre precum ea.

– Dă-mi cărțile tale, Sara. Le duc eu.

Le puse în geanta sa, alături de propriile sale cărți. Sara se simți ușurată.

– Crezi că o să ne întoarcem tot pe aici? îl întrebă ea.

– Poate. De multe ori, atunci când te urci pe un deal, poți vedea o cărare mai ușoară pe care te poți întoarce. De ce?

– Mă gândeam că am putea lăsa cizmele aici și le-am putea recupera la întoarcere. Sunt prea grele și miros urât. Nu-i spune tatălui tău că am zis acest lucru.

Seth râse.

– Secretul tău va muri odată cu mine, Sara. Ideea mi se pare bună. Seth privi în jur, căutând o ascunzătoare pentru cizme.

– Haide să verificăm copacul acela bătrân din față!

Așa cum bănuise Seth, copacul avea o scorbură mare.

– Oare de ce mor copacii aceștia bătrâni și uriași? întrebă Sara.

– Nu știu. Bănuiesc că există mai multe cauze posibile. De pildă, acesta pare să fi fost lovit de trăsnet.

– Hm, murmură Sara.

Nu mai auzise vreodată ca un trăsnet să fi căzut prin aceste locuri.

– Uneori, sunt loviți de boli și mor. Alteori, îmbătrânesc pur și simplu. Nimeni nu trăiește o veșnicie, știi?

– Mda, așa *se spune,* îi răspunse Sara.

Seth îndesă cizmele în gaura copacului, iar apoi cei doi plecară mai departe. Când și când, trebuiau să se strecoare pe sub gardurile diferitelor ferme sau să sară peste ele. Din fericire, nu au fost prinși și nu au fost văzuți de nimeni de-a lungul celor două ore cât a durat drumul. Cu excepția bufniței, desigur.

– De unde știi unde să cauți? întrebă Sara, care începuse să se întrebe cu toată seriozitatea dacă ideea cu căutatul peșterii era într-adevăr bună. Nu își imaginase nicio clipă că drumul va fi atât de lung.

– Vezi stâncile de colo? o întrebă Seth, arătând către dealuri. Și vezi pâlcul acela de copaci de dincolo?

– Da, le văd.

– Vezi pata aceea neagră dintre ele? Bănuiesc că este vorba de o peșteră. Desigur, nu pot fi absolut sigur, dar am văzut multe stânci la viața mea, și de regulă ascund astfel de peșteri.

– Bine, îi zâmbi Sara. Sper că ai dreptate. Cât crezi că mai avem de mers?

– Nu foarte mult. Cred că vom ajunge acolo în mai puțin de o oră. Vrei să te mai odihnești?

– Nu, m-am odihnit destul. Doar mă întrebam.

Cei doi și-au continuat drumul, fără să mai vorbească foarte mult unul cu celălalt. *Ciudat,* se gândi Sara, *credeam că va fi mult mai distractiv.* Nu se așteptase ca drumul să dureze atât de mult, și nici să obosească atât de tare. Ascensiunea începuse să devină dificilă, iar unul din degetele de la picioare o durea. Sara și-ar fi dorit să se oprească și să își scoată pantoful pentru a-și îndrepta șoseta, care se adunase și o deranja. *Doamne, nu par să mă descurc prea bine. Pun pariu că Seth nu va mai chiuli curând de la școală ca să meargă pe coclauri cu o fată.*

– Haide să ne oprim puțin, Sara, îi spuse Seth. Dacă vom face popasuri dese, dacă ne vom odihni și dacă vom mânca și vom bea ceva, ne vom păstra mai bine puterile.

– Cum zici tu!

Sara își scoase pantoful. O, ce ușurare! Își scoase șoseta și și-o puse din nou. *E mult mai bine acum,* își spuse ea.

Seth îi zâmbi și îi aruncă un măr, fără să o prevină. Sara îl prinse din zbor. Râseră amândoi.

După ce și-au terminat merele, și-au văzut de drum, ceva mai odihniți.

– Știi, îi spuse Sara, este o zi chiar frumoasă.

Îi mai trecuse starea de vinovăție, se simțea mai bine, iar în fața lor se afla stânca pe care o văzuseră de jos.

– Uh! spuse ea, văzând tufișurile dese care înconjurau stânca de pretutindeni. Și acum ce facem?

– Așteaptă aici, îi spuse Seth. Mă duc să văd dacă nu pot găsi o cale mai ușoară de a urca pe stâncă.

Sarei nu prea îi convenea să rămână singură, dar ideea de a se zgâria pe pietre îi displăcea chiar mai tare.

– Bine, îi spuse ea fără prea multă convingere.

– Dacă nu găsesc ceva rapid, mă întorc imediat, îi strigă Seth, în timp ce dispărea printre tufișuri.

– Bine, își spuse Sara, așezându-se pe o piatră și privind în jos, către vale.

Tocmai cerceta eventualele semne pe care le-ar fi putut recunoaște de sus, când Seth reapăru dintre tufișuri.

– Vino, Sara. Am găsit peștera. O să-ți placă *la nebunie*. Este una dintre cele mai frumoase peșteri pe care le-am văzut vreodată.

– Chiar?

– Da, este grozavă! La început, urcușul este puțin dificil, dar apoi drumul devine ușor, îi mai spuse Seth, împingând niște crengi, pentru ca Sara să poată trece de ele. Au mers astfel câteva zeci de metri, după care s-au trezit în fața intrării într-o peșteră foarte mare.

– Uau! exclamă Sara. Nu-mi vine să cred că peștera nu este cunoscută de toți copiii din oraș.

– Păi, dacă e să ne luăm după înscrisurile de pe pereți, aș zice că nu suntem primii care intrăm în ea, dar cu siguranță nu a mai intrat nimeni de multă vreme. Poate de ani de zile. Privește cât de șterse sunt literele.

Se opriră nu foarte departe de intrare.

– Nu-mi vine să cred, spuse Sara. E foarte mare.

Intrarea în peșteră avea un diametru de aproximativ un metru și jumătate, dar în interior peștera era mult mai largă. Tavanul era situat la o înălțime de cel puțin 25 de metri. Pereții erau scrijeliți în întregime cu nume și figuri, inclusiv aceea a unei fețe zâmbărețe, altminteri nu tocmai reușite.

– Cine a făcut aceste desene are tot atâta talent artistic cât am și eu, râse Sara.

– Da, și nu a avut un respect prea mare pentru frumusețea naturii, o completă Seth.

Sara își dădea seama că Seth nu aprecia deloc pângărirea acestui edificiu natural.

– Vrei să intrăm mai adânc? îl întrebă Sara, dornică să vadă mai multe, dar dorindu-și în același timp ca Seth să îi răspundă: „Mai târziu" sau „Data viitoare", ori chiar „Nu, aș prefera să nu mergem mai departe."

– Da, spuse Seth, sincer entuziasmat.

Starea lui de spirit îi amplifică și ei curajul, deși încă mai simțea o anumită reticență la gândul de a explora acest loc întunecat și necunoscut. Nu își dorea să îi strice cheful, dar cu fiecare pas înainte, Sara simțea că își dorește să se oprească.

De altfel, nici Seth nu se grăbea prea tare. Era mândru că reușise să găsească atât de rapid o peșteră pentru noua lui prietenă, dar nu-i venea să avanseze prea mult în interiorul ei. Pe de altă parte, nu dorea să o dezamăgească. La urma urmelor, reușiseră să ajungă împreună până aici.

Seth își dădu bagajul jos și scoase din el o lanternă. Era o lanternă veche, care nu scotea prea multă lumină, dar oricum era mai bună decât nimic. Îi proiectă lumina în față. „Doamne! spuse el. Peștera nu pare să aibă sfârșit." Lumina lanternei nu bătea suficient de departe pentru a vedea fundul peșterii.

– Sara, nu am mai fost niciodată într-o peșteră atât de adâncă. Este super!

Aceste cuvinte nu prea au avut darul de a o liniști pe Sara. Ar fi preferat să audă ceva de genul: „Da, Sara, am explorat multe peșteri la fel ca aceasta, și toate sunt absolut sigure, fără niciun pericol și extrem de amuzante". Oricum, își dădea seama din tonul vocii lui Seth că nici el nu era mai liniștit decât ea.

Seth proiectă lumina lanternei către tavan, apoi către pereții laterali ai peșterii, dar nu reuși să vadă ceva. Spațiul în care intraseră era uriaș. Apoi se opri brusc.

– Șșt! îi șopti el. Nu te mișca.

Sara îngheță. Oare ce văzuse?

Subit, se auzi un fâlfâit și văzu ceva agitându-se.

– Ce naiba!? auzi vocea lui Seth.

Seth se roti pe călcâie și repezi către intrarea în peșteră, trecând pe lângă Sara, care era încă încremenită.

– UITE, SARA, ESTE BUFNIȚA! ESTE *BUFNIȚA!!*

Sara și Seth se repeziră către intrare, la timp pentru a vedea bufnița zburând și ținând în cioc un șarpe ciudat.

– Sara! țipă Seth. Bufnița ne-a salvat viața! Șarpele acela era încolăcit și gata să lovească. Dacă nu ar fi fost bufnița, m-ar fi mușcat cu siguranță!

– Haide să ieșim de aici, îi spuse Sara, fugind către ieșire. Seth o urmă imediat. Sara coborî în viteză panta, fără să țină cont de tufișuri, și nu se opri până când nu ajunse pe pajiștea de la baza stâncilor. Nici măcar nu-și dădu osteneala să se uite în spate pentru a vedea dacă Seth o urmează. Abia când ajunse lângă primul gard se opri și se uită în spate.

– Parcă ziceai că nu ți-e frică de șerpi, îi spuse Seth, rânjind.

– Mi-am schimbat părerea, îi răspunse ea, cu respirația tăiată. Și mi-am schimbat părea și în ceea ce privește peșterile.

Seth râse.

– Da, și eu. Cel puțin pentru moment. Oricum, este o peșteră uimitoare, Sara. Nu prea am auzit de șerpi care să atace oameni. De regulă, preferă să se ferească din calea lor. Probabil că l-am luat prin surprindere. Hei, dar ce zici de *bufniță?* Îți vine să crezi ce s-a întâmplat?

– Păi, da.

(O, avea atât de multe să îi povestească lui Seth).

– Cred că cel mai bun lucru ar fi să ne întoarcem, spuse Seth, privindu-și ceasul. Timpul parcă zboară când te distrezi.

– Mda, dacă putem numi asta distracție.

Era mult mai ușor să coboare la vale decât fusese urcușul, iar Sara și Seth simțeau o energie nouă, care parcă le dădea aripi. Sara aprecia faptul că Seth își potrivea pașii astfel încât să nu i-o ia înainte și să nu o forțeze prea tare. La rândul lui, Seth era încântat că Sara se ținea atât de bine după el, fără să-i facă probleme. Cei doi își urmară astfel drumul la vale, uneori mergând, iar alteori alergând.

– Gardurile astea nu par să oprească pe cineva, spuse Seth, trăgând în sus de un cablu din sârmă și în jos de un altul, astfel încât să creeze o gaură prin care Sara să poată trece ușor.

Ajunsă în partea opusă a gardului, Sara făcu același lucru pentru el.

– Da, din fericire pentru noi, râse ea.

Cei doi ajunseră la copacul bătrân în scorbura căruia își lăsaseră cizmele. Cu cât se apropiau mai tare, cu atât mai

reticentă se simțea Sara. Nu prea îi venea să își pună din nou în picioare cizmele acelea grele și urât mirositoare. Cât despre gândul de a o lua din nou prin stufărișul de pe malul râului, această idee i se părea chiar și mai neatractivă. Nici Seth nu era mai încântat decât ea. Sara nu spuse nimic, așteptând ca Seth să scoată cizmele din scorbură.

– Știi, Sara, elevii vor ieși de la școală în câteva minute. Cred că ne-am putea amesteca printre ei. Ce zici? Crezi că ne putem asuma riscul?

– Da, îi răspunse Sara, bucuroasă.

Ideea i se părea mult mai bună decât mersul pe malul râului. Cât despre jocul de-a v-ați ascunselea, sau cel puțin „eu sunt invizibil, și nimeni nu mă observă", acesta i se părea mult mai atrăgător.

– În cazul acesta, o să mă întorc mai târziu și o să recuperez cizmele.

Sara se simți ușurată.

– Bine, în cazul acesta, să mergem spuse ea fericită că nu mai trebuie să încalțe cizmele acelea urât mirositoare.

În timp ce coborau pajiștea către curtea școlii, aceasta era complet goală. Apoi se auzi clopoțelul și locul se umplu ca prin farmec cu elevi și profesori, care ieșeau grăbiți din clădire ca niște prizonieri fericiți că pot părăsi închisoarea în care au stat. Sara simți o undă de disconfort, sau poate de vinovăție, dacă nu chiar de entuziasm. Îi era greu să definească ce simte văzându-și colegii părăsind școala după o zi grea de muncă, în timp ce ea fusese în excursie.

– Bine, îi spuse Seth. O iau eu înainte. Nu cred că ar trebui să fim văzuți împreună.

– Perfect. Vrei să ne reîntâlnim la căsuța din copac?

– Sigur. Ne vedem acolo.

După care Seth o porni în direcția școlii.

Sara îl privi până când dispăru în spatele clădirii. Își legă apoi șireturile, își aranjă rochia, își scoase elasticul cu care își ținuse părul legat la spate și și-l răsfiră cu degetele pentru a-și aranja astfel buclele cârlionțate și lungi. Râse când găsi un scaiete prins între ele. „Grozav, spuse ea cu voce tare, conștientă de apariția ei bruscă printre ceilalți elevi. Oare de cât timp mi s-o fi prins în păr?" Își continuă apoi drumul, pe urmele lui Seth.

Chiar atunci, din clădire apăru domnul Marchant. Se uită către ea și îi făcu semn cu mâna.

Inima Sarei se opri în loc. *Uh,* se gândi ea.

Dar domnul Marchant își văzu de drum către mașină și se urcă la volanul ei fără a-i spune nimic.

Fie nu m-a văzut, fie a uitat că mi-am cerut voie să plec acasă sub pretextul că eram bolnavă, fie nu și-a dat seama că sunt eu, fie am intrat într-un necaz foarte mare, iar el se joacă cu mine, așa cum se joacă pisica cu un șoricel. Sara simți cum i se usucă gura. „Mă rog, își spuse ea. Răul a fost făcut. Fie ce-o fi."

Sara se îndreptă rapid către copacul lor din pădure. Se simțea mai vizibilă decât oricând în viața ei. „Cred că o să strălucesc în întuneric", murmură ea.

De-a lungul întregii sale vieți, Sara nu mai trăise niciodată o tensiune atât de mare. Și când se gândea cât de promițător începuse ziua. De-abia așteptase această zi, în care să plece într-o aventură cu prietenul ei cel mai bun. Din păcate, ziua se desfășurase cu totul altfel. Drumul pe malul râului fusese istovitor, iar cizmele grele și urât mirositoare

nu îl făcuseră cu nimic mai plăcut. Descoperirea peșterii fusese grozavă, dar șarpele care se pregătea să îi atace fusese într-adevăr îngrozitor. Faptul că au fost salvați de aceea bufniță fusese incredibil, dar faptul că domnul Marchant o văzuse îi stricase complet ziua. Pe scurt, Sara nu își putea imagina *ce* altceva ar fi putut să meargă prost, pentru a-i strica definitiv ziua.

Capitolul 16
Urmează-ți inima

Sara alergă aproape tot drumul de la școală până la Aleea Thacker. De aici, o luă pe scurtătură prin tufișuri și merse rapid către căsuța din copac. De-abia aștepta să vorbească cu Seth și să îi povestească cum a fost văzută de directorul școlii. Dintre toți oamenii din lume care ar fi putut-o vedea, de ce a trebuit să fie văzută tocmai de cel pe care îl mințise?

– Hei, Seth! strigă ea tare.

Niciun răspuns.

„Ar fi trebuit să ajungă cu mult timp în urmă", își spuse Sara, vorbind singură.

– Seth! strigă din nou, sperând că vocea ei va putea ajunge acolo unde ochii nu reușeau.

Sara se așeză pe platforma din copac, cu genunchii strânși la piept, și își sprijini capul de ei. Era absolut epuizată.

– Solomon? spuse ea încet. Mă auzi?

Da, te aud, Sara. Îmi face plăcere să te aud din nou. Despre ce anume dorești să discutăm?

Sara își închise ochii și se instală mai confortabil. Practica o învățase că dacă avea ceva cu adevărat important de discutat, îi putea auzi cuvintele lui Solomon în minte cu claritatea cu care ar fi ascultat muzică în niște căști. Iar acum, Sara dorea să discute foarte multe lucruri cu Solomon.

– Solomon, *unde* este Seth? Ar fi trebuit să ajungă până acum. Crezi că a fost prins? Crezi că are probleme? Probabil că da, la fel ca și mine. O, Solomon, de ce am chiulit de la școală?

Solomon o lăsă pe Sara să își verse oful fără să o întrerupă. Când fata se opri, el îi răspunse: *Sara, sunt convins că situația nu este chiar atât de dezastruoasă. Nu are niciun sens să exagerezi, construind scenarii.*

– Dar, Solomon, domnul Marchant m-a văzut în curtea școlii. Nu crezi că și-a adus aminte că i-am cerut voie să plec ceva mai devreme, spunându-i că sunt bolnavă?

Ei bine, Sara, aceasta este o posibilitate.

– Crezi că m-a recunoscut?

Cel mai probabil, da, Sara. Tu ești una din elevele lui preferate. Nu cred că ar putea uita cine ești.

– *Grozav,* Solomon! Sunt una din elevele lui preferate, iar acum mă paște necazul.

Ce te face să fii atât de sigură că te paște necazul, Sara?

– O simt. Mă simt îngrozitor. Îmi doresc să fi mers astăzi la școală, așa cum ar fi trebuit. Cred că sunt o fată rea, Solomon. *Tu* nu ești supărat pe mine?

Sara, nimic din ce ai putea face nu m-ar putea determina să fiu supărat pe tine. Iubirea mea pentru tine nu depinde de comportamentul tău, ci este imuabilă.

Sara aprecie cuvintele pline de iubire ale lui Solomon, deşi nu considera că le merită.

– Vrei să spui că mă vei iubi oricât de rea aş fi?

Solomon zâmbi. *Sara, eu nu cred că tu ai putea fi vreodată rea.*

– Hm!

Sara se simţea confuză. Până atunci nu mai cunoscuse niciodată pe cineva la fel ca Solomon.

Sara, eu nu aş dori niciodată să îţi modifici comportamentul numai pentru a-mi face mie pe plac. Aş prefera mai degrabă să îţi cauţi armonia şi pacea ascultând de sistemul tău interior de ghidare. Îmi doresc ca tu să iei toate deciziile în funcţie de ceea ce simţi, nu din cauza grijilor faţă de ceea ce simt eu.

Sara începea să se simtă mai bine. Era reconfortant să audă că Solomon că nu îşi pierduse încrederea în ea.

Din câte am observat eu, Sara, intenţiile bune stau de regulă la baza tuturor decepţiilor.

– Ce vrei să spui?

De ce ţi-ai dorit atât de tare să păstrezi secretul referitor la căutarea unei peşteri? De ce nu le-ai spus părinţilor tăi, sau domnului Marchant?

– Pentru că s-ar fi înfuriat pe mine, dacă ar fi ştiut.

Şi este important pentru tine ca ei să te iubească?

– Da, este.

Înseamnă că te-ai aflat într-o poziţie stânjenitoare, Sara. Pe de o parte, îţi doreşti ca ei să te iubească, iar pe de alta ai vrut să explorezi singură peştera. Nefiind de acord să le spui de planurile tale, tu ai încercat practic să îţi satisfaci simultan ambele intenţii, chiar dacă sunt diametral opuse.

Vezi tu, Sara, dacă încerci să îi faci pe plac unei singure persoane, în timp ai această posibilitate, dar nu fără un efort

considerabil. Dacă încerci însă să le faci pe plac mai multor persoane, constați inevitabil că acest lucru este imposibil. Singura alternativă constă în a-ți descoperi propriul sistem de ghidare, care există în interiorul tău. Pe scurt, Sara, trebuie să îți urmezi inima.

Sara începea să se simtă din ce în ce mai bine.

Te asigur că nimeni altcineva nu va putea ști vreodată ce este mai bun pentru tine. Tu ești singura persoană din lume care poate ști acest lucru.

– Bine, dar mie mi se pare că există foarte mulți oameni care cred că știu ce este mai bine pentru mine.

Intențiile lor sunt bune, Sara. Ei chiar se gândesc sincer la binele tău atunci când încearcă să te călăuzească, dar trebuie să ții minte că Legea Atracției stă la baza tuturor evenimentelor care se petrec în viața ta. Astfel, dacă te pui la unison numai cu vibrații pozitive, în viața ta nu se pot petrece decât lucruri frumoase.

La urma urmelor, nu s-a întâmplat nimic rău. Eu unul sunt fericit că ați avut o zi atât de interesantă. Am convingerea că experiența pe care ai trăit-o în peșteră te-a învățat mult mai multe lucruri utile decât ai fi aflat de la școală.

– Deci crezi că este în regulă că am chiulit astăzi de la școală? Și că l-am mințit pe domnul Marchant?

Păi, să vedem, Sara. Haide să verificăm ce îți spune sistemul tău de ghidare. Cum te-ai simțit atunci când i-ai spus domnului Marchant că dorești să te duci acasă, întrucât nu te simți bine?

– Hm. Nu m-am simțit foarte bine *atunci.* M-am simțit vinovată. Cel mai mult m-a deranjat exact faptul că avea încredere în mine, iar eu îl mințeam.

Deci, sistemul tău de ghidare ți-a spus limpede că gestul tău nu corespundea dorinței tale interioare de a păstra încrederea domnului Marchant.

Cum te-ai simțit în schimb atunci când te-ai gândit să chiulești de la școală pentru a căuta o peșteră?

– M-am simțit *grozav*, Solomon. M-am simțit fericită și plină de entuziasm.

Perfect. Înseamnă că sistemul tău de ghidare ți-a spus că ideea este foarte bună.

– Dar, Solomon, nu înțeleg. Cum aș fi putut obține ceea ce îmi doream din suflet, respectiv căutarea unei peșteri, fără a face ceva ce *nu* îmi doream, respectiv să mint?

Înainte de a-ți răspunde la această întrebare, doresc să îți pun la rândul meu una, Sara: cum a fost ziua de astăzi, în care ți-ai îndeplinit dorința de a căuta o peșteră? A fost o zi frumoasă? Te-ai distrat pe cinste? Te-ai simțit grozav? A fost o zi perfectă?

– Păi, o parte din ea chiar a fost foarte reușită. Uneori m-am simțit cu adevărat bine, dar nu întotdeauna. Au fost și momente în care m-am simțit groaznic. De fapt, lucrurile au fost destul de amestecate.

Ei bine, Sara, ziua ta a corespuns perfect sentimentelor tale legate de ea. Tu ai avut sentimente amestecate, deopotrivă bune și rele, iar evenimentele din cursul zilei au corespuns perfect acestor sentimente.

– Vrei să spui că dacă aș fi avut exclusiv sentimente pozitive legate de această zi, totul ar fi decurs perfect?

Exact asta vreau să spun, Sara. Legea Atracției nu dă greș niciodată.

– Deci, nu trebuia să mint ca să plec în excursie?

Exact. Odată ce v-ați decis să mergeți și să căutați o peșteră, tot ce ar fi trebuit să faceți, tu și Seth, ar fi fost să susțineți mental această idee, iar Universul ar fi avut grijă să vă ofere o posibilitate, fără a viola niciuna din celelalte dorințe ale voastre. De fapt, Sara, nu este niciodată prea târziu să îți schimbi sentimentele legate de o situație sau alta, și te asigur că Universul va avea grijă să schimbe turnura evenimentelor astfel încât acestea să corespundă cu sentimentele tale.

– Vrei să spui că dacă mi-aş schimba sentimentele de îngrijorare în acest moment, l-aş putea împiedica pe domnul Marchant să fie dezamăgit de mine?

Da. Tot ce trebuie să faci este să te gândești că te înțelege și că te iubește. Reține, Sara: sentimentele tale îți spun întotdeauna cum te descurci și încotro te îndrepți. Dacă te simți bine în interiorul tău, înseamnă că te îndrepți în direcția cea bună și că în viața ta se vor întâmpla numai lucruri minunate. De aceea, încearcă să descoperi gânduri care te fac să te simți bine.

– Bine, Solomon. Voi reflecta la ce mi-ai spus. Acum cred că ar fi mai bine să plec. Sper că totul este în regulă cu Seth.

Imaginează-ți că totul este bine în legătură cu el.

– Ok. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Capitolul 17

Sunt acești copii buni?

Sara stătea în pat, gândindu-se la domnul Marchant. Simțea un nod în stomac și un sentiment foarte puternic de teamă.

– Aș da orice să nu trebuiască să merg la școală astăzi, își spuse ea cu voce tare.

Dacă gândurile tale te fac să te simți bine, înseamnă că nu ți se vor întâmpla decât lucruri bune, își aminti ea cuvintele lui Solomon.

Îi era însă greu să descopere vreun gând care să o facă să se simtă bine. Principalele gânduri care predominau în acea clipă în mintea Sarei erau grijile ei legate de Seth, care nu ajunsese cu o zi înainte la căsuța din copac. Se gândea de asemenea la dezamăgirea pe care i-o provocase domnului Marchant și la pedeapsa pe care ar primi-o de la părinții ei dacă aceștia ar fi aflat ce făcuse.

Sara își aduse din nou aminte de cuvintele lui Solomon: *Sara, nu este niciodată prea târziu să îți schimbi sentimentele în legătură cu o situație dată, și te asigur că Universul va avea*

grijă să schimbe turnura evenimentelor, astfel încât acestea să se suprapună cu sentimentele tale.

Sara își luă caietul și pixul de pe noptiera de lângă pat. Începu apoi să scrie o listă cu toate lucrurile care o făceau de regulă să se simtă bine. Primele cuvinte pe care le scrise pe ea cu majuscule, chiar în capul listei, fură: „CĂSUȚA DIN COPAC".

Zâmbi fără să vrea. Gândul la căsuța din copac o făcea întotdeauna să se simtă mai bine.

„Scara construită de Seth pentru a putea ajunge la căsuța din copac."

„Frânghia pe care ne balansăm."

„Sistemul de pârghii creat de Seth pentru a trage în sus găleata."

Sara își aminti instantaneu de entuziasmul lui Seth atunci când dorise să îi arate căsuța din copac și de emoția ei atunci când o descoperise. Își aminti apoi de fiorii pe care i-a simțit atunci când s-a aruncat pentru prima dată deasupra râului, ținându-se de frânghia legată de Seth, și de aterizarea ei mai puțin reușită. Râse. Când își aduse aminte și de entuziasmul lui Seth atunci când i-a arătat sistemul de pârghii și găleata pentru transportul lucrurilor, ca să nu mai vorbim de seara minunată în care s-a întâlnit cu el în timpul meciului de fotbal, disconfortul ei interior a dispărut cu totul.

Sara se gândi în continuare la domnul Marchant, la amabilitatea lui și la faptul că întotdeauna avea un cuvânt bun când trecea pe lângă ea pe coridorul școlii. Își aduse aminte de licărul din ochii lui atunci când se prefăcea că îi ceartă pe elevi pentru a păstra disciplina, de momentele în care culegea de pe jos ambalajele de dulciuri aruncate

de elevi sau în care închidea dulapurile de la vestiar uitate deschise de câte un elev neglijent. Își aminti de orele târzii până la care lucra și de faptul că erau zile de sâmbătă când singura mașină din parcarea școlii era a lui. *Cred că îi place să ne fie director,* se gândi ea.

Sara se decise să prelungească drumul către școală, luând-o prin pădurea ce mărginea clădirea administrației.

Subit, auzi un zgomot în tufișuri. Cineva se apropia, și încă cu repeziciune! Fata se opri și se uită în jur, dornică (și în același timp nu prea) să descopere sursa zgomotului. Pentru o clipă se simți ca Scufița Roșie care trecea prin pădure și se întrebă dacă nu cumva dintre tufișuri va ieși un animal fioros, cum ar fi de pildă un lup, care o va mânca de vie. Înainte de a apuca să râdă de propria ei fantezie stupidă, din tufișuri apăru Seth, în persoană.

– Seth! exclamă ea fericită. Doamne, cât mă bucur să te văd! Ce s-a întâmplat ieri? De ce nu ai venit la căsuța din copac?

– Deoarece domnul Marchant m-a văzut trecând prin curtea școlii. Aveam intenția să mă amestec printre ceilalți elevi, dar m-am întâlnit nas în nas cu el. Tocmai ieșea din clădirea administrației. Bine cel puțin că nu l-am doborât la pământ.

Sara începu să râdă. Părea să nu se mai poată opri din râs.

Seth râse și el. Nu prea știa *de ce* râde, dar râsul Sarei era atât de contagios încât nu se putea abține.

În sfârșit, Sara își trase respirația și reuși să spună câteva cuvinte:

– Seth, nu o să-ți vină să crezi. Domnul Marchant m-a văzut și pe mine!

– Aiurea! Inventezi! râse Seth.

– Nu, chiar așa a fost. Tocmai când am dat colțul, s-a uitat către mine. Știu sigur că m-a văzut.

– Și ce a zis?

– Nimic. Doar mi-a făcut cu mâna, după care s-a urcat în mașina lui.

– *Uau!* Sara, îți vine să crezi? Ce șanse erau să ne vadă pe amândoi!? Ce crezi că o să pățim?

– Păi, orice s-ar întâmpla, probabil că n-or să ne omoare! spuse ea, încercând să o dea pe glumă.

– *Ei* poate că nu, dar părinții mei o să mă omoare cu siguranță, spuse Seth.

Sara și-ar fi dorit să îi spună lui Seth tot ce aflase de la Solomon despre sentimentele pozitive și despre Legea Atracției. Nu mai avea însă timp.

În timp ce se apropiau de clădirea administrației, Sara își lăsă geanta cu cărți la pământ, se așeză și își scoase o pietricică din pantof.

Seth se opri și o așteptă. Cum stătea astfel în umbra clădirii, putea auzi voci din interior, întrucât fereastra era deschisă.

– Șșt, îi șopti el Sarei, ducându-și degetul la buze.

– *Ce e?* îi șopti Sara înapoi.

În timp ce se ridica de jos, auzi vocea domnului Marchant, care vorbea și râdea cu altcineva.

– Cred că tocmai l-am auzit pe domnul Marchant rostind numele noastre, îi spuse Seth.

– *Nu pot să cred!*

– Șșt! Ascultă.

Sara și Seth se târâră mai aproape de clădire și ascultară cu urechile pâlnie. Inima Sarei bătea atât de tare încât i se

părea că o să-i iasă din piept. Nu știa ce era mai rău: că directorul școlii vorbea despre ei sau că trăgeau cu urechea la cuvintele lui.

– Ei, și ce ai de gând să faci? întrebă domnul Jorgensen.

– M-am gândit mult. De fapt, m-am gândit toată seara trecută, și n-o să-ți vină să crezi, dar instinctul îmi spune să nu fac nimic.

– Aha.

Sara și Seth se uitară unul la celălalt. Nu le venea să creadă ce auzeau (ba nici măcar faptul că se aflau sub fereastra directorului, ascultând ce spune).

– Știi, Chuck, continuă domnul Marchant, m-am gândit la copiii de astăzi. Aceștia au o viață complet diferită de cea pe care am avut-o noi când eram la vârsta lor. Abia dacă mai au vreun moment liber. Nu știu, dar mie mi se pare că pe vremea când eram copii, aveam întotdeauna mai mult timp liber pentru noi, chiar dacă aveam foarte multe lucruri de făcut. Îmi amintesc că stăteam ore întregi sub un măr, privind norii care treceau pe cer deasupra mea, și singura mea grijă era ca merele să nu fie strivite de vreun cal. Nu știu de unde aveam atâta timp, dar știu că puteam visa cu ochii deschiși, mă puteam gândi la orice doream și îmi puteam face planuri. Aveam timp să explorez și să mă bucur de faptul că eram copil. Din păcate, nu același lucru îl pot spune despre copiii de azi. Toți au un program cât se poate de strict. Parcă adulții ar fi stabilit că cei mici sunt incapabili să se descurce singuri, așa că preferă să ia ei toate deciziile în locul lor. Ei le programează deopotrivă timpul petrecut la școală *și* cel extrașcolar. Nu înțeleg cum

suportă, bieții copii. Îți spun, Chuck, dacă aș fi copil în vremurile astea, cred că aș înnebuni. Și probabil că aș mai chiuli și eu din când în când de la școală.

– Înțeleg perfect ce vrei să spui.

– Aceștia sunt copii buni. O cunosc pe Sara de când era mică. Am văzut-o de nu știu câte ori ajutând tot felul de oameni și încercând să îi facă să se simtă mai bine. Iar băiatul acesta nou, Seth, parcă așa îl cheamă, nu? Am auzit numai lucruri bune despre el. Sunt copii speciali, Chuck. De aceea, nu am de gând să îi trag la răspundere. Oricum, nu cred că o să se repete prea des, făcându-și un obicei din a chiuli de la școală. La urma urmelor, ce este atât de rău să își dorească niște timp liber pentru a fi copii?

Se auzi clopoțelul, iar Sara și Seth săriră atât de brusc în sus încât se ciocniră cap în cap. Își duseră mâinile la gură ca să își acopere icnetele și își ținură respirația, sperând să poată asculta și restul conversației.

– Aș aprecia dacă nu ai spune la nimeni ce ți-am povestit, Chuck. Nu aș vrea să se ducă vestea că m-am moleșit, și nici să stabilesc un precedent. Cine știe? Poate că mâine voi gândi altfel decât acum. Aceasta este reacția mea doar în *cazul de față.*

– Sunt de acord cu tine, Keith. Îți doresc o zi bună.

– Mersi. Și ție la fel.

Sara și Seth se priviră uluiți.

– Ne vedem la căsuța din copac, îi șopti Seth.

– Bine, îi răspunse Sara. Pa.

Capitolul 18

O prietenie veșnică

Cei doi tineri s-au înțeles să se întâlnească la căsuța din copac în fiecare zi după școală, dar dintr-un motiv sau altul, în ziua respectivă Sara simți nevoia să îl aștepte pe Seth lângă steagul din curtea școlii. *Nimeni nu va observa dacă mai mergem când și când împreună. La urma urmelor, foarte mulți copii merg împreună către casă, cel puțin o parte din drum,* își justifică ea gestul.

Ușa mare a școlii se deschise și Seth ieși afară. Văzând că Sara îl așteaptă în curte, pe față i se iți un zâmbet larg.

– Sara, sunt bucuros că m-ai așteptat. Am...

– Hei, ciudatule, auzi Sara vocea batjocoritoare a lui Lynn în spatele ei.

Sara se întoarse și îi văzu pe Lynn și pe Tommy, cei mai nesuferiți băieți din școală, ba nu, din lume, stând în spatele lor. Cei doi nu se legaseră niciodată *de ea* cu remarcile lor nesărate, dar Sara îi auzise de multe ori bătându-și joc de diferiți colegi de-ai ei, cărora le dădeau adeseori lacrimile. Cu ajutorul lui Solomon, reușise să îi

excludă complet pe cei doi din viața ei, dar asistase la numeroase mici tragedii provocate de ei în viața altor copii de la școală, din cauza grosolăniei lor. Niciunul din cei doi nu era foarte deștept, nu avea note bune și nu provenea dintr-o familie de vază. Sara nu înțelegea cum ajunseseră ei în actuala lor poziție de putere.

– Sara, cine este ciudatul tău prieten? o întrebă ironic Tommy.

– Bună, numele meu este Seth și am fost considerat *întotdeauna* ciudat. Cel puțin, de când îmi aduc aminte. De altfel, m-am obișnuit cu acest lucru cu mult timp în urmă. O să vă obișnuiți *și voi*. Bun, voi cine sunteți?

Seth se repezi și îi strânse mâna lui Tommy.

– Tom, spuse acesta fără prea multă vlagă.

Seth îi strânse mâna din toată inima. De fapt, continuă să i-o strângă și nu-i mai dădu drumul. Sara de-abia își putea înăbuși râsul. Seth adoptase atitudinea unui personaj stupid de comedie, continuând să îi strângă mâna lui Tommy cu o prietenie exagerată. Într-un târziu, el îi dădu drumul la mână.

– Și numele tău care este? se întoarse el către Lynn, întinzându-i mâna.

Lynn sări înapoi ca și cum Seth ar fi fost un tigru pe cale să îl înghită. Cu mâinile la spate, el continuă să se retragă, bâlbâindu-se:

– Nu, e-n regulă.

Lynn și Tommy o luară la fugă, ca și cum ar fi fost urmăriți.

Sara râdea cu sughițuri.

– *Ce e?* făcu Seth pe nevinovatul.

– Ești un geniu, Seth Morris. Nu am văzut în viața mea așa ceva.

– Nu știu despre ce vorbești, se prefăcu Seth în continuare.

– Da, sunt convinsă! râse Sara.

– Hei, Seth! *A fost super!* îi strigă cineva dintr-o mașină care trecu pe lângă ei.

Zâmbetul lui Seth i se șterse de pe față.

– Ce s-a întâmplat? Sara nu înțelegea de ce nu se bucură Seth de lauda pe care o atrăsese.

– Sara, nu vreau să îmi fac dușmani din cei doi și nu sunt de acord ca alți copii să se folosească de mine ca de un paravan. Luptele lor nu mă interesează. La viața mea, am văzut foarte mulți tipi ca aceștia doi. Se simt atât de rău în pielea lor încât singura lor manieră de a se mai destinde constă în a-și bate joc de ceilalți. Realitatea este că mecanismul nu funcționează. Această atitudine nu numai că nu îi face să se simtă mai bine, dar îi face să se simtă chiar mai rău. Tot ce mi-am propus eu a fost să le demonstrez că nu sunt o țintă potrivită pentru ei. Doream să mă lase în pace. Nu mi-am propus nicio clipă să salvez întreaga școală de tirania lor. Ceilalți elevi nu au decât să își poarte singuri de grijă.

Sara rămase surprinsă de vehemența tonului lui Seth. În mod evident, experiența nu era deloc nouă pentru el și se părea că se gândise multă vreme ce atitudine să adopte în astfel de cazuri. Ascultându-i discursul, Sara nu putu să nu remarce cât de mult semăna cu anumite lucruri pe care i le spusese Solomon. Pe de altă parte, era evident că Seth se simțea încă tulburat de întreaga poveste.

Seth, își spuse Sara în sinea ei, *trebuie neapărat să îți povestesc despre Solomon!*

Sara își aminti apoi că Seth tocmai începuse să îi spună ceva înainte de a fi întrerupt cu grosolănie de Lynn și de Tommy.

– Hei, ce doreai să îmi spui?

Îl văzu însă rumegându-și gândurile, ca și cum s-ar fi întrebat ce i se păruse atât de interesant mai devreme.

– O, nimic. Nu e ceva care să nu mai poată aștepta, Sara. Mai bine mă duc. Ne vedem mâine.

– Bine.

Sara își dădea seama că nu era momentul cel mai potrivit să facă presiuni asupra lui. Pe de altă parte, era extrem de intrigată. Seth părea atât de fericit când ieșise din clădirea școlii. Părea puternic și plin de încredere în sine atunci când s-a descurcat atât de superb cu Lynn și cu Tommy. În schimb, starea lui sufletească s-a schimbat dramatic atunci când i-a auzit pe ceilalți copii exprimându-și aprobarea din mașinile lor. *De ce s-a simțit Seth atât de deranjat?*

Seth nu îi povestise niciodată despre călătoriile cumplite cu autobuzul școlii și despre nesimțirea elevilor de la ultima școală la care fusese. De fapt, uitase complet de aceste lucruri (în mod deliberat), cel puțin până astăzi.

– La naiba, își spuse Sara în barbă, deprimată că Seth nu a mai venit cu ea la căsuța din copac.

Se duse oricum singură și se urcă în tăcere pe scară. Când ajunse pe platformă, se întinse pe spate, sprijinindu-și capul de cărți.

– Solomon, spuse ea cu voce tare. Mă auzi? Vreau să discut cu tine despre un anumit subiect.

Dar din partea lui Solomon nu veni niciun răspuns.

Sara își aminti cuvintele pe care i le spusese Solomon atunci când acesta a făcut tranziția de la forma lui fizică înaripată la aceea de prieten nefizic și neînaripat: *Sara, prietenia noastră este veșnică. Ori de câte ori vei dori să vorbești cu Solomon, tot ce va trebui să faci va fi să identifici clar subiectul despre care dorești să vorbești și să te concentrezi asupra lui, într-o stare de bună dispoziție cât mai deplină. Dacă vei face acest lucru, eu voi fi lângă tine.*

Zâmbi aducându-și aminte de bunul ei prieten înaripat. Își închise ochii, bucurându-se de căldura razelor de soare care reușeau să treacă printre frunze, încălzindu-i picioarele, și adormi.

Capitolul 19

Mort sau viu?

Când își deschise ochii, Sara se simțea foarte dezorientată. „Ei bine, pot spune că am făcut ceva nou, își spuse ea cu voce tare. De regulă, nu prea obișnuiesc să dorm în copaci."

Dar eu obișnuiesc. Sara auzi vocea familiară venind de undeva de deasupra ei.

Inima începu să îi bată nebunește.

– Ce Doamne iartă-mă? Solomon, tu ești? Ești *chiar tu!?*

Bună, Sara, ce mai faci?

Lacrimile începură să îi curgă din abundență pe față, în timp ce se uita la o bufniță mare și frumoasă care stătea pe o creangă a copacului ei.

Este o căsuță în copac foarte frumoasă, Sara. Acum înțeleg de ce petreci atât de mult timp aici.

– Solomon, Solomon, o, Solomon! Te-ai întors! Te-ai întors!

Sara, sincer, nu înțeleg de ce ești atât de tulburată. La urma urmelor, nu am fost nicio clipă plecat.

– Bine, Solomon, dar acum *te pot vedea.* Ai din nou aripi. Te-ai întors!

Solomon zâmbi, satisfăcut de fericirea Sarei.

Adevărul este că m-am gândit că lui Seth al tău i-ar fi mai ușor să mă cunoască dacă aș lua din nou forma sub care m-ai cunoscut tu însăți. Pe de altă parte, îmi doream să petrec și eu ceva timp în căsuța voastră din copac.

Sara râse. Era într-adevăr Solomon al ei, atât de înțelept, de scump și de amuzant. Sara se simțea mai fericită decât fusese vreodată în viață.

– O, Solomon, sunt atât de fericită că te-ai întors!

E greu să treci peste dihotomia viață / moarte, nu-i așa, Sara? Reține: nimeni nu este vreodată mort sau viu. Viața nu încetează niciodată. De fapt, de ce sunteți voi muritorii atât de impresionați de penele mele?

Sara râse din nou. Își aducea perfect aminte de învățăturile lui Solomon, cum că nu există moarte și că toate ființele continuă să trăiască de-a pururi, dar nu încăpea nici cea mai mică îndoială că îi plăcea la nebunie nu doar să îl audă pe Solomon, ci să îl și vadă în același timp. Îi plăcea să se uite în ochii lui mari, minunați și plini de înțelepciune, și să îi vadă penele zburlindu-se în bătaia vântului. Îi plăcea să îl vadă cum își întinde aripile uimitor de mari pentru a se ridica spre cer.

Sara, o să ne distrăm de minune în timp ce îl vom ajuta pe Seth să își aducă aminte cine este. Își pune foarte multe întrebări importante, și de fapt acesta este principalul motiv pentru care m-am întors, ca răspuns la solicitările lui.

Sara zâmbi. Simțea o iubire nesfârșită, o mare bucurie și dorința de a fi de folos.

Sara, am să îți las ție plăcerea de a ne face cunoștință.

– Bine, Solomon, dar ce i-aș putea spune?

Folosește-ți inteligența. Sunt absolut convins că vei găsi cuvintele cele mai potrivite. Spune-i chiar mâine lui Seth despre mine, iar la momentul potrivit, mă voi alătura vouă.

Îți doresc o seară minunată, dulcea mea Sara. Ne vedem mai târziu.

– Solomon, sunt atât de fericită că te pot vedea din nou.

Ei bine, Sara, atunci mă bucur și eu că mă poți vedea.

Sara râse.

Solomon își luă zborul, făcu un cerc mare pe cer, după care dispăru din vedere.

– *Iupiii!* se auzi vocea Sarei printre copaci.

Îi răspunse ecoul. În final, se dădu jos și porni către casă.

Capitolul 20

Nu mai există cale de întoarcere

La naiba! Plouă! Sarei nu-i venea să creadă. În orășelul ei nu ploua aproape niciodată. În timpul iernii orașul și munții din jur era acoperiți cu zăpadă. Când venea primăvara și vara, aceasta se topea lent, asigurându-le locuitorilor toată apa de care aveau nevoie, inclusiv celor de la vale. Cât despre ploile propriu-zise, acestea erau foarte rare.

Dintre toate zilele, trebuise să plouă tocmai astăzi, când Sara plănuise să îi spună lui Seth despre Solomon. *Bine, dar nu putem merge la căsuța din copac dacă plouă,* se lamentă Sara în sinea ei.

Se auzi și ultimul clopoțel, iar Sara așteptă în interiorul clădirii. Râse privindu-i de la fereastră pe elevii care se grăbeau ca niște pui zgribuliți către mașinile lor, cu capetele plecate. Nimeni nu își luase umbrela la el. Unii își țineau hainele deasupra capetelor, alții cărțile, dar toți păreau la fel de dezorientați și de luați prin surprindere.

Doamne Dumnezeule, se gândi Sara, *nu este decât puțină apă. Se comportă de parcă s-ar afla în toiul unui uragan.*

– Bună, Sara, o strigă Seth, care coborî treptele către ea. Mă bucur că m-ai așteptat. Mă temeam că te vei duce acasă din cauza ploii.

– Da, la naiba. Bănuiesc că nu ne vom da cu frânghia astăzi.

Ce-i drept, Sara nu prea avusese oricum intenția să se dea cu frânghia. De fapt, nu își dorea decât să stea de vorbă cu Seth.

– Mda, nu cred că este cazul să ne dăm astăzi cu frânghia, dar ne putem duce oricum la căsuța din copac. Am pus deasupra o copertină chiar astăzi dimineață, în drum spre școală. Cred că locul este uscat sub ea. Mama mi-a spus că pot sta afară ceva mai mult ca de obicei, cu o jumătate de oră. De vreme ce plouă, nu prea are ce să-mi dea de lucru. Vrei să mergem?

„Cum să nu!" Sara zâmbea cu toată fața. Ploaia neobișnuită nu numai că nu se dovedea o problemă, dar chiar părea să le fie de folos.

– Hei, cum de ți-a venit ideea să pui copertina? Doar azi dimineață nu ploua.

– Mama mi-a spus că va ploua ceva mai încolo. Susține că simte acest lucru la nivelul coatelor. Este un dar pe care îl are. Nu dă greș niciodată.

– Hm, ai o mamă tare ciudată, râse Sara.

– Cine seamănă se-adună, râse și Seth.

Sara se distră. *Ei bine, ceea ce o să afli în continuare o să-ți spună exact cât de ciudată sunt.*

Dintr-un motiv sau altul, acest lucru nu o îngrijora pe Sara. De fapt, se părea că o serie întreagă de circumstanțe

care mai de care mai ciudate pregătiseră perfect scena pentru mult-așteptata ei conversație cu Seth. Își dădea seama că momentul era cum nu se poate mai potrivit. Plutea în aer un sentiment al inevitabilului, ca și cum lucrurile s-ar fi pus în mișcare și nu mai exista nicio cale de întoarcere. De altfel, nici nu-și dorea acest lucru.

Acest sentiment îi reaminti Sarei de un moment în care fusese la parcul de distracții și stătuse pe marginea unui tobogan uriaș și alunecos, care îi dădea fiori. Nu îndrăznea să își dea drumul la vale, până când apăruse fratele ei Jason, care îi dăduse brânci. În acel moment, ea știuse că nu mai există cale de întoarcere, dar nici nu își mai dorea să se întoarcă, savurând la maxim coborârea.

Și de această dată se simțea exact la fel. Sara știa că era pe punctul de a-și începe coborârea la vale și că această călătorie o va face fericită.

Capitolul 21

Bufnița profesor

Sara și Seth se așezară sub copertina căsuței din copac.

– Crezi că părinții tăi știu de acest loc? îl întrebă Sara pe Seth.

– Nu sunt foarte sigur, dar nu prea cred. Dacă ar ști de el, cred că ar inventa pe loc o sută de sarcini noi ca să mă împiedice să pierd atât de mult timp pe aici. Pe de altă parte, nu-mi vine să cred că nu s-au gândit că mă duc *undeva* după școală.

Sara se sprijini de copac, își strânse genunchii la piept și și-i acoperi cu haina. Era întotdeauna absolut fascinată de poveștile pe care i le spunea Seth de acasă. Sarei îi era greu să își imagineze niște părinți atât de severi. Nu se punea problema că nu avea și ea responsabilitățile ei acasă, dar părinții ei considerau că era la fel de important să aibă viața ei și să se distreze. Nu i se păruse niciodată că părinții ei s-ar fi împotrivit fericirii sale. Nu că s-ar fi dat de ceasul morții să o facă fericită cu orice preț, dar nici nu se opuneau în vreun fel fericirii sale.

Sarei i se părea că părinții lui Seth îi făceau în mod deliberat viața amară, ca și cum o astfel de viață grea l-ar fi făcut să devină mai puternic sau mai bun.

– Trebuie să ne distrăm cât de mult putem, *atât timp cât* putem, Sara, îi spuse Seth.

Bun, cred că momentul acesta este la fel de potrivit ca oricare altul, își spuse Sara. *Începem.* Înghiți în sec. Nu părea să își găsească cuvintele.

Solomon era conștient de lupta care se dădea în interiorul ei.

Sara, auzi ea vocea lui Solomon în mintea ei, *ești îngrijorată ca Seth să nu te dezaprobe?*

– Poate, răspunse ea cu voce tare.

– Poate *ce?* o întrebă Seth.

Sara era atât de concentrată să audă ce îi spunea Solomon încât nici nu-și dădu seama că Seth vorbise cu ea.

Sara, în loc să-ți faci griji dacă Seth te va aproba sau nu, mai bine te-ai gândi la valoarea învățăturii pe care i-o oferi.

Teama Sarei dispăru ca prin farmec. Fu invadată de amintiri care mai de care mai minunate, care o ajutară să realizeze din nou valoarea extraordinară a învățăturilor lui Solomon.

– Ai dreptate, spuse ea, din nou cu voce tare.

– În ce sens? o întrebă Seth. Sara, începi să *mă sperii.*

Sara reveni cu atenția la căsuța din copac și la prietenul ei.

– Ei bine, Seth, ești pregătit să asculți capitolul următor din viața mea pe cât de ciudată, pe atât de senzațională?

Seth îi zâmbi. De-abia aștepta să asculte continuarea poveștii ei cu bufnița, dar se decisese să aștepte până când va veni *ea* cu ideea.

– Te cred!

– Bine, atunci ascultă, începu ea.

– Îți mai aduci aminte că ți-am spus că am căzut odată pe gheață și că am auzit o voce care îmi spunea: *Ai uitat că tu nu te poți îneca?*

– Da, îmi amintesc.

– Și cum am văzut acea bufniță uriașă și absolut uimitoare?

Seth dădu din cap aprobator.

– Ei bine, chiar a doua zi m-am întors în luminiș ca să văd dacă o pot găsi din nou. Într-adevăr, bufnița se afla la locul ei, stând pe un gard, chiar în fața mea.

– Am văzut o grămadă de bufnițe la viața mea, îi spuse Seth, dar niciuna atât de aproape. Și nu te-ai speriat?

Sara respiră profund.

– Nu. Nu mi-a fost deloc teamă, pentru că lucrurile s-au derulat extrem de rapid. Bufnița mi-a spus: *Bună, Sara, nu-i așa că e o zi frumoasă?*

Sara a rostit lent cuvintele, studiind fața lui Seth pentru a-i surprinde reacția, dar aceasta era impenetrabilă. Sara și-ar fi dorit să râdă de ea, astfel încât să poată pretinde la rândul ei că a inventat totul, iar apoi să se dea cu frânghia și să uite de întreaga poveste.

– Continuă, spuse Seth încet.

– Păi, vreau să spun că nu i se mișca gura, dar îi puteam auzi gândurile. Îmi cunoștea numele și mi-a spus că mă aștepta. A adăugat că era profesor și că eu eram la rândul meu profesoară. Știe absolut totul, Seth. Este deștept și amuzant și dornic oricând să discute despre tot ce doresc să vorbesc. Îmi spune că totul este în regulă și că tot ce se întâmplă în viața noastră ni se datorează în primul rând nouă.

Sara își simțea gura atât de uscată încât intră în panică. Era însă prea târziu ca să mai dea înapoi. Pe de altă parte, se simțea paralizată și nu putea continua. Până atunci, nu mai povestise nimănui despre Solomon.

„Sara, nu cred această poveste! Este prea ciudată!" Era convinsă că asta gândea Seth.

– Nu ar fi trebuit să îți spun nimic!

– Nu, Sara, te cred. Te cred pentru că și mie mi-a vorbit odată o pasăre, sau cel puțin așa mi s-a părut. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, după care am crezut că am visat sau că am avut halucinații. Nu am povestit *nimănui* despre asta. Eram convins că m-ar fi închis la azil, dacă aș fi făcut-o.

Sara se simțea extrem de ușurată.

– Chiar? Și *ție* ți-a vorbit o pasăre?

– Era o pasăre mică, de culoare roșie. Într-o zi, vânam sperând să găsesc ceva de mâncare. În acea vreme mâncam tot ce ne cădea în mână...

„Hm", murmură Sara. Cât de diferită fusese viața lui de a ei.

– În acea zi, stăteam la pândă, așteptând să apară vreun animal, când pe gardul din fața mea s-a așezat o păsărică mică, de culoare roșie. Am prins-o în cătare și am împușcat-o exact când se uita la mine.

A căzut în zăpadă. Era o mică pată de culoare roșie pe fundalul alb.

M-am dus să o văd mai de aproape. M-am întrebat fără să vreau: *Doamne, ce mi-o fi venit să o împușc? Este prea mică pentru a o putea mânca.* Mi-a părut tare rău pentru ea. Mi s-a părut o risipă inutilă a unei vieți.

Pe obrazul lui Seth se rostogoli o lacrimă.

– Atunci, pasărea mi-a vorbit. Îmi știa chiar și numele.

– Și ce ți-a spus?

– Mi-a spus: *Seth, nu trebuie să fii trist, căci nu există nicio risipă, întrucât nu există moarte. Totul este bine aici. Totul este bine.* De atunci, nu am mai împușcat niciodată un animal.

– Uau!

Ochii Sarei se umplură cu lacrimi.

– Parcă îl aud pe Solomon!

Seth își șterse fața cu mâneca. Sara făcu la fel. Se ghemuiră mai bine în căsuța lor din copac, copleșiți de emoții. Niciunul dintre ei nu vorbea.

Solomon se roti de câteva ori pe deasupra căsuței, așteptând momentul potrivit pentru a-și face intrarea triumfală.

Nu va mai fi niciodată un moment mai bun ca acesta, își spuse el, coborând în picaj, ca și cum ar fi intenționat să se arunce în apa râului. În ultimul moment, coti brusc și ateriză elegant pe o creangă din imediata apropiere a celor doi tineri.

– Doamne Dumnezeule! strigă Seth, șocat și sărind în picioare.

Salut, îi spuse Solomon. *Sara mă strigă pe numele de Solomon.*

Seth căzu înapoi pe platformă, întrucât picioarele nu îl mai susțineau. O privi uimit pe Sara.

Aceasta îi zâmbi și ridică din umeri:

– Ce pot să-ți spun?

În seara zilei respective, Sara se duse la culcare trăind o satisfacție cum nu mai simțise vreodată. Fericirea de a-l

vedea din nou pe Solomon în forma lui fizică, în care îl putea vedea și atinge, îi depășea toate așteptările. Și peste toate, acum cei mai buni prieteni ai ei se cunoșteau în sfârșit. Nu își putea imagina ceva mai frumos pe lume. De altfel, Sara își dăduse seama că cei doi se apreciau foarte mult reciproc.

Sara se ghemui în patul ei și își trase pătura deasupra capului. Se simțea incredibil de fericită.

Capitolul 22

Haide să zburăm împreună

Sara se trezi în toiul nopții. În cameră era întuneric și pentru o clipă se întrebă ce anume o făcuse să se trezească. Pe neașteptate, văzu o luminiță în colțul îndepărtat al camerei, undeva în apropierea tavanului. „Ce Doamne iartă-mă!?" exclamă ea, sărind din pat și frecându-se la ochi ca să vadă mai bine.

Luminița deveni mai strălucitoare, iar când Sara deschise ochii, văzu limpede esența lui Solomon. Era ca și cum ar fi văzut o stafie a înaripatului ei prieten.

– Solomon? *Tu* ești?

Bună seara, Sara. Spre că nu te superi că te-am trezit. Mă întrebam doar dacă ai vrea să vii să zbori împreună cu noi.

– Sigur că aș vrea... Cu *noi?* Care *noi?*

Seth se află în căsuța din copac. Face sărituri cu frânghia. Este atât de fericit încât nu a putut dormi. De aceea, m-am gândit că ar fi o noapte ideală pentru un zbor nocturn. Ce zici?

Inima Sarei era pe punctul de a exploda de fericire. Nu uitase niciodată zborurile de noapte în care fusese însoțită

de Solomon, dar trecuse ceva vreme de atunci. Nimic din întreaga ei experiență de viață de până atunci nu se putea compara cu frumusețea de vrajă a acestor zboruri. Iar acum, Solomon o invita din nou să zboare, și peste toate, de data aceasta urma să îi însoțească și Seth, prietenul ei cel mai bun.

Îmbracă-te și du-te la căsuța din copac, Sara. Seth va fi fericit să te vadă. Ne întâlnim acolo.

– Grozav, Solomon. Ne vedem mai târziu.

Solomon dispăru.

Sara se dădu jos din pat și se îmbrăcă în tăcere. Mai zburase cu Solomon și își amintea perfect cât de confortabil se simțise, deși era iarnă, iar ea era îmbrăcată cu halatul ei de noapte. Nu era prea sigură de ce se îmbrăca atât de gros acum, dar așa i se părea potrivit, știind că temperatura de afară era de 4-5 grade. Ieși pe ușa din spate și se îndreptă în grabă către Aleea Thacker.

Luna nu se vedea pe cer, așa că era foarte întuneric, dar pe măsură ce avansa, ochii Sarei se obișnuiră cu bezna, așa că își croi cu ușurință drum către locul familiar, mai mult simțind pe unde merge decât văzând ceva. Zâmbi gândindu-se că deși mergea noaptea prin pădure, singură, nu îi era deloc teamă.

Auzi de departe un vâjâit. Se opri și ascultă cu atenție. Într-adevăr, vâjâitul se repetă. Sara zâmbi.

Așa cum îi spusese Solomon, Seth făcea salturi cu frânghia. Sara rămase liniștită, ascunsă de umbră. Cum l-ar fi putut anunța că este acolo fără să-l sperie?

Își făcu mâinile căuș și strigă:

– Hu, hu, hu..., imitând huhuitul bufnițelor.

Seth auzi sunetul și îngheță.

– Hu, hu, hu, strigă Sara din nou.

– Solomon, *tu* ești? auzi ea vocea lui Seth.

Sara zâmbi.

Seth își făcu și el mâinile căuș și strigă:

– Hu, hu, hu...

– Hu, hu, hu..., îi răspunse Sara.

– Hu, hu, hu..., spuse din nou Seth.

– Cine... ești... tu[3]? spuse Sara, chicotind.

Seth recunoscu vocea Sarei.

– Sara, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci *tu* aici, la ora asta!?

– Ți-aș putea pune aceeași întrebare, râse Sara. Îmi pare rău de povestea cu huhuitul, dar nu doream să te sperii.

– Nu am putut dormi, Sara. Povestea asta cu Solomon mi se pare prea tare. Aproape că nu-mi vine să cred că se întâmplă. M-am tot întrebat dacă nu cumva am visat.

– Știu. Când l-am cunoscut pentru prima dată pe Solomon, m-am trezit a doua zi dimineața convinsă că am visat totul, sau chiar că eram nebună. De aceea nici nu am spus vreodată ceva altcuiva, ca să nu mă considere țicnită. Dar nu este o nebunie, Seth. Este o poveste minunată și cât se poate de *reală*.

– Știu. Este grozavă, Sara, dar tot este puțin ciudată. Mă bucur că putem discuta împreună de ea.

– Am o idee care o să ți se pară încă și mai ciudată.

– Ce vrei să spui, Sara?

– Ei bine, Solomon m-a trezit acum o oră din somn și mi-a spus că ești la căsuța din copac. A adăugat că dacă vin și eu, am putea zbura toți trei.

Deasupra capetelor lor se auzi:

3 În limba engleză, sună ca niște versuri care încep tot cu *hu: Who are you?* (se citește *hu ar iu*).*(n. tr.)*

– Hu, hu, hu... Sara râse. Știa că era Solomon, dar era pentru prima dată de când îl cunoștea că îl auzea huhuind.

– Bună, Solomon, spuse Sara.

Știa că Solomon huhuie numai pentru a se distra o clipă împreună cu ei.

Bună seara, micii mei prieteni-bufnițe. Sunteți pregătiți să zburați cu mine? Solomon zbură către o creangă situată chiar deasupra capetelor lor.

– Chiar, Solomon!? exclamă Seth. Chiar puteam zbura împreună cu tine? Uau, nu-mi vine să cred!

Seth, doar ai zburat și înainte, nu-i așa? Eu unul îmi amintesc multe zboruri de-ale tale pe deasupra fermelor la care ai stat.

– O, te referi la zborurile mele din vis. Mda, obișnuiam să zbor des în vise. De fapt, zburam în fiecare noapte, dar apoi visele s-au oprit. Nu prea știu de ce, dar bănuiesc că din cauza doamnei Gilliland, care mi-a spus ceva.

– Ce ți-a spus? întrebă imediat Sara.

– Mi-a spus că zborurile nocturne sunt ceva rău.

– Ce Doamne iartă-mă ar putea fi rău la un zbor nocturn? se minună Sara. Acestea sunt cele mai frumoase vise pe care le poate avea cineva.

– Mi-a spus că zborurile nocturne sunt legate de sex, spuse Seth, care roși.

Nu-i venea să creadă că spusese așa ceva în fața Sarei.

Sara roși la rândul ei.

– În noaptea care a urmat, am zburat ca de obicei pe deasupra fermei și a lacului din apropiere, după care am ajuns într-o peșteră. Am intrat în ea, dar peștera a devenit din ce în ce mai îngustă, până când s-a transformat într-o simplă crăpătură din care nu am mai putut ieși.

– Şi apoi, ce s-a întâmplat? întrebă Sara.

– M-am trezit. Acela a fost ultimul vis în care am zburat.

Sara rămase cu ochii ieşiţi din orbite.

Solomon zâmbea. *Ei bine, Seth, cred că a sosit timpul să te eliberezi de constrângerea acelei peşteri, dar mai ales de constrângerile opiniilor celorlalţi oameni. Cred că a sosit timpul să zbori din nou.*

– Sunt *gata*. Ce trebuie *să fac?*

Sara, de ce nu-i explici tu lui Seth?

– Păi, ezită Sara, încercând să-şi aducă aminte primele instrucţiuni pe care le-a primit înainte de a zbura, mai întâi de toate, trebuie să îţi doreşti *cu adevărat* să zbori.

– O, chiar îmi doresc! spuse Seth.

– În al doilea rând, continuă Sara, trebuie să simţi că zbori.

– Cum adică, *să simt că zbor?*

– Ei bine, trebuie să îţi aduci aminte *cum era* când zburai, să-ţi aminteşti cât de amuzant era.

– O, asta mi se pare uşor, spuse Seth.

În acel moment, Seth şi Sara simţiră un val de aer cald în interiorul lor, care le tăie respiraţia, şi se ridicară în aer până în vârful copacului.

Tinerii râdeau şi chiuiau în timp ce se ridicau din ce în ce mai sus.

– Şi mie care mi se părea grozav să sărim cu frânghia din copac! Sara, *e colosal!*

Sara strălucea de fericire. Oricât de mult i-ar fi plăcut să zboare cu Solomon, zborul alături de Seth, care experimenta pentru prima dată această plăcere, o făcea să se bucure chiar mai tare.

Sara, te rog să îl călăuzești pe Seth pe deasupra orașului. Vă urez distracție plăcută. Ne vedem mâine.

Solomon își luă zborul și se îndepărtă de ei.

– Unde mergem? întrebă Seth, cu un entuziasm pe care Sara nu i-l mai văzuse încă.

– Putem merge oriunde dorim, își reaminti Sara cuvintele pe care i le spusese Solomon la primul *ei* zbor.

„Hai să mergem la peștera noastră", îi spuse Seth, îndreptându-se în acea direcție.

Sara îl urmă îndeaproape. Râdea.

– Să înțeleg că vrei să te urci din nou pe cal după ce ai căzut de pe el? (o distra faptul că Seth dorea să zboare din nou într-o peșteră după ce în ultimul vis de acest fel rămăsese blocat într-o crăpătură).

– Mda, ceva de genul ăsta, îi răspunse Seth.

Se ridicară sus pe cerul nopții, apoi se ghidară după cursul râului pentru a-și găsi calea către peșteră.

– Parcă e mai bine decât să mergem pe malul apei.

– Da, cu siguranță, îi răspunse Sara.

Seth coborî către intrarea în peșteră.

Sara îl urmă.

Niciunuia nu-i era teamă.

– *Ura! Ura!*

– Ura! Ura! le răspunse ecoul.

Se afundară în peșteră, trecând printr-un tunel din ce în ce mai îngust. La un moment dat, acesta dădu într-o încăpere foarte spațioasă. Se opriră plutind prin aer, privind în jurul lor.

Pe pereții peșterii erau pictate figuri de oameni și de animale.

– Mă întreb cum s-au ridicat până aici artiștii pentru a face aceste picturi.

– Vrei să spui până aici, unde suntem *noi?* râse Sara. Poate că nu suntem primii care au zburat în această peșteră.

Sara și Seth continuară să se afunde în peșteră.

– Seth, această peșteră este enormă! Cred că are o lungime de câțiva kilometri.

Plutiră de-a lungul unui alt coridor lung, care dădu într-o altă încăpere foarte spațioasă. Urmară apoi noi și noi coridoare. Sara îl urma îndeaproape pe Seth, uimită la culme că în apropierea locului în care se născuse exista ceva atât de uimitor fără ca ea să știe nimic.

Continuară să se afunde din ce în ce mai mult în interiorul peșterii. *Sper că știi ce faci, Seth!* se gândi Sara, amintindu-și de visul lui Seth și simțind o ușoară claustrofobie în timp ce tunelul se îngusta din ce în ce mai tare.

După ce cotiră din nou, Sara își ținu respirația. Tunelul prin care mergeau părea să se termine brusc. Dar Seth continuă să zboare, avansând. Sara își deschise gura, gata să țipe, întrucât i se părea că Seth avea să intre cu capul direct în zidul de piatră din fața lui. Dar Seth dispăru fără veste. Se dovedi că tunelul nu se termina acolo, ci o cotea în sus, unde se vedea și o ieșire. Într-adevăr, Seth se afla deja afară, în lumina Lunii. Sara ieși și ea din peșteră.

Strigătul vesel al lui Seth: „*Iupiii!*" se auzi în întreaga vale.

Una peste alta, cred că Seth s-a eliberat de obsesia visului lui cu peștera, se gândi Sara.

– Hei, Sara, uite, a răsărit luna! îi strigă Seth, care începu să coboare deasupra văii.

– Seth, mi-aș dori să zbor întruna, pentru totdeauna!

Sara își aduse aminte că exact acestea au fost cuvintele pe care le rostise prima dată când zburase.

– Cred totuși că ar trebui să ne întoarcem înainte să-și dea cineva seama că lipsim. Aproape a răsărit soarele.

– Hai să ne întrecem până la căsuța din copac, îi strigă Sara, repezindu-se înainte.

– Nu-i corect, îi strigă Seth din urmă, încercând să o prindă.

Când o ajunse în sfârșit, Sara plutea deasupra căsuței din copac și a copacului. Seth i se alătură și chiuiră amândoi, fericiți la culme.

– Bun, Seth, hai să-ți arăt acum o modalitate nouă de a coborî. Întinde-ți unul din picioare în jos, și vei începe să cobori rapid.

Sara și Seth se ținură de mâini, întinzându-și câte un picior în jos, și coborâră până când ajunseră la căsuța lor din copac.

– Uau! spuse Seth.

– Da, știu, îi răspunse Sara.

– Chiar dacă nu voi mai trăi o altă experiență de acest fel cât timp voi mai trăi, pot spune că aceasta mi-a fost de ajuns.

– Și eu spuneam așa cândva, râse Sara, dar am descoperit că cu cât repetam mai des această experiență, cu atât mai grozavă devenea ea. Solomon mi-a spus că este ceva normal și că nu are nimic de-a face cu lăcomia. Îmi spune tot timpul că menirea noastră este *să trăim vieți spectaculoase.*

– Mie unul îmi sună grozav, Sara. Vrei să te conduc până acasă?

– Nu, mulțumesc. Ne vedem mâine.

– Bine, Sara. La revedere. Și mulțumesc.

Capitolul 23
Legea Atracției

Sara și Seth stăteau ghemuiți în căsuța din copac, privind râul care cobora domol la vale. Razele soarelui reușeau să pătrundă printre frunzele copacului, creând tipare luminoase în mișcare pe platforma lor. Sara se întinse, ca să capteze mai bine razele soarelui. Îi plăcea la nebunie să îi fie puțin răcoare, iar apoi să descopere o rază de soare în care să se scalde.

Seth o privi cum se instalează confortabil. Nu putea să nu observe cât de în largul ei se simțea. El unul nu se simțea deloc în largul lui. Nu-și dădea seama de ce era atât de agitat.

Solomon stătea pe o creangă de deasupra capetelor lor, așteptându-i să se instaleze. Solomon zâmbi văzând cât de relaxată se simțea Sara, eleva lui de o viață, deși de-abia aștepta conversația cu el, în timp ce Seth, noul lui elev, părea să se lupte cu anxietatea.

Și asta va trece, se gândi Solomon, după care respiră profund și se relaxă la rândul lui.

Ei bine, bunii mei prieteni neînaripați, despre ce doriți să discutăm astăzi? începu el.

Seth și Sara izbucniră în râs.

Este într-adevăr o zi frumoasă, adăugă Solomon.

– Chiar este, îi dădu dreptate Seth.

Sara zâmbi. Știa că Seth de-abia aștepta să se regaleze cu înțelepciunea lui Solomon. Și ea adora discuțiile cu acesta, și era convinsă că Seth va ajunge să le savureze la fel de mult ca ea în cel mai scurt timp. Încă de la începutul experienței ei cu Solomon, Sara descoperise că acesta nu dorea să discute niciodată decât pe tema întrebărilor sale. Pe de altă parte, descoperise că nu era deloc dificil să se gândească la un subiect sau altul. Experiențele ei de viață de la școală și de acasă erau suficiente pentru a-i asigura subiecte ce necesitau clarificări, iar Solomon era întotdeauna pregătit să îi ofere explicații limpezi și clare, care o ajutau de fiecare dată.

Sara își aminti cât de multe erau lucrurile pe care nu le înțelegea la început. Atâtea lucruri i se păreau nedrepte sau greșite. În timp, cu ajutorul lui Solomon, ea înțelesese însă esența filozofiei acestuia, ajungând să își răspundă singură la foarte multe dintre întrebările care o preocupau, pornind de la micile evenimente din viața ei curentă.

Aspectul cel mai important pe care îl remarcase Sara după ce își cunoscuse noul prieten, pe Solomon, era faptul că avea o stare de bine aproape continuă. Solomon o ajutase să înțeleagă că indiferent cum *păreau* să stea lucrurile la un moment dat din viața ei, adevărul era că totul *era* bine. Deși mai existau încă momente în care trebuia să facă un efort pentru a accepta această idee, ba uneori chiar îl

contrazicea pe Solomon pe această temă, de cele mai multe ori afirmația lui Solomon se dovedise adevărată.

Solomon continua să aștepte. Seth nu prea știa la ce trebuia să se aștepte, așa că Sara fu prima care luă cuvântul.

– Bun, Seth, îi poți pune lui Solomon orice întrebări dorești. El cunoaște *toate* răspunsurile.

Seth își schimbă poziția, stânjenit.

– Deci, ai vreo nelămurire importantă la care ai dori să primești un răspuns? continuă Sara.

Seth își întinse picioarele în față și se aplecă până când își prinse degetele cu mâinile. Părea adâncit în gânduri.

– Mda, ca să fiu sincer, sunt o sumedenie de lucruri asupra cărora aș dori să primesc un răspuns. Sunt întrebări pe care mi le pun de la vârsta de patru ani.

Gândurile se roteau cu repeziciune în mintea lui Seth, dar nu reușea să se concentreze. Nu prea îi venea să creadă că exista cineva, chiar și această bufniță uimitoare care îl învățase să zboare, care să-i răspundă la toate întrebările sale.

Ei bine, Seth, începu liniștit Solomon, *partea bună este că nu trebuie să îmi pui toate întrebările dintr-odată. O altă parte bună este că nu există limită la răspunsurile pe care le vei primi de la mine. Nu avem niciun fel de limite, nici în ceea ce privește cantitatea de informații, nici în ceea ce privește timpul. Îmi poți pune oricât de multe întrebări dorești.*

– Și care este partea *proastă?* întrebă Seth.

Mai am o veste bună pentru tine: nu există o parte proastă, îi zâmbi Solomon.

Sara se așeză mai bine pe spate și zâmbi. Deja începea să savureze întreaga poveste.

Seth începu să se concentreze mai bine, iar în minte îi apărură tot felul de întrebări pe care și le punea de multă vreme.

– Bine, Solomon, am într-adevăr câteva întrebări pentru tine: cum se face că viața este atât de nedreaptă? Vreau să spun, cum se face că unii oameni trăiesc vieți atât de ușoare, iar alții vieți atât de grele?... De ce li se permite oamenilor să fie răi unii cu ceilalți?... Și de ce se întâmplă atâtea lucruri rele?... De ce trebuie să moară sau să se îmbolnăvească oamenii, și de ce trebuie să ucidem animalele ca să le mâncăm?... De ce inundă ploile terenurile anumitor fermieri, în timp ce alți oameni mor de foame din cauza secetei?... De ce trebuie să muncească oamenii atât de greu în fiecare zi din viața lor, după care mor epuizați, fără să se aleagă cu nimic?... De ce se luptă popoarele între ele? De ce nu pot trăi în pace? De ce...?

Sarei îi ieșiseră ochii din orbite. Nu mai auzise vreodată pe cineva care să pună atâtea întrebări dintr-odată, într-o perioadă atât de scurtă de timp, ca și cum le-ar fi mitraliat. *Seth a pus mai multe întrebări în primele cinci minute decât am pus eu în primele cinci luni,* își spuse ea.

Dar Seth nu părea să aibă de gând să se oprească.

– De ce s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu indienii care trăiau pe aceste pământuri și cine i-a dat omului alb dreptul să le ia aceste pământuri și să le distrugă viața, și...

Sara se uită la Solomon, întrebându-se dacă acesta mai auzise vreodată atât de multe întrebări într-un timp atât de scurt.

Dar Solomon se limita să îl asculte cu răbdare pe Seth.

Într-un târziu, Seth se opri. Se uită la Solomon și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de copac. Respira greu. De fapt, aproape că gâfâia.

Solomon începu: *Ei bine, Seth, există o vorbă care spune: „Cere și ți se va da." Nu-mi amintesc să fi cunoscut vreodată pe cineva care să fi avut atât de multe întrebări ca tine. Iar promisiunea pe care ți-o fac este că pentru fiecare răspuns primit vei avea din ce în ce mai multe întrebări. La început, nu toate răspunsurile mele te vor satisface complet. Unele dintre ele vor avea nevoie de timp pentru a ți se înrădăcina în conștiință, dar în timp vei ajunge să înțelegi pe deplin aceste lucruri. Te asigur că vom petrece de minune împreună. În privința aceasta nu există nicio îndoială.*

Sara era surprinsă de tonul cu care rostise Seth întrebările. *Pare atât de furios. Se concentrează atât de tare asupra nedreptăților din această lume,* se gândi ea.

Solomon o privi pe Sara. *Întrebările puse de Seth îmi aduc aminte de primele tale întrebări, Sara.*

Sara rămase surprinsă. Seth și Solomon vorbeau împreună și ea uitase că Solomon știa întotdeauna ce gândea. Încercă să își aducă aminte primele *ei* întrebări puse lui Solomon. Dar trecuse atât de multă vreme de atunci.

Îți mai amintești de Donald? auzi Sara vocea lui Solomon în mintea ei.

Sara zâmbi. *O, da, mi-l amintesc perfect pe Donald.*

Într-adevăr, Sara își aduse aminte de indignarea pe care o simțise atunci când elevii obraznici din școală se legaseră de bietul Donald, un elev nou, de-abia mutat în oraș. Emoția vie de atunci i se părea acum atât de departe. Se sprijini mai bine de copac, dându-și seama cât de departe ajunsese.

Sara îi privea pe Seth bombardându-l pe Solomon cu întrebările sale și savura întregul spectacol. Se minună la gândul că în timp ce conversa cu Seth, Solomon putea să discute inclusiv cu ea, în mintea *ei*. În urma acestei

descoperiri, simți o stare de fericire în sinea ei. Își dădu seama că experiența ei personală cu Solomon nu era diminuată cu nimic; dimpotrivă, părea să atingă noi profunzimi.

Este întotdeauna o plăcere pentru un profesor înnăscut să privească un alt profesor la lucru, Sara, auzi ea vocea lui Solomon în mintea ei. *Ne așteaptă un spectacol măreț.*

Sara zâmbi. De-abia aștepta să înceapă show-ul.

Sara își concentră atenția asupra discuției dintre Solomon și Seth. De data aceasta, Seth tăcea, iar cel care vorbea era Solomon.

Seth, mi-ai pus niște întrebări foarte bune. Îmi dau seama că te-ai gândit mult la ele. Haide să vedem, de unde să începem?

Pentru o clipă, păstrară toți trei tăcerea. Momentul părea neverosimil după nenumăratele întrebări cu care Seth îl bombardase pe Solomon. Acesta din urmă nu începu imediat să-i răspundă la ele. Sarei i se părea că evaluează tot ce l-a întrebat Seth, pentru a-i putea da răspunsuri cât mai ordonate și logice.

Solomon luă cuvântul: *Iată de unde trebuie să începem. Acesta este primul lucru pe care trebuie să îl înțelegi înainte ca celelalte răspunsuri să capete sens pentru tine: nu există niciun fel de nedreptate în această lume.*

Sara îl privi rapid pe Seth. Pentru câteva clipe, Solomon păstră din nou tăcerea. Sara simțea o ușoară stare de disconfort. Știa că pe Seth nu avea să îl satisfacă deloc răspunsul primit. La urma urmelor, toate întrebările pe care le pusese erau legate de nedreptate. Prin doar câteva cuvinte, Solomon reușise să anihileze întregul fundament al întrebărilor sale.

Seth părea într-adevăr tensionat, dar înainte de a-și putea aduna gândurile și de a protesta, Solomon continuă:

Seth, înainte de a discuta în amănunt despre întrebările pe care mi le-ai pus, aș dori să îți explic cum funcționează acest Univers minunat. Dacă vei înțelege aceste legi, și ai posibilitatea să observi cum funcționează ele chiar în viața ta de zi cu zi, îți va fi mult mai ușor să înțelegi cum se aplică ele inclusiv în viețile celorlalți oameni.

Seth își îndreptă spinarea și îl privi cu atenție pe Solomon. Sara zâmbi. De-abia aștepta ca Solomon să înceapă să îi explice lui Seth despre *Legea Atracției.*

Ce crezi, există legi în acest oraș de care oamenii ascultă și care le influențează viața?

– Desigur. Există foarte multe astfel de legi, răspunse Seth.

Numește una dintre ele.

– De pildă, legea care limitează viteza mașinilor. Nu poți merge cu mai mult de 50 de kilometri la oră pe Strada Principală.

Bine. Spune-mi acum, Seth: care crezi că este mai importantă, legea care limitează viteza mașinilor la 50 de kilometri la oră, sau legea gravitației?

Seth rânji.

– Este ușor să îți răspund la această întrebare, Solomon. Gravitația este cu siguranță infinit mai importantă decât orice lege de limitare a vitezei.

De ce crezi acest lucru?

– Deoarece, continuă Seth cu entuziasm, numai *unii* oameni sunt afectați de legea care limitează viteza mașinilor, în timp ce *toată lumea* este afectată de legea gravitației.

Solomon zâmbi. *Foarte corect. Legea care limitează viteza mașinilor la 50 de kilometri la oră poate fi ignorată*

cu ușurință, dar nu putem spune același lucru și despre legea gravitației.

– Așa este, râse Seth.

Ei bine, mai există o lege universală, la fel de importantă ca gravitația, ba chiar mult mai importantă decât ea. Este vorba de „Legea Atracției". Așa cum legea gravitației îi afectează pe toți oamenii care trăiesc pe această planetă, „Legea Atracției" afectează tot ce există în Univers, în orice spațiu și în orice timp din acesta, ba chiar și în Universul nespațial și atemporal. De fapt, această „Lege a Atracției" este temelia tuturor lucrurilor care există.

Solomon captase pe deplin atenția lui Seth. Acesta îl asculta absolut concentrat.

Pe scurt, „Legea Atracției" spune următorul lucru: „Toate principiile similare se atrag." Ca să complicăm puțin lucrurile, putem spune că tot ceea ce există în Univers are la bază o vibrație, iar vibrațiile care au aceeași frecvență se atrag reciproc, la fel ca magneții.

Sara îl privea cu atenție pe Seth. Își amintea perfect cât de dificil îi fusese *ei* să înțeleagă la început aceste idei noi, și se întrebă dacă și lui Seth îi va fi la fel de greu.

– Vrei să spui, la fel ca undele radio? întrebă Seth.

Exact ca undele radio, îi răspunse Solomon.

Sara zâmbi din nou.

Vezi tu, Seth, întregul Univers este construit pe aceste vibrații. Altfel spus, tot ceea ce există vibrează, iar aceste vibrații fac ca lucrurile să se apropie sau să se îndepărteze unele de celelalte. „Principiile similare se atrag întotdeauna."

– Bine, dar de unde putem ști care lucruri au aceeași vibrație?

Simplu: poți privi în jurul tău, observând ce lucruri au tendința să se grupeze. Aceasta reprezintă una dintre modalități. Cu practica, vei începe să sesizezi vibrațiile lucrurilor chiar înainte ca acestea să se grupeze între ele. Altfel spus, vei putea citi semnalele subtile chiar înainte ca ele să devină manifeste în realitatea fizică.

– Hmmm, mormăi Seth. Super!

Sara zâmbi iarăși. Lucrurile avansau admirabil.

– Și *eu* emit o astfel de vibrație?

Absolut.

– *Toată lumea* emite vibrații?

Da, toată lumea.

– În acest caz, cum îmi pot da seama ce fel de vibrație emit eu?

Îți poți da seama în funcție de felul în care te simți, dar și de evenimentele pe care le atragi în viața ta.

– Îmi pot da seama inclusiv cel fel de vibrații emit *ceilalți?*

În general, nu ar trebui să te preocupe acest lucru, dar îți poți da într-adevăr seama în funcție de evenimentele din viața lor și de emoțiile pe care le manifestă. Atitudinea și stările lor de spirit îți pot oferi foarte multe informații în această direcție.

– În acest caz, cum îi pot depista pe cei care emit semnale similare cu cele emise de mine?

Nici acest lucru nu ar trebui să te preocupe. „Legea Atracției" are oricum grijă să atragă către tine acești oameni.

– Este posibil să emit o anumită vibrație, cu un anumit scop?

Cu siguranță, și tocmai aceasta este esența învățăturii mele.

– Uau! spuse Sara cu voce tare.

Se simțea atât de exaltată încât i se părea că își va lua în curând zborul. Era impresionată la culme de limpezimea minții lui Seth, de întrebările sale precise și de ușurința cu care părea să priceapă răspunsurile lui Solomon.

Vom continua această discuție mâine, spuse Solomon.

– O, nu, se lamentă Seth, care nu dorea ca această discuție să se termine atât de rapid. Solomon, mai am un milion de întrebări. De ce trebuie să ne oprim chiar acum?

Seth, te asigur că vom discuta despre toate întrebările pe care dorești să mi le pui. În primele zile, fiecare răspuns pe care ți-l voi da va trezi în tine zeci de alte întrebări, dar înainte să îți dai seama, vei avea un fundament al cunoașterii care te va ajuta să îți răspunzi singur la cele mai multe dintre ele.

Mi-a făcut o plăcere imensă să discut cu voi.

– Și nouă, Solomon, îi răspunseră la unison Seth și Sara, pe același glas.

Hm, așa cum bănuiam. Sunteți două ființe într-o armonie energetică perfectă.

Sara și Seth se priviră, în timp ce Solomon își întinse aripile și își luă zborul, dispărând din câmpul lor vizual.

– Super, nu? îl întrebă Sara.

– Absolut! îi răspunse Seth.

Capitolul 24

Atenție la vibrații

Seth și Sara s-au reîntâlnit la căsuța din copac, așteptându-l pe Solomon.

– Mă întreb unde o fi? spuse Sara.

O pală de vânt foșni frunzele copacului. Sara clipi și se frecă la ochi din cauza prafului stârnit. La rândul lui, Seth scuipă o frunză care îi intrase în gură. În mijlocul acestei agitații generalizate își făcu apariția Solomon, care se așeză drept pe platforma lor.

Tinerii săriră în sus, luați prin surprindere.

Îmi pare rău dacă v-am speriat, spuse Solomon. *De fapt, încercam o nouă modalitate de a ateriza. Se pare că mai trebuie să lucrez la ea.*

Sara nu prea știa cum să interpreteze acest răspuns. De când îl cunoștea pe Solomon, acesta nu făcuse niciodată astfel de lucruri.

– Vrei să spui că *și tu* mai ai de învățat diverse lucruri? îl întrebă Seth, uimit la culme.

Desigur. Procesul de învățare nu încetează niciodată.

– Bine, dar credeam că tu știi totul! spuseră Seth și Sara în același timp.

Solomon le zâmbi. *Dacă aș ști totul, unde ar mai fi distracția? Nu cred că ar exista plictiseală mai mare decât să știi totul, odată pentru totdeauna, și să nu mai existe nimic nou pentru tine. Din fericire, nu există așa ceva. Singurul lucru care există este o mișcare continuă înainte, care nu încetează niciodată.*

Solomon se instală mai bine pe platformă și își îndreptă penele zburlite cu ciocul. *Acum e mult mai bine,* spuse el. *Deci, cu ce începem?*

– Păi, începu Seth, aseară m-am gândit la ce mi-ai spus ieri despre propria mea vibrație. Nu știu de ce, dar acest gând m-a obsedat literalmente. Culmea este că nici măcar nu prea înțeleg ce doreai să spui cu asta.

Solomon zâmbi. *Sunt foarte mulțumit că dintre toate lucrurile pe care ți le-am spus ieri, tocmai acesta ți s-a întipărit cel mai puternic în minte, întrucât chiar acesta este principalul lucru pe care doresc să ți-l predau.*

Sara asculta cu cel mai mare interes. Solomon îi spunea lui Seth aceleași lucruri pe care i le spusese cândva ei, dar folosea cuvinte diferite. De aceea, dorea să se asigure că înțelesese perfect această învățătură, despre care Solomon afirma că este cea mai importantă dintre toate.

Mai întâi de toate, trebuie să înțelegi prin ce mecanism emiți această vibrație. Aceasta din urmă este strict legată de ceea ce percepi.

– De ceea ce percep?

Da. Adică, de lucrurile asupra cărora îți focalizezi atenția, sau asupra cărora te concentrezi. Spre exemplu, ori

de câte ori îți aduci aminte de ceva, tu emiți o anumită vibrație. Atunci când observi ceva sau te uiți la cineva, emiți o altă vibrație. Atunci când studiezi ceva, când citești sau când reflectezi, emiți de asemenea o vibrație.

– Dar atunci când vorbesc despre ceva?

Îndeosebi atunci, întrucât atunci când vorbești despre ceva, întreaga ta atenție este focalizată asupra lucrurilor pe care le spui.

– Uau, Solomon, din câte se pare, noi emitem astfel de vibrații cam orice am face.

Așa este, Seth. Ai perfectă dreptate. Și întrucât Universul îți transmite întotdeauna evenimente care se suprapun cu vibrația pe care o emiți, cel mai bun lucru ar fi să devii conștient de aceste vibrații și să emiți numai ceea ce îți dorești să primești.

– Mi se pare corect ce spui, Solomon. Ce se întâmplă însă dacă mă uit la ceva urât sau rău? În ce fel afectează acest lucru semnalul emis de mine?

Semnalul emis de tine este întotdeauna afectat de lucrul asupra căruia îți focalizezi atenția.

Sara îl privi pe Seth. Îi putea simți disconfortul. Își aminti cât de greu îi fusese și ei să înțeleagă la început aceste aspecte.

– Dar, Solomon, protestă Seth, cum aș putea schimba ceva în bine dacă încep prin a mă focaliza asupra aspectelor sale neplăcute?

Așa cum spuneai, este normal <u>să începi</u> prin a-i acorda lucrului respectiv atenția ta. De fapt, numai în acest fel te vei putea decide dacă dorești să schimbi lucrul respectiv în bine și ce anume trebuie schimbat la el. Important este să te

decizi cât mai rapid cu putință ce anume dorești să schimbi la el (sau ce îți dorești în general), iar apoi să îți focalizezi întreaga atenție asupra acelui aspect pozitiv. În acest fel, Universul îți va putea răspunde la solicitarea ta.

– O, înțeleg, spuse Seth, ezitant.

Cu puțină practică, îți vei putea da întotdeauna seama ce fel de vibrație emiți. Vei înțelege astfel că ceea ce simți reprezintă cel mai bun indicator al semnalelor emise de tine. Cu cât te simți mai bine, cu atât mai înaltă este vibrația emisă de tine, și invers. Nu este deloc complicat.

– Hmmm…

Seth păstră tăcerea. Sara nu era prea sigură dacă tăcea pentru că înțelesese sau pentru că nu îl credea pe Solomon. Păruse mai interesat când Solomon îi vorbise despre undele radio, dar de îndată ce acesta începuse să îi vorbească despre emoții și sentimente, Seth păruse să se închidă în el.

Vezi tu, continuă Solomon, *oamenii emit și receptează tot timpul astfel de vibrații, dar cei mai mulți dintre ei nu știu acest lucru. Tot ceea ce există în lumea voastră fizică are un fundament energetic. Motivul pentru care ochii tăi descifrează ceea ce vezi este că ei înțeleg vibrațiile pe care le percep. La fel, motivul pentru care urechile tale descifrează ceea ce aud este că înțeleg aceste vibrații sonore. Celelalte simțuri alte tale, pipăitul, mirosul sau gustul, se datorează de asemenea faptului că organismul tău știe să descifreze aceste vibrații.*

Seth se lumină la față.

– Îmi amintesc de unul din profesorii mei, care ne-a adus odată la școală mai multe diapazoane. Fiecare avea o mărime diferită. Profesorul lovea diapazoanele cu un mic

ciocănel, iar acestea scoteau sunete diferite. Profesorul ne-a explicat că motivul pentru care diapazoanele sunau diferit era că vibrau pe frecvențe diferite.

Foarte bine, Seth. În mod similar, tot ceea ce există în Univers emite vibrații pe frecvențe diferite, pe care tu le observi cu ajutorul simțurilor tale fizice: al nasului, al urechilor, ochilor, limbii și degetelor. De fapt, tot ceea ce percepi, ce vezi sau ce înțelegi din jurul tău reprezintă o interpretare personală a acestor vibrații.

Solomon folosea multe cuvinte sofisticate, pe care Seth și Sara nu le înțelegeau pe deplin, dar cu cât vorbea mai mult, cu atât mai limpezi păreau să devină explicațiile sale.

– Vrei să spui că o floare emite o anumită vibrație, pe care nasul meu o percepe și o interpretează ca fiind un anumit miros?

Exact asta vreau să spun, Seth. Nu ai observat că nicio floare nu miroase la fel ca alta?

– Ba da. Iar unele nu miros deloc.

Nu ți s-a întâmplat niciodată să simți mirosul unei flori, iar altcineva să nu îl simtă?

– Mama poate simți mirosuri de flori pe care eu nu le simt. Întotdeauna am crezut că exagerează.

Solomon zâmbi. *Nu toată lumea simte aceleași mirosuri, la fel cum nu toată lumea vede aceleași lucruri. Nu ai observat niciodată că animalele, câinii de pildă, pot mirosi lucruri pe care tu nu le poți mirosi?*

– Câinii miros lucruri pe care eu nu *mi-aș dori* să le miros!, spuse Seth, distrându-se.

Sara râse și ea.

Solomon zâmbi. *Nu ai observat că aceste animale aud lucruri pe care tu nu le poți auzi?*

– Ba da, răspunse Seth.

Deci, putem trage concluzia nu doar că toate lucrurile emit o anumită vibrație, dar și că aceste vibrații sunt percepute diferit în funcție de cei care le receptează.

Gândește-te la ce ți-am spus astăzi. Vezi ce lucruri poți învăța despre vibrațiile emise de diferite obiecte sau ființe, iar apoi vom mai vorbi despre acest subiect. Mi-a făcut o plăcere enormă convorbirea noastră.

Înainte ca Seth și Sara să poată protesta, Solomon își luase deja zborul.

– Nu ezită deloc atunci când vrea să plece, nu-i așa? râse Seth.

– Așa este, îi zâmbi Sara.

– Bine, Sara. Ne vedem mâine, după școală. Vom compara atunci notele despre observațiile pe care le-am făcut.

– S-a făcut. Pe mâine.

Sara era atât de plăcut surprinsă de entuziasmul lui Seth referitor la învățătura primită de la Solomon încât ajunse acasă înainte de a-și da seama că astăzi uitaseră complet de jocul lor cu frânghia.

– Hm.

Capitolul 25

O zi minunată

Când ajunse în curtea școlii, Sara observă o luminiță foarte puternică în dreptul uneia din ferestrele de la parter.

– Ce se întâmplă? murmură ea, continuând să privească în direcția luminii.

Apropiindu-se de ea, își dădu seama că venea din clasa de artă a domnișoarei Ralph. Era o lumină foarte ciudată. Avea nuanțe când roșii, când albăstrui, când verzi... Sara nu-și putea desprinde privirile de la ea.

Deși o ajutase de multe ori să își ducă materialele la mașină, Sara nu intrase niciodată în clasa domnișoarei Ralph, dar astăzi avea de gând să o facă. Trebuia să descopere neapărat sursa acelei lumini uimitoare care licărea la fereastra ei.

Trase cu putere de mânerul ușii, care se trânti de perete. Sara nu-și dăduse seama cât de entuziasmată era să descopere sursa luminii până când nu auzi zgomotul infernal făcut de ușă. Speriată la culme, simpatica profesoară sări ca mușcată de șarpe de la fereastra lângă care stătea.

– Te pot ajuta cu ceva?

Sara se simţea extrem de stânjenită de circul pe care îl produsese fără voie.

– Am văzut ceva strălucind la fereastra clasei dumneavoastră. Se vede chiar din parcare. M-am întrebat despre ce este vorba.

Domnişoara Ralph zâmbi şi atinse prisma cu degetul, făcând-o să se rotească în jurul sforii de care era atârnată şi împrăştiind astfel cele mai frumoase culori în întreaga clasă.

– Este noua mea prismă.

– Priză? se miră Sara.

– Nu, prismă. Un obiect care refractă lumina.

– Refractă?

– Adică redirecţionează o rază de lumină care trece prin ea, pe lungimi de undă diferite, ceea ce explică şi culorile diferite pe care le reflectă. Încă mă mai documentez eu însămi pe această temă, dar m-am gândit că ar fi utilă elevilor de la ora mea pentru a-i ajuta să înţeleagă mai bine culorile şi amestecul lor natural.

Sara era atât de entuziasmată încât era gata-gata să-şi iasă din piele. „Vibraţii", îşi spuse ea în barbă.

– Exact, îi răspunse profesoara, studiind discret licărul din ochii plini de entuziasm ai micuţei sale prietene. Eşti cumva artistă?

– Eu? O, nu. Nu mă pricep deloc la artă.

– Hm, ai fi surprinsă dacă ai afla cât de bine te pricepi la artă, îi spuse domnişoara Ralph. Aş pune pariu că ai un talent artistic de care nu eşti conştientă. Cine ştie? Poate că ne vom vedea în curând la una din orele mele.

Bang! Sara şi domnişoara Ralph săriră în sus, în timp ce uşa era din nou trântită la perete. De data aceasta era Seth, care năvăli înăuntru.

– Scuzați-mă.

– Seth! spuse Sara, surprinsă.

– Sara! răspunse Seth, la fel de surprins.

Se îndreptă apoi către fereastră și studie cu atenție obiectul atârnat de sfoară care strălucea atât de minunat.

– Ce este asta?

Domnișoara Ralph rămase cu gura căscată, întrebându-se ce se întâmpla de fapt. Cine erau acești doi elevi atât de entuziasmați de noua ei prismă?

– Este o prismă, îi răspunse Sara cu mândrie. Refractă lumina.

– Nu aș fi crezut niciodată că această prismă va atrage atât de multă atenție asupra ei. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta cu mult timp în urmă, spuse domnișoara Ralph, după care îi explică lui Seth ce tocmai îi spusese Sarei.

În final, cei doi elevi îi mulțumiră pentru explicații și părăsiră sala de clasă.

Sara și Seth de-abia așteptau să iasă pe hol ca să poată discuta în particular.

– Îți vine să crezi că ne-am trezit amândoi în clasa domnișoarei Ralph la primele ore ale dimineții? Chestia asta cu *Legea Atracției* îmi dă fiori.

– Crezi că vor observa și alții prisma, sau noi suntem singurii care vibrăm la unison cu ea?

– Am o idee vagă că numai noi rezonăm cu prisma.

– Cam așa cred și eu, spuse Sara. Hm, înclin să cred că va fi o zi amuzantă.

Seth îi ținu ușa deschisă și cei doi ieșiră afară. În timp ce coborau treptele școlii, auziră la mare distanță sirena orașului. Orășelul era atât de mic încât nu avea o unitate

de pompieri, ci doar o cisternă veche de apă, ţinută într-un garaj de pe Main Street. Ori de câte ori izbucnea un incendiu, sirena oraşului suna cu putere, iar voluntarii care o auzeau veneau şi ajutau la stingerea focului. Sirena se auzea extrem de rar, dar atunci când se întâmpla, interesul trezit de ea era întotdeauna foarte mare.

– Mă întreb ce s-a întâmplat, spuse Sara, ridicându-se pe vârfuri şi încercând să privească în zare.

– Şşt, ascultă, îi răspunse Seth, ducându-şi degetul la buze.

– Este sirena de incendiu, spuse Sara.

– Ştiu asta, dar ce altceva mai auzi?

Sara ascultă cu atenţie, încercând să îşi dea seama despre ce vorbea Seth.

Pe faţă i se lăţi un zâmbet. „Lătrat. Aud lătrat de câini. Cred că toţi câinii din oraş s-au apucat să latre. Doamne, Seth, mi se pare ciudat. Ziua nici nu a început bine şi deja am trăit două experienţe vibratorii extrem de interesante.

– Tot ce pot să sper este că focul nu a izbucnit la casa mea. Nu ar fi prima oară, spuse Seth, râzând strâmb.

– Nu este amuzant, Seth, îi răspunse Sara, zâmbind însă. De altfel, încep să cred că *nu ar trebui să vorbim prea mult despre lucruri pe care nu ni le dorim.* Se pare că lucrurile au început să se deruleze foarte rapid în ultima vreme.

– Bine, ne vedem după şcoală.

– Da. Pa.

Capitolul 26

O rezonanță vibratorie magică

Sara căscă cu toată gura, neaducându-și aminte decât pe la jumătatea căscatului să își acopere gura. Se uită în jur ca să vadă dacă fusese observată de vreunul din colegii ei de școală, dar aceștia nu se uitau la ea. Se uită apoi la ceas, dorindu-și ca ora să treacă mai repede, astfel încât să se poată întâlni cu Seth pentru a vorbi cu el despre lucrurile pe care le notase pe lista ei. Într-o singură zi, un profesor le vorbise despre Beethoven, compozitorul rămas surd, și despre Helen Keller, uimitoarea femeie care era simultan surdă și oarbă... Sara nu-și mai putea aminti o altă zi în care la școală să se fi discutat atât de mult despre cele cinci simțuri. De-abia aștepta să se întâlnească cu Seth și să își compare notițele cu ale lui.

Pe neașteptate, un miros foarte neplăcut îi invadă nările.

– Uuuu! Ptiu! spuse ea, acoperindu-și nasul și gura.

La fel făceau și alți elevi, care tușeau și se uitau în toate direcțiile, încercând să identifice sursa mirosului atât de neplăcut.

– Hm, spuse domnul Jorgensen, a trecut ceva vreme de când nu am mai simțit *acest* miros.

– Ce este acest miros îngrozitor? strigă Sara.

– Ei bine, dacă memoria nu mă înșeală, aș zice că niște elevi neobrăzați au reușit să prepare din nou niște gaz cu miros de ouă stricate, folosindu-se probabil de substanțele din laboratorul de chimie, pe care l-au introdus în sistemul de ventilație al școlii.

Sara se întrebă cum de putea da domnul Jorgensen atât de multe informații despre acest miros într-un timp atât de scurt. Interpretându-i licărul din ochi, nu putu decât să tragă concluzia că domnul Jorgensen se ocupase el însuși cu asta pe când era elev.

Se auzi apoi sistemul de difuzoare al școlii pârâind, semn că directorul era pe punctul de a face un anunț.

– Atenție! Vă vorbește domnul Marchant. Se pare că experimentăm un incident nefericit la laboratorul de chimie al clasei a opta. Nu există niciun pericol... decât pentru cei responsabili pentru acest incident, vreau să zic.

Orele de astăzi se vor încheia. Recomand profesorilor să le dea drumul elevilor acasă. Autobuzul școlii va veni în jumătate de oră. Elevii care nu merg cu el pot părăsi școala. Asta este tot.

Sara sări de pe scaun. Deși toată lumea tușea și se lamenta, ea se simțea veselă. *Ups, cred că nu ar trebui să par prea fericită,* se gândi ea. *Altminteri cineva ar putea să creadă că am avut ceva de a face cu această farsă.*

Sinceră să fiu, cred că chiar am ceva de-a face cu ea. Povestea asta cu Legea Atracției este foarte ciudată.

Sara părăsi clădirea școlii împreună cu numeroși alți elevi. Se uită prin mulțime, sperând să îl vadă pe

Seth, astfel încât să înceapă să își compare observațiile. Într-adevăr, Seth o aștepta în dreptul steagului din curtea școlii, uitându-se după ea. Sara zâmbi.

– Mă bucur că m-ai așteptat. *Tu* ce ai observat?

– Doamne, Sara, parcă am fi intrat în *Zona crepusculară*. Cum este posibil ca atâtea lucruri ciudate să se întâmple într-o singură zi, iar aceasta să fie exact ziua în care am primit ca temă de la Solomon tocmai observarea unor astfel de lucruri?

– Știu ce vrei să spui. Crezi că Solomon are ceva de-a face cu toate aceste întâmplări?

– Eu așa aș zice. A fost ziua cea mai uimitoare pe care am trăit-o vreodată.

Seth își deschise caietul și dădu să citească din el.

– Mai întâi de toate, a fost povestea cu prisma, i-o luă înainte Sara, fără să mai aștepte.

– Pentru mine, acesta a fost al doilea lucru, îi răspunse Seth. În drum spre școală, am trecut prin curtea doamnei Thompson și am călcat pe ceva urât mirositor.

Sara izbucni în râs. Doamna Thompson avea cinci câini mari. De aceea, Sara renunțase cu ani în urmă să o mai ia prin curtea ei pentru a scurta drumul.

– A urmat apoi povestea cu prisma domnișoarei Ralph, și imediat după aceea cea cu sirena.

– Îhî.

– La ora care a urmat, au auzit apoi un țiuit îngrozitor, dar niciunul dintre noi nu ne-am dat seama ce anume îl scotea. Abia mai târziu am aflat că domnul Jewkes poartă o proteză auditivă, numai că de data aceasta o avea în buzunar, în loc să o poarte la ureche, așa că *nu o putea auzi!* Între timp, noi aproape că am surzit.

Sara chicoti.

– Ce altceva mai ai?

Sara și Seth mergeau cu pași repezi către căsuța din copac, în timp ce Seth continua să dea paginile caietului său. Amândoi erau dornici să își împărtășească evenimentele trăite în acea zi cu totul deosebită.

– Cam acestea au fost principalele lucruri pe care le-am notat eu, cu excepția mirosului acela infernal de la sfârșit. De fapt, ce s-a întâmplat?

– Domnul Jorgensen ne-a explicat că niște elevi au introdus gaz cu miros de ouă stricate în sistemul de ventilație al școlii.

– Super, zâmbi Seth.

Sara nu-și dădea seama dacă era ironic sau chiar încântat de isprava celor care au comis fapta. Nu credea că Seth ar fi fost capabil să facă vreodată ceva atât de neplăcut pentru o mulțime atât de mare de oameni.

– Trebuie să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului, continuă Seth. Acești elevi știu cum poate fi închisă o școală. Probabil că vor deveni politicieni când vor fi mari.

Sara continua să nu-și dea seama dacă vorbește serios sau ironic.

– Sunt tot felul de politicieni pe lume.

Sara tot nu-și dădea seama unde bătea Seth.

Când nu mai suportă, îl întrebă direct:

– Seth, *tu* ai fi în stare să introduci gaz cu miros de ouă stricate în sistemul de ventilație al școlii?

Seth păstră tăcerea... Sara se simțea din ce în ce mai stânjenită. Spera că Seth îi va răspunde: „Nu. Eu nu aș face niciodată așa ceva." Nici Sarei nu-i plăceau multe

din regulile școlii, considerând stupide o bună parte din deciziile pe care le luau adulții pentru ea, dar respecta întotdeauna regulile (la fel cum își respecta promisiunile) și nu accepta să facă ceva care să le provoace altora necazuri, chiar dacă aceștia o meritau.

– Nu, *eu* nu aș putea face așa ceva, îi răspunse Seth.

Sara se simți ușurată.

– Dar nici nu-mi pasă de cei care le fac în mod deliberat necazuri celorlalți, continuă Seth.

– Nici mie, îi zâmbi ea.

– Și tu, ce ai notat în caietul tău?

– O parte din întâmplări sunt aceleași, cum ar fi povestea cu prisma și cea cu sirena, sau cu lătratul câinilor. În plus, am văzut un film despre Helen Keller, absolut uimitor. Știai că era în același timp oarbă *și* surdă?

– Nu pot să cred, spuse Seth.

– La ora de știință s-a auzit un sunet: bip, bip, bip. Părea că iese din pereți. Doamna Thompson aproape că și-a ieșit din minți, tot încercând să depisteze sursa zgomotului. S-a cocoțat pe scaune și și-a lipit urechea de toți pereții, dar degeaba. A fost un spectacol total.

– Și ce s-a întâmplat? întrebă Seth.

– Mai întâi, a chemat persoana responsabilă cu curățenia, care trebuie să fie la fel de surdă ca domnul Jewkes, întrucât nu auzea nimic. L-a chemat apoi pe un tehnicianul care repară autobuzul școlii, care s-a urcat și el pe scaune, dar nu și-a putut da seama de unde vine zgomotul. Între timp, doamna Thompson mi-a spus să adun lucrările elevilor și să le depun pe catedră. Atunci mi-am dat seama de unde venea zgomotul: chiar de lângă catedra ei. Le-am spus imediat:

– Hei, știu de unde vine zgomotul. De aici.

– Și ce era?

– Era cronometrul profesoarei, la fel ca unul de bucătărie, care te alertează după ce a trecut un număr de minute. Se afla în servieta profesoarei, uitat printre alte lucruri, și încerca din răsputeri să se facă auzit. Doamna Thompson s-a simțit foarte stânjenită.

Seth râdea cu gura până la urechi.

– Asta-i cea mai bună până acum!

– Ce zi grozavă! Am simțit astăzi mai multe mirosuri, deopotrivă plăcute și neplăcute, decât în întregul an de dinainte. Sper ca mâine să nu ne fie luate amprentele și să nu ne fie pusă sticlă pisată în mâncarea de prânz, ce zici?

Seth râse.

– Cel puțin, până acum nu a fost dureros. De-abia aștept să aud ce zice Solomon în legătură cu toate acestea.

Seth și Sara urcară scărița din copac și așteptară sosirea lui Solomon. Uneori, acesta era cel care îi aștepta să sosească de la școală, dar în ultima vreme obișnuia să vină după ei, făcându-și de fiecare dată o intrare în scenă spectaculoasă.

– Cel mai mult mi-aș dori ca Solomon să ne explice cum a fost posibil ca toate aceste lucruri ciudate să se întâmple *într-o singură* zi? Oare el a fost cel care le-a pus la cale, ca să înțelegem mai bine?

Uuuușș. Solomon coborî în picaj și ateriză cu dificultate pe platforma lor.

Vă salut, dragii mei prieteni neînaripați. Sper că ați avut o zi cât se poate de interesantă.

– A fost o zi de-a dreptul uimitoare, Solomon, îi răspunse Sara. Nu o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat.

O, cred că o să-mi vină, îi zâmbi Solomon.

– Deci, *tu* ai fost cel care a provocat toate aceste lucruri, Solomon, îl acuză în glumă Sara, pe un ton cât se poate de vesel. Tu ai aranjat toate aceste lucruri ciudate, pentru ca noi să învățăm mai ușor despre simțurile fizice, nu-i așa?

Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, îi zâmbi la rândul lui Solomon.

– Da, *sunt convinsă,* îi spuse Sara. Știam eu că din cauza ta s-au întâmplat toate.

Sara, îți jur că nu eu am fost creatorul experiențelor voastre. Eu nu pot proiecta nimic în experiența voastră. Numai voi puteți face acest lucru. Nu există o „Lege a Proiecției", ci doar una a Atracției.

Sara pufni. Îi plăcuse ideea că Solomon aranjase toate acele evenimente magice pentru a-și ilustra mai bine ideile. Se simți chiar ușor dezamăgită că Solomon refuza să își recunoască rolul jucat în derularea zilei lor.

Seth păstra tăcerea. Privindu-i fața serioasă, Sara își dădea seama că era scufundat adânc în gânduri.

Apoi, Seth vorbi:

– Deci, Solomon, tu spui că nu ai avut nimic de-a face cu evenimentele din această zi.

Ei bine, zâmbi Solomon, *poate că v-am influențat puțin în sensul amplificării puterii voastre de atracție. Dat fiind că toți trei ne-am concentrat asupra simțurilor fizice, am format împreună un focar de energie în jurul acestui subiect. Cu siguranță v-am ajutat să vă concentrați mai bine, și astfel să emiteți o vibrație mai puternică legată de subiectul simțurilor fizice. Dar lucrurile pe care le-ați atras astăzi în viața voastră au depins în totalitate de vibrațiile pe care le-ați emis voi.*

– Dar, Solomon, cum este posibil? Vrei să spui că doar ascultându-te pe tine și discutând despre cele cinci simțuri, *noi am făcut ca toate aceste lucruri să se întâmple?*

Nu în întregime. Profesoara de artă a plănuit de multă vreme să cumpere prisma respectivă, dar nu apucase până acum să își pună planul în aplicare. Interesul vostru față de subiectul simțurilor i-a amplificat această dorință, dar intenția ei era pusă demult în mișcare. Datorită vibrației emise de voi, ea a primit doar acel impuls necesar pentru a trece în sfârșit la fapte. Același lucru este valabil și în ceea ce îi privește pe „chimiștii" care au introdus gazul cu miros de ouă stricate în sistemul de ventilație al școlii. Ei plănuiau acest lucru de săptămâni întregi. Vibrațiile voastre nu au făcut decât să îi stimuleze să treacă în sfârșit la treabă.

De fapt, tot ce s-a întâmplat astăzi trebuia să se întâmple, și o bună parte din evenimente s-ar fi petrecut chiar și fără influența voastră, dar fără focalizarea voastră asupra lor, nu ați fi obținut rezultatul pe care l-ați obținut, întrucât nu v-ați fi suprapus energetic cu el.

Ochii lui Seth se luminară. În sfârșit înțelesese.

– Deci, impulsul pe care l-am simțit dimineață de a scurta drumul către școală trecând prin curtea doamnei Thompson s-a datorat conversației noastre.

Absolut corect. Câți elevi credeți că au năvălit în clasa profesoarei de artă pentru a privi acea prismă?

– Câți? întrebă Sara, curioasă.

Doi, răspunse Solomon. *Numai voi doi, pentru că erați singurii care aveați vibrația potrivită pentru a fi atrași să faceți așa ceva.*

– Am înțeles, spuse Sara. Deci toate aceste lucruri erau oricum pe punctul de a se întâmpla, iar atenția noastră nu a făcut altceva decât să ne facă să devenim conștienți de ele?

Exact, zâmbi Solomon.

– Iar dacă un eveniment este pe punctul de a se produce, atenția noastră nu face altceva decât să îl grăbească? adăugă și Seth.

La fel de exact.

– Doamne, Solomon, îți dai seama câtă putere înseamnă că avem?

Într-adevăr, îmi dau, zâmbi Solomon.

Seth și Sara tăcură, uluiți de noua revelație de care aveau parte.

– Bănuiesc că putem face orice cu această putere, deopotrivă lucruri bune și rele, spuse Seth.

Este foarte adevărat, îi răspunse Solomon. *Doresc să subliniez însă un singur lucru: indiferent ce anume determinați, voi vă veți afla chiar în mijlocul evenimentelor.*

– O, da, râse Seth. Asta chiar că îți dă de gândit, nu-i așa?

Sara râse și ea. Niciunul din cei trei nu credea că era capabil să facă ceva în detrimentul celor din jur.

– Legea asta a Atracției este cât se poate de interesantă, spuse Seth.

– Poți să fii sigur, îi răspunse Sara, sprijinindu-se de copac și oftând din rărunchi sub povara noii revelații trăite.

Nu vă faceți prea multe griji, le spuse Solomon. *Practicați direcționarea gândurilor voastre și observați cât de rapid reflectă viața ceea ce v-ați imaginat.*

Lăsați Universul să vă arate prin evenimentele pe care vi le trimite ce fel de gânduri emiteți. Dar vom discuta mai multe despre acest subiect mâine. Până atunci, bunii mei prieteni energetici, vă voi lăsa să vă jucați de-a magia. Distrați-vă cât mai mult. Cu aceste cuvinte, Solomon își luă zborul și dispăru.

Sara și Seth rămaseră tăcuți, scufundați în gândurile lor.

– Nu-i așa că-i amuzant? spuse într-un târziu Sara.

– Mai mult decât amuzant! îi răspunse Seth.

Solomon reapăru în vizor, rotindu-se într-un cerc perfect pe deasupra căsuței din copac.

Seth și Sara izbucniră în râs.

– Nu te plictisești niciodată aici, spuse Seth.

– Îmi place la nebunie acest lucru.

Capitolul 27

Viața este minunată

Sara se afla deja în căsuța din copac, așteptându-i pe Seth și pe Solomon. Simțea o ușoară stare de disconfort. Nu prea se întâmpla să nu își încrucișeze drumurile cu Seth la școală, așa că se întreba dacă nu cumva acesta lipsise astăzi de la școală.

– Unde o fi toată lumea? se întrebă ea cu voce tare.

Propria ei voce o făcu să se simtă și mai ciudat.

Sara își lăsase geanta cu cărți la baza copacului, așa că se gândi să coboare și să și-o urce sus. Nu îi ardea însă de lecții sau de lectură. Ceva nu era în regulă; simțea acest lucru.

Solomon pluti lin prin aer și ateriză pe platformă, lângă Sara. Înainte să apuce să o salute cu vorba lui obișnuită: „Nu-i așa că este o zi minunată?", Sara izbucni:

– Solomon, unde e Seth?

Va ajunge imediat. Înclin să cred că a avut parte de o zi extrem de interesantă.

– S-a întâmplat ceva rău?

De regulă, atunci când spui că o zi este interesantă, te referi la ceva rău?

– De regulă nu, dar nu cred că a ajuns astăzi la școală. Cel puțin, eu una nu l-am văzut întreaga zi.

Poți spune că ceva este rău dacă iese din tiparele obișnuite? Nu crezi că lucrurile ar putea fi diferite, și totuși în regulă?

Ceea ce spunea Solomon era logic, dar Sara nu se simțea cu nimic mai liniștită. Deși nu îl cunoștea pe Seth de foarte mult timp, băiatul dovedise un comportament relativ stabil, iar Sara se obișnuise cu tiparul său comportamental.

Seth apăru dintre tufișuri și urcă grăbit scara.

– Slavă cerului! spuse Sara. Solomon, te rog să nu îi spui că am fost îngrijorată. De acord?

Se simțea puțin vinovată de grijile pe care și le făcuse pentru el.

Secretul tău este în siguranță în ceea ce mă privește. Din păcate, Legea Atracției nu se pricepe la fel de bine să păstreze secretele.

Sara îl privi pe Solomon, dorindu-și să îl întrebe ce a vrut să spună, dar chiar atunci capul lui Seth se iți pe platformă.

– Salut! Ce mai e nou?

– Nimic deosebit, spuse Sara pe un ton neutru, încercând să pară calmă și senină. Te așteptam pe tine.

– O, îmi pare rău, spuse Seth.

Sara aștepta o explicație referitoare la dispariția sa.

Seth își făcu însă de lucru cu o mătură, curățind platforma de frunzele căzute. Părea extrem de preocupat de ceea ce făcea. Nu se uită la niciunul dintre ei.

Ceva nu este în regulă, își spuse Sara.

Mă întorc imediat, spuse și Solomon, care își luă zborul și plană de-a lungul râului. Sara și Seth se ridicară, privindu-l cum se îndepărtează. *Asta chiar că e ciudat,* se gândi Sara. *Ceva se întâmplă aici.*

Solomon coborî și prinse în cioc frânghia grea, pe care o aduse pe platformă. Ceea ce se întâmplă în continuare îi lăsă pe Sara și pe Seth cu gurile căscate și cu ochii larg deschiși, literalmente: ținându-se strâns de frânghie cu ghearele, Solomon sări de pe platformă și se balansă deasupra râului, așa cum făcuseră Sara și cu Seth de sute de ori până atunci.

Geronimoooo! strigă Solomon, în timp ce penele sale i se zburleau datorită vântului. Sara și Seth se tăvăleau pe jos de râs.

În final, Solomon făcu saltul pe malul opus al râului, nu foarte diferit de al lor, și ateriză acolo unde își propusese. Își luă apoi zborul și aduse din nou frânghia pe platformă. Seth o luă și o așeză la locul ei.

A fost într-adevăr o experiență fabuloasă! spuse Solomon.

Sara și Seth tăceau, neștiind ce să-i răspundă.

În cele din urmă, Sara spuse:

– Solomon, ce ți se pare fabulos la un salt cu frânghia când tu poți zbura oriunde și oricând dorești?

Dându-și seama ce spusese, se întoarse rapid către Seth și îi spuse pe un ton rugător:

– Îmi pare rău, Seth, nu vreau să spun cu asta că frânghia ta nu este cu adevărat minunată. Dimpotrivă. Vreau să spun doar că...

– Înțeleg perfect ce vrei să spui, Sara. Oricum, eram pe punctul de a-i pune lui Solomon aceeași întrebare.

Noi ne dăm cu frânghia tocmai pentru că nu putem zbura, cel puțin, nu în mod obișnuit. În schimb, cum se face că tu...?

Dar Solomon îl întrerupse. *Nu există experiențe mai bune sau mai rele decât altele. Zborul nu este mai bun decât datul cu frânghia, la fel cum datul cu frânghia nu este mai bun decât mersul pe jos. Fiecare experiență oferă propriile sale beneficii. Viața devine cu adevărat savuroasă atunci când aceste experiențe sunt extrem de variate.*

De pildă, pentru mine, experiența de astăzi cu frânghia a fost prima din viața mea. Până acum nu mi-am plasat niciodată încrederea în tăria sau în traiectoria unei frânghii care atârnă dintr-un copac. Viața nu devine cu adevărat palpitantă decât atunci când descoperi în permanență ceva nou.

– Doamne, Solomon, nu credeam că mai ai ceva de învățat, spuse Seth. Credeam că știi deja totul.

Dacă aș ști totul, viața m-ar plictisi la culme. Din fericire, procesul devenirii și al expansiunii nu încetează niciodată.

– Eu una m-am gândit că tot ce mi-aș dori mai mult pe lume ar fi să îmi închid ochii și să zbor cu tine, Solomon. Îmi doresc să las în spate acest orășel plictisitor și să explorez toate lucrurile minunate care există în lumea largă, spuse Sara.

Acest lucru este cât se poate de normal, Sara. Este firesc să fii atrasă de noutatea unei experiențe. Sunt absolut convins că primele tale experiențe de zbor alături de mine au fost la fel de savuroase cum a fost pentru mine prima mea experiență în care m-am dat cu frânghia. Dar te asigur că nu te-ai întrupat în acest corp fizic glorios și în această experiență fizică magnifică numai pentru a-ți dori să le

părăsești. De fapt, atunci când te-ai întrupat, tu știai că cele mai mari provocări ale vieții le vei trăi chiar aici, în acest corp fizic și pe această planetă Pământ, interacționând cu ceilalți și descoperind tot felul de lucruri noi la care să te gândești și de oameni noi cu care să interacționezi. Totul se află aici, în fața ta, și totul este la fel de minunat.

Seth și Sara simțiră o stare de exaltare neobișnuită. Deși nu înțelegeau pe deplin ce le spunea Solomon, intuiau că mesajul său era adevărat.

Faptul că această pasăre magică, ce putea face orice lucru imaginabil, s-a bucurat atât de tare de banala lor frânghie, i-a ajutat să înțeleagă că această lume fizică nu era deloc urâtă sau rea. Dimpotrivă.

– Deci, Solomon, ceea ce vrei să spui este că nu vom mai zbura cu tine, sau că nu ar trebui să ne dorim să zburăm?

Puteți face absolut orice vă doriți. Eu nu doresc decât să vă ajut să înțelegeți cât de valoroasă este experiența voastră actuală. Foarte mulți oameni se simt profund nesatisfăcuți de experiența lor de viață, cheltuindu-și întreaga energie pentru a obține lucruri pe care nu le au încă. Ei nu își dau seama cât de importante și de valoroase sunt mediul în care se află deja și lucrurile pe care le au.

Eu nu doresc să vă influențez în vreun fel experiența de viață. Tot ce doresc este să înțelegeți că opțiunile de care dispuneți sunt nelimitate și că marile bucurii ale vieții vor veni la voi numai sub forma experiențelor noi. Voi sunteți ființe aflate într-un veșnic proces de expansiune. Dacă veți înțelege și veți încuraja acest proces, permițându-i să se manifeste fără să îl blocați, bucuria voastră va deveni fără margini.

Sara zâmbi. Începea să înțeleagă care era planul lui Solomon.

– Deci, ceea ce vrei să spui este că ceea ce știm deja sau ceea ce putem prevedea nu reprezintă neapărat lucrul cel mai bun? Asta vrei să spui, Solomon?

Așteptați-vă ca viața voastră să fie tot timpul minunată și continuați să explorați experiențe noi. Voi trăiți o viață minunată, prieteni, iar eu doresc să subliniez acest lucru.

– Sunt absolut de acord cu tine, Solomon, spuse Sara, simțind cum iubirea lui Solomon o înconjoară din toate direcțiile și o mângâie.

– Și eu, spuse Seth pe același ton blând. Și eu.

Capitolul 28

Nu există nicio nedreptate

– Solomon, continuă Sara, ce doreai să spui atunci când afirmai că *Legea Atracției* nu știe să țină un secret?

Atunci când simți ceva, chiar dacă pretinzi că nu simți, rostind cuvinte care contrazic ceea ce simți, „Legea Atracției" răspunde la sentimentele tale, nu la ceea ce spui. De aceea, lucrurile pe care le atragi în viața ta corespund sentimentelor tale reale (pe care ți le și indică).

– Hm.

Sara păstră tăcerea. Cuvintele lui Solomon nu erau primele de acest fel pe care le auzise de la el.

Dacă te simți vulnerabilă sau speriată, dar pretinzi că nu ți-e teamă, uneori devenind chiar agresivă, așa cum se întâmplă cu unii elevi de la școală, „Legea Atracției" va continua să îți ofere evenimente care corespund sentimentului tău de vulnerabilitate.

Dacă îți plângi de milă, dar pretinzi că te descurci de minune, ceilalți vor continua să te trateze ca pe o victimă.

Dacă te simți sărac, nu poți atrage prosperitatea.

Dacă te simți gras, nu poți atrage suplețea.

Dacă simți că ești tratat în mod nedrept, nu poți atrage dreptatea.

Sara înghiți în sec. Mai auzise aceste lucruri de la Solomon, dar o parte din ea continua să creadă că nu erau corecte.

– Dar, Solomon, nu mi se pare corect. Eu cred că Legea Atracției ar trebui să ne ofere din când în când o pauză, întinzându-ne o mână de ajutor atunci când avem nevoie.

Solomon zâmbi. *Acesta este lucrul pe care foarte puțini oameni îl înțeleg în legătură cu Legea Atracției. Ei cred că această lege trebuie să se comporte la fel ca o mamă sau ca un prieten, întinzându-le în permanență o mână de ajutor.*

– Păi, eu cred că ar fi mai drăguț din partea ei. Nu ești de aceeași părere?

Nu prea. Dimpotrivă, Sara, cred că o astfel de atitudine nu ar face decât să înrăutățească și mai tare lucrurile.

– Cum adică?

Simplu: dacă Legea Atracției ar fi inconstantă, nimeni nu ar mai ști vreodată unde se află. Tocmai datorită preciziei sale însă, orice om poate învăța – prin practică – să atragă exact ceea ce își dorește de la viață.

Vezi tu, Sara, dacă vei observa cu atenție ceea ce simți și faptul că evenimentele din viața ta se potrivesc perfect cu sentimentele tale, vei înțelege mai bine cum funcționează Legea Atracției. Vei înțelege astfel că dacă îți vei schimba sentimentele, vei putea schimba inclusiv circumstanțele din viața ta.

– Dar ce se întâmplă dacă nu reușesc să schimb ceea ce simt, Solomon?

Ei bine, Sara, nu ai niciun motiv sub soare să nu îți poți schimba sentimentele.

– Bine, dar dacă mi s-ar întâmpla ceva cu adevărat *îngrozitor?*

Chiar și într-un asemenea caz, ți-ai putea orienta atenția către ceva care te face să te simți bine, uitând pentru moment de situația în care te afli.

– Bine, dar dacă situația în care mă aflu este mai mult decât îngrozitoare?

Ai avea un motiv cu atât mai serios de a te gândi la altceva mai plăcut.

– Dar... protestă Sara.

Solomon o întrerupse însă. *Sara, oamenii cred de multe ori că pot îmbunătăți lucrurile intrând singuri în centrul ciclonului și încercând să le repare. Din păcate, ei nu reușesc niciodată. Singura cale prin care poți îmbunătăți o situație constă în a-ți focaliza atenția asupra unor lucruri care te fac să te simți mai bine, pornind de la premisa că tot ceea ce se întâmplă în viața ta se întâmplă din cauza sentimentelor tale.*

– Știu că îmi tot spui asta, Solomon, dar mie mi se pare că...

Cei mai mulți oameni învață acest lucru mergând pe calea cea grea, Sara. Învață să îți controlezi sentimentele și lucrurile vor deveni mult mai ușoare pentru tine. În realitate, nu există nicio nedreptate. Toată lumea primește exact ceea ce oferă, respectiv ceea ce simte. Din acest punct de vedere, echilibrul este întotdeauna perfect, și implicit foarte just.

– Bine, Solomon, oftă Sara.

Știa că Solomon avea dreptate. Știa la fel de bine că nu avea niciun sens să încerce să îl convingă de contrariul. Atunci când vorbea despre *Legea Atracției,* Solomon nu se lăsa niciodată clintit din părerile lui.

De altfel, lecția de astăzi avea un aspect care suna foarte bine în urechile ei: *nu există nicio nedreptate.* Numai aceste cuvinte erau suficiente pentru a o face să se simtă mai bine.

A doua zi, în timp ce mergea către școală, Sara continuă să se gândească la cele spuse de Solomon: *dacă te simți sărac, nu poți atrage către tine prosperitatea. Dacă te simți gras, nu poți atrage suplețea. Dacă simți că ești tratat în mod nedrept, nu poți atrage dreptatea.*

– Mi se pare *atât* de nedrept, le auzi Sara pe fetele din spatele ei lamentându-se.

Zâmbi. Rămăsese întotdeauna uimită să vadă cât de des se reflectau lucrurile la care tocmai se gândea în experiențele ei curente. Sara nu era destul de aproape pentru a auzi ce anume li se părea fetelor din spate atât de nedrept, dar tonul vocii lor era suficient pentru a-și da seama de intensitatea sentimentelor lor.

Nu poți să te bucuri de dreptate dacă te focalizezi asupra nedreptății, se gândi Sara.

– Nu este drept, nu este drept, auzi Sara vocea unui băiat protestând.

Domnul Marchant îl ținea strâns pe elevul supărat, urcând împreună cu el treptele clădirii administrației.

– Viața nu este întotdeauna dreaptă, tinere.

– Cum se face că i-ați lăsat pe ceilalți să intre? se plânse băiatul.

Domnul Marchant nu îi răspunse tânărului său prizonier.

– Numai mie mi se întâmplă chestii din astea.

Sara zâmbi. *Nu există nedreptate,* își aminti ea.

– Hei, Sara, așteaptă-mă!

Sara se întoarse și îl văzu pe Seth alergând să o prindă din urmă.

– Sara, vreau să vorbesc ceva cu tine. S-a întâmplat ceva groaznic.

Sara înghiți în sec și așteptă ca Seth să își tragă respirația. I se păru că a trecut o oră până când acesta începu să vorbească.

– *Ce e!?* Ce s-a întâmplat?

– Tata a aflat de căsuța din copac și mi-a spus că nu mai pot merge acolo. A adăugat că există lucruri mai importante pe care le-aș putea face decât să îmi pierd timpul prin copaci.

– O, Seth, se plânse Sara. Nu-i corect!

Auzindu-și propriile cuvinte, Sara se revoltă. Cunoștea deja prea multe despre *Legea Atracției* pentru a nu ști că ceea ce simțea influența rezultatele de care avea parte. Aflase deja toate aceste lucruri, dar cum era posibil să nu i se pară nedrept ceea ce îi spunea Seth?

– Mi-a mai spus că domnul Wilsenholm a intrat în magazinul de electronice și s-a plâns că niște copii se dădeau cu frânghia în pomii lui. A adăugat că asta înseamnă încălcarea proprietății și că dacă va fi cazul, va tăia copacii ca să îi împiedice pe zănatici să se mai urce în ei, riscând să își rupă gâturile și să moară.

Tata s-a prins imediat că era vorba de mine, întrucât știa cât de mult îmi plac căsuțele din copaci. Mi-a spus că ar fi trebuit să fiu mai înțelept și m-a biciu…

– Ce!?

– Nimic. Trebuie să plec.

Ochii Sarei se umplură de lacrimi. Se duse la dulapul din vestiar și își îndesă cărțile în el. Se duse apoi la toaleta fetelor și își șterse fața cu un șervețel de hârtie.

– Nu este drept, spuse ea cu voce tare.

Reține, Sara, nu există nimic nedrept în acest Univers. Tot ceea ce ți se întâmplă se datorează vibrațiilor sentimentelor tale.

– Știu că îmi tot repeți acest lucru, Solomon, dar ce pot face în acest caz?

Trebuie să îți schimbi sentimentele.

– Bine, dar este prea târziu pentru asta. Tatăl lui Seth i-a interzis deja să mai vină la căsuța din copac, iar domnul Wilsenholm știe că am fost acolo, așa că probabil că nu voi mai putea merge nici eu.

Nu este niciodată prea târziu, Sara. Indiferent ce se întâmplă, tu deții întotdeauna controlul asupra sentimentelor tale. De aceea, tu poți schimba oricând dorești o situație, indiferent cum pare ea la ora actuală.

Sara își șterse din nou ochii.

– Bine, Solomon, voi încerca. Oricum, nu cred că mai am ceva de pierdut.

Ne vedem în căsuța din copac după școală.

– Dar domnul Wilsenholm spune că asta înseamnă încălcarea proprietății!

Solomon nu îi răspunse.

– Bine, ne vedem acolo, spuse Sara. Chiar atunci, ușa toaletei se deschise și o fată din clasa Sarei intră pe ea.

– Cu cine te vezi, și *unde?* o întrebă ea, privind curioasă în jur și constatând că toaleta era goală.

– Nu știu, îi răspunse evaziv Sara, părăsind toaleta.

– Bine, *fii* ciudată, dacă asta vrei, îi spuse fata.

– De acord. *Voi fi* ciudată, se amuză Sara, mergând mai departe.

Capitolul 29

Încrederea în Legea Atracției

Ziua petrecută la școală i se păruse foarte lungă, așa că Sara se bucură când auzi clopoțelul care anunța sfârșitul orelor. Îl așteptă pe Seth timp de câteva minute lângă steagul din curtea școlii, sperând că acesta va apărea, dar fără să creadă cu adevărat în această minune. De aceea, Sara se îndreptă singură către căsuța din copac. La început se simți tristă, știind că Seth nu va veni. Apoi se simți furioasă pe tatăl lui pentru că îi interzisese să vină. În sfârșit, se simți vinovată pentru că încălca proprietatea cuiva. Ce expresie urâtă: *încălcarea proprietății.*

Sara fu fericită să îl vadă pe Solomon așteptând-o pe platforma căsuței.

Bună, Sara. Mă bucur că ne vedem.

– Și eu mă bucur, Solomon, dar nu crezi că voi avea necazuri pentru că am încălcat proprietatea cuiva?

Această expresie sună teribil. Cum te face să te simți?

– Cât se poate de rău, Solomon. Sinceră să fiu, nici măcar nu prea știu ce înseamnă, dar sună destul de grav.

Cel mai probabil, înseamnă că nu trebuie să fiu aici. Crezi că vom avea necazuri?

Tot ce îți pot spune, Sara, este că eu îmi petrec mai tot timpul stând în copaci și nu mi s-a întâmplat niciodată să am necazuri pentru că am încălcat proprietatea unei alte persoane.

Sara râse.

– Da, dar, Solomon, tu ești *o bufniță.* Oamenii se așteaptă să te vadă stând în copaci.

Bine, dar acest copac nu îmi aparține mie, la fel cum nu îți aparține nici ție. Tehnic vorbind, toate păsările, pisicile și veverițele, de fapt, sute de creaturi care locuiesc chiar acum în acest copac, ar trebui să fie acuzate de încălcarea proprietății.

Sara râse și mai tare.

– Da, bănuiesc că ai dreptate.

Domnului Wilsenholm nu-i pasă deloc că arborele lui este locuit de toate aceste creaturi, Sara, și am bănuiala că dacă ar ști cât de acasă vă simțiți în acest copac și cât de atenți sunteți atunci când vă urcați în el, nu și-ar mai face deloc griji în legătură cu voi.

Sara simți o anumită alinare. Era pentru prima dată în acea zi îngrozitoare când se simțea cât de cât ușurată.

– Chiar crezi acest lucru, Solomon?

Chiar îl cred, Sara. Domnul Wilsenholm nu este deloc un om rău și nu dorește să se bucure cu egoism de copacul lui, păstrându-l numai pentru sine. De fapt, cred chiar că ar fi încântat să știe cât de mult prețuiți voi acest copac bătrân. Înclin mai degrabă să cred că se teme să nu vi se întâmple ceva rău. Neștiind cât de responsabili sunteți și cât de familiarizați sunteți cu copacul lui, își imaginează cele mai rele lucruri care vi s-ar putea întâmpla. Aceste

sentimente se nasc din grijile lui imaginare, neavând nimic de-a face cu realitatea.

– În acest caz, ce ar trebui să fac?

Păi, dacă aș fi în locul tău, Sara, m-aș duce acasă și m-aș gândi la cât de minunat este acest copac bătrân. Mi-aș aduce aminte cât de bine mă simt atunci când mă aflu în el. Aș face o listă cu cât mai multe lucruri pe care le iubesc în legătură cu acest copac. Mi-aș aduce aminte de toată distracția de care am avut parte împreună cu Seth în acest copac. Aș retrăi cele mai frumoase amintiri, rulându-le de nenumărate ori în mintea mea, până când m-aș umple literalmente cu vibrația frumuseții copacului, după care aș avea încredere în Legea Atracției, așteptând ca aceasta să rezolve actuala situație.

– Și ce ar mai putea face *Legea Atracției?*

Legea Atracției poate face foarte multe lucruri. Nu poți ști niciodată dinainte ce poate face ea, până când lucrurile nu încep să se deruleze. Un lucru este însă sigur: dacă tu te simți bine, ceea ce se va întâmpla te va face să te simți bine în continuare.

– Bine, Solomon, voi încerca ce mi-ai spus. La urma urmelor, nu este deloc greu să fac o listă cu toate lucrurile pe care le iubesc în legătură cu acest copac. Adevărul este că *îl iubesc* sincer.

Solomon zâmbi. *Știu, Sara, știu.*

În seara aceleiași zile, Sara rămase în dormitorul ei, gândindu-se la copacul minunat. Își aminti cât de încântată a fost atunci când Seth i-a arătat prima dată căsuța din copac, apoi de momentul în care a sărit pentru prima dată cu frânghia legată de Seth, ținându-se strâns

de ea. Râse când își aminti de căzăturile lui Seth primele dăți când se desprinsese de pe frânghie. Își aminti apoi de orele sublime petrecute împreună cu Seth și cu Solomon, discutând în copac. Cu aceste gânduri minunate în minte, Sara adormi.

CAPITOLUL 30

Pisicul care a încălcat proprietatea

Sara își deschise ochii, surprinsă să constate că dormitorul ei era luminat de razele soarelui. Rămase încă și mai surprinsă să constate că era aproape ora 9:00. Sări din pat, întrebându-se cum se făcea că mama ei nu o trezise ca să se ducă la școală. Apoi își aminti că astăzi era sâmbătă.

– Bună dimineața, somnorilă, se auzi vocea mamei sale, când Sara intră în bucătărie. Păreai să te bucuri atât de tare de somnul de dimineață încât nu am vrut să te trezesc. Ai dormit bine?

– Da, îi răspunse Sara, încă puțin somnoroasă.

– Tata lucrează astăzi. De aceea, m-am gândit să merg în centru ca să fac niște cumpărături. Jason stă la Billy astăzi. Dacă dorești, ești binevenită să vii cu mine. Dacă nu, poți...

Sara își ținu respirația. Oare chiar îi va permite mama ei să își petreacă singură ziua acasă, sau oriunde dorea?

– ... Poți face ce vrei, continuă mama.

– Cred că voi rămâne acasă, îi răspunse Sara, sărind în sus de bucurie (în sinea ei).

– Cum dorești, scumpo. Mă voi întoarce spre seară. Îți doresc o zi minunată, și nu-ți face griji în legătură cu treburile pe care le ai de obicei de făcut sâmbăta. M-am ocupat eu de majoritatea, iar în casă este destul de ordine. Ne vedem mai târziu, iubito.

Zâmbetul Sarei i se întindea pe întreaga față. Deși mama ei era întotdeauna o prezență foarte plăcută, iar Sara ar fi recunoscut oricând că are o viață de familie ușoară și frumoasă, totuși lucrurile luaseră o întorsătură neașteptat de roză. Oare începuse deja să funcționeze magia *Legii Atracției* de care vorbea Solomon?

Sara se îmbrăcă, își trase un pulover peste haine și ieși afară. Inițial se gândi la căsuța din copac și simți imboldul de a se duce acolo, pentru *a fi pur și simplu.* Simți însă în egală măsură și o mare reticență.

Atunci, în minte îi apăru o idee. Se vizualiză clar trecând pe lângă curtea familiei Wilsenholm, traversând râul și ieșind în Strada Principală, la locul ei preferat de pe pod. Impulsul fu atât de puternic încât nu mai stătu deloc pe gânduri. Ieși pe ușa din spate și o porni la drum.

În timp ce trecea pe lângă un gard, auzi pe cineva plângând. Rămase pe loc, încercând să își dea seama de unde venea plânsul. Văzu o femeie într-un halat de baie stând sub un copac și privind în sus. Sara își dădu seama că se afla în fața curții familiei Wilsenholm, dar nu prea era sigură cine era femeia. Doamna Wilsenholm era bolnavă de atâți ani încât Sara nu își mai amintea ultima dată când o văzuse.

– Vă simțiți bine? îi strigă Sara.

– Nu, draga mea, nu mă simt bine *deloc*. Pisica mea s-a urcat din nou în acest copac și nu se mai poate da jos din el. A stat acolo toată noaptea. Soțul meu este plecat în oraș și pur și simplu nu știu cum să o ajut să coboare.

Femeia își frânse mâinile, apoi își strânse halatul pe lângă corp. Sara își dădea seama că îi era frig și în același timp că era foarte supărată.

Sara se uită la copacul uriaș și văzu în vârful lui un pui de pisică. *Miau! Miau!* Părea foarte speriat.

– Pis, pis, pis! strigă Sara.

– Degeaba, îi spuse doamna Wilsenholm. Am strigat-o ore întregi.

– Doamnă Wilsenholm, ar trebui să intrați în casă și să vă încălziți, îi spuse Sara calmă. Nu vă faceți probleme în legătură cu pisicul. Îl dau eu jos.

– O, nu, scumpo. Nu aș putea fi de acord. Ai putea cădea și ți-ai putea rupe ceva.

– Nici vorbă. Sunt foarte pricepută la cățăratul în copaci.

Doamna Wilsenholm acceptă cu reticență să intre în casă și o privi pe Sara de la fereastra mare din sufragerie.

Sara văzu o scară sprijinită de hambar și o aduse la baza copacului. Se urcă apoi pe ea, treaptă după treaptă, cu atenție, până când se convinse că aceasta este proptită foarte bine de copac. Coborî și îi fixă mai bine baza, astfel încât să aibă o stabilitate maximă. Când se convinse că totul era în regulă, începu să urce pe ea. Scara nu era foarte înaltă, dar ajungea până la prima creangă a copacului. Sara se prinse de ea și se trase în sus. Urcă apoi, creangă

după creangă, până când ajunse la ramura pe care stătea pisicul care mieuna.

Acesta era foarte speriat și nu părea dispus să dea drumul la creanga de care se ținea cu ghearele. De aceea, Sara rămase pe creangă, întrebându-se ce să facă în continuare.

– Hei, pisicule, și tu încalci proprietatea?

Pisicul mieună.

– Aha, deci *o încalci,* nu-i așa? râse Sara.

Se așeză mai confortabil pe creangă, cu picioarele atârnându-i în jos. Mângâie pisicul pe spate și îi explică cu blândețe că nu credea cu adevărat că încălca proprietatea, că nu avea de ce să îi fie teamă și că era aproape la fel de ușor *să coboare* cum fusese *să urce* în copac.

În cele din urmă, Sara îi desprinse ghearele și continuă să îl mângâie până când pisicul se opri din mieunat. Îl băgă apoi în interiorul puloverului ei, al cărui capăt de jos și-l băgă în pantaloni, asigurându-i astfel micuțului ei prieten un loc sigur pentru a fi transportat. În final, Sara coborî cu atenție până la scară, iar de aici până jos.

Când Sara atinse solul, doamna Wilsenholm înflori toată.

– A fost cea mai curajoasă misiune de salvare pe care am văzut-o vreodată! îi spuse ea, luând pisicul din brațele Sarei și lipindu-și-l la gât. Cum te cheamă?

– Sara. Familia mea locuiește la capătul străzii, lângă fabrica de lactate.

– O, înțeleg, Sara. Și bănuiesc că îți petreci foarte mult timp prin copaci, nu-i așa?

– Mda, așa aș zice, îi zâmbi Sara. Mă cațăr în copaci încă de când am învățat să merg. Pe timpuri, mama își

făcea griji, dar acum i-a trecut. Obişnuieşte să spună că dacă mi-ar fi dat să cad în cap, probabil că aş fi păţit demult acest lucru.

– Păi, din câte mi-am dat seama, nu cred că mama ta are motive reale de îngrijorare. Eşti o fată foarte îndemânatică, Sara, şi în plus, mi-ai salvat pisicul. Nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi.

Soţul meu îşi face griji în legătură cu nişte tineri care se tot urcă în copacii lui de pe malul râului, ba chiar a ameninţat că va tăia copacii. I-am tot spus că nu are de ce să îşi facă griji, dar este un neamţ bătrân şi încăpăţânat, şi odată ce îi intră ceva în cap, de obicei nu-i mai iese. Dar dacă *acei* tineri ar fi la fel de îndemânatici ca tine, nu cred că ar mai trebui să îşi facă griji. Ce zici, Sara?

– Nu, doamnă, cu siguranţă nu ar trebui.

Ezită o clipă, apoi izbucni:

– Cred că trebuie să vă mărturisesc că acei tineri suntem eu şi un prieten de-al meu.

Sara înghiţi în sec. Vorbise fără să-şi dea seama ce face. La momentul respectiv i se păruse firesc, dar acum constată că doamna Wilsenholm nu spunea nimic.

– Bine, uite cum facem, Sara. Eu am să-i spun domnului Wilsenholm ce am văzut astăzi. Nu îţi pot promite nimic, întrucât este un bătrân nerod şi încăpăţânat, dar se întâmplă uneori să mă mai şi asculte. Voi face presiuni asupra lui în favoarea voastră. Dacă te-ar vedea cum te caţeri în copaci, nu cred că şi-ar mai face griji legate de voi. Dă-mi puţin timp. Treci pe la mine în câteva zile şi îţi voi spune ce am rezolvat.

– Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc, spuse dintr-o suflare Sara. Nu era sigură ce anume îi trezea

într-o asemenea măsură entuziasmul: posibilitatea de a li se permite să urce nestingheriți în copacul lor sau această demonstrație miraculoasă a *Legii Atracției*. Oricum, Sara se simțea în al nouălea cer.

Capitolul 31

Putem reuși

După experiența salvării puiului de pisică din curtea doamnei Wilsenholm, Sara se îndreptă către casă, după care își aminti că intenționase să ajungă la locul ei preferat de pe pod. *Mi-aș dori să îi pot transmite lui Seth vestea cea bună,* se gândi ea.

Sara nu fusese niciodată acasă la Seth, și deși acesta nu vorbea niciodată prea mult despre familia sa, fata își dădea seama (din ceea ce *nu* spunea) că viața sa nu era prea plăcută acasă. De aceea, știa că nu era cazul să apară pur și simplu la ușa lui.

– Mi-ar plăcea să dau nas în nas cu el, își spuse ea cu voce tare.

Se opri pe marginea râului și privi puntea fragilă formată din bușteni. Păși pe ea și își întinse brațele lateral, astfel încât să își păstreze mai bine echilibrul, după care începu să alerge pe punte. Se simțea minunat. După miracolul care tocmai se întâmplase, se simțea de parcă ar fi putut zbura deasupra râului.

– Hei, domnișoară, nu știi că râul este periculos și că te-ai putea îneca? auzi ea vocea ironică a lui Seth, venind din tufișuri.

Seth stătea pe o piatră mare, la numai câțiva metri de capătul punții. Își descălțase pantofii și ciorapii și își scălda picioarele în apa rece a râului.

– Seth, sunt atât de fericită că te văd! Nu o să ghicești niciodată ce s-a întâmplat!

Seth își dădea seama din tonul vocii ei că se întâmplase ceva important.

– Spune-mi! Despre ce este vorba?

– Treceam pe lângă curtea familiei Wilsenholm, când...

– Doamne, Sara, ești curajoasă. Credeam că...

– Știu, știu. Nu prea mă gândeam la ce făceam... Dar totul s-a terminat cu bine.

Doamna Wilsenholm se afla în curte și plângea. Puiul ei de pisică se urcase în copac și nu se mai putea da jos. De aceea, i-am spus că am să mă urc eu după el. Mi-a răspuns că este prea periculos, dar am convins-o că mă voi descurca... Ca să nu lungesc vorba, m-am urcat în copac și i-am dat pisicul jos... Atunci, mi-a spus că soțul ei era furios din cauza unor copii care se urcau în copacii lui de pe malul râului, dar dacă acei copii se pricepeau la fel de bine la cățărat ca și mine, probabil că nu și-ar mai face atâtea griji... De aceea, i-am spus că eu eram unul din copiii care se urcau în copacii lor...

Sara făcu o pauză ca să respire, întrucât vorbise pe nerăsuflate.

– Sara! Ce-a fost în mintea ta!?

– Nu, Seth, e în regulă. Doamna Wilsenholm era atât de fericită că i-am salvat pisicul și atât de impresionată de ușurința cu care mă urcasem în copac încât mi-a promis că va vorbi cu soțul ei și că va încerca să îl convingă că nu îi vom face probleme.

– Chiar crezi că *va reuși,* Sara? Crezi că domnul Wilsenholm o va asculta?

– Nu știu. Știu doar că se petrece ceva magic, Seth. Solomon mi-a spus să îmi aduc aminte cât de minunate au fost experiențele noastre în copac, iar *Legea Atracției* va face restul. Am făcut o listă lungă cu toate lucrurile pe care le iubesc la acel copac și la căsuța noastră. A doua zi dimineața, totul a concurat pentru a-mi împlini dorința: mama a plecat la cumpărături și mi-a spus că pot face orice doresc. Dacă aș ține cont numai de acest lucru și tot ar fi un miracol. Apoi mi-a spus că nu mai trebuie să fac treburile pe care le am de obicei de făcut sâmbăta, întrucât le făcuse ea în locul meu. Nu-mi mai amintesc să se fi întâmplat vreodată așa ceva. În sfârșit, am găsit-o pe doamna Wilsenholm în curtea ei, plângând după pisic. A fost mai mult decât ciudat, Seth. Parcă întregul univers ar fi concurat să ne ajute. Solomon îmi povestește astfel de lucruri de când îl cunosc, dar până acum nu am mai văzut *Legea Atracției* acționând într-o manieră atât de perfectă și de rapidă. Cred că totul se datorează faptului că ne dorim enorm de mult acest lucru.

– Bun, Sara, și *acum* ce facem?

– Păi, nu cred că depinde de noi. Solomon spune că noi nu trebuie să facem altceva decât să simțim ceea ce ne dorim *cu adevărat,* iar *Legea Atracției* va face restul.

– Hmmm.

Seth rămase tăcut.

Sara aștepta ca el să zică ceva.

Seth părea că avea ceva de spus, dar nu îndrăznea să își dea drumul la gură.

– *Ce e!?* izbucni Sara. Zi odată!

Își dădea seama că ceva îl deranja pe Seth.

– Cred că o să ne mutăm din nou,

– Să vă mutați!? *Unde* să vă mutați?

– Tata și-a pierdut slujba. Fiul domnului Bergheim a terminat colegiul, iar tatăl lui i-a spus că poate să preia slujba tatălui meu. Sara, nu e drept!

Nu e drept. Aceste cuvinte îi reamintiră Sarei lecția lui Solomon despre dreptate. Cuvintele lui Solomon îi reapărură în minte: *Cei mai mulți oameni preferă să învețe această lecție mergând pe calea cea grea, Sara. Învață să îți controlezi sentimentele și vei vedea cât de ușoară îți va deveni viața. Vei constata astfel că în lume nu există nicio nedreptate. Tu primești exact ceea ce oferi, respectiv ce simți. Oferta Universului se suprapune întotdeauna cu cererea ta; de aceea, nu putem vorbi niciodată de nedreptate.*

– Seth, Seth, îi spuse Sara nerăbdătoare. Putem rezolva această problemă.

– Sara, nu prea văd cum...

Dar Sara îl întrerupse pe Seth.

– Ba da, Seth, *putem.* Tot ce trebuie să facem este o listă cu toate lucrurile pe care le iubim în legătură cu prezența ta în acest oraș, sau cu slujba tatălui tău la magazinul de electronice, iar *Legea Atracției* va avea grijă de restul.

– Sara, cum crezi că l-am putea convinge noi pe domnul Bergheim să îl țină în continuare pe tata angajat?

– Asta nu-i treaba noastră, Seth. Solomon spune că...

Chiar atunci, din copacul de deasupra lor căzură o grămadă de frunze, iar Solomon execută o aterizare perfectă.

Mă gândeam eu că vă voi găsi aici, le spuse Solomon, urcându-se pe o moviliță și aranjându-și penele cu ciocul. *Este o zi minunată, nu-i așa?*

– Solomon, nu o să-ți vină să crezi câte lucruri s-au întâmplat de când am vorbit ieri! izbucni pe nerăsuflate Sara.

Păi, ca să fiu sincer, cred că mi-am făcut o idee destul de precisă, îi zâmbi Solomon.

Sara se distră, amintindu-și că Solomon știe întotdeauna totul.

Constat că lucrurile progresează frumos în ceea ce privește căsuța din copac, le spuse Solomon, pe un ton profesoral. *Cred că a sosit timpul să lucrăm la ultimele evenimente.*

– Solomon, tata și-a pierdut slujba. Mi-a spus că va încerca să închirieze din nou o fermă, ca să nu mai depindă de capriciile oricărui patron care preferă să își angajeze fiul lipsit de experiență în detrimentul unui adult care știe ce face.

Înțeleg, spuse Solomon. *Este normal ca tatăl tău să simtă o stare de amărăciune în astfel de condiții. Din păcate pentru el, acest sentiment nu îl poate ajuta să schimbe lucrurile în bine. Dimpotrivă. Este la fel de normal ca tu însuți să simți o stare de amărăciune, Seth, întrucât decizia tatălui tău îți afectează inclusiv ție viața. Dintr-una într-alta, este normal ca și tu să simți o stare de amărăciune, Sara, întrucât acest șir de evenimente îți afectează și ție viața.*

– Bun, și ce *putem* face, Solomon? spuse Sara. Nu există nimic ce am putea face în această privință?

O, ba da, Sara. Puterea voastră de a vă schimba în bine viața este nelimitată.

– Dar, Solomon, noi nu suntem decât niște copii! Cum am putea noi să...

Solomon îl întrerupse pe Seth. *Omul care se conectează la fluxul cosmic al vieții este mai puternic decât un milion de oameni care nu sunt conectați la acest flux.*

Seth și Sara se priviră.

– Vrei să spui că noi i-am putea determina să facă ceva împotriva voinței lor?

Nu tocmai. De altfel, nu este treaba voastră să vă imaginați ce se va întâmpla și cum. Sarcina voastră este doar aceea de a vă imagina un rezultat fericit pentru toată lumea, iar Legea Atracției *va avea grijă să vă îndeplinească dorința.*

– Ce vrei să spui atunci când afirmi: *pentru toată lumea?* Te referi inclusiv la domnul Bergheim și la neisprăvitul său fiu?

Seth, amărăciunea ta este naturală în condițiile date, dar nu te ajută cu nimic. Dimpotrivă. Reține: ori de câte ori te simți furios sau nefericit, tu te deconectezi singur de la fluxul Bunăstării universale, iar atunci când ești deconectat de la acest flux, puterea ta de a schimba realitatea devine nesemnificativă.

Seth păstră tăcerea. Solomon le vorbise adeseori de acest lucru.

Nu încerca să îți imaginezi ce se va întâmpla în continuare. Limitează-te să pretinzi că această întâmplare

nefericită a trecut și că totul s-a rezolvat cu bine. Gândește-te că tu și cu Sara veți continua să vă întâlniți la căsuța din copac și că viața ta va deveni din ce în ce mai bună. Amintește-ți ceva plăcut și susține în mintea ta aceste gânduri. Chiar dacă celelalte gânduri vor reveni din când în când (și fii convins că o vor face, cel puțin pentru o vreme), relaxează-te, uită de ele și concentrează-te din nou asupra gândurilor tale fericite. Apoi privește ce se va întâmpla.

– Solomon, o să ne ajuți? îl întrebă și Sara.

Ajutorul va veni la voi din nenumărate planuri și va lua cele mai neașteptate cursuri. Veți fi uimiți de cât de mult ajutor veți primi pentru ca dorința voastră să se îndeplinească. Dar mai întâi de toate, va trebui să vă puneți la unison cu ea, din punct de vedere energetic.

Sara și Seth se priviră din nou. Învățaseră deja foarte multe lucruri despre fenomenul rezonanței energetice. Își amintiră de povestea cu prisma, de gazul cu miros de ouă stricate, de sirena de incendiu... și începură să se simtă mai bine.

– Putem reuși! spuseră ei la unison, după care izbucniră în râs.

Chiar puteți, le spuse și Solomon.

– Solomon? spuse Sara. Îți mai aduci aminte când ne-ai spus că Universul răspunde la vibrațiile noastre și că *Legea Atracției* face toată munca? Ei bine, vreau să te întreb dacă această lege acționează mai rapid atunci când ne dorim foarte tare ceva. De pildă, în cazul căsuței din copac, lucrurile s-au derulat într-o manieră cu adevărat magică și extrem de rapidă.

Lucrurile se derulează întotdeauna rapid, Sara, indiferent dacă dorința voastră este măreață sau minoră. Este la fel de ușor să creezi un castel ca și un nasture.

Distrați-vă în timpul acestui proces. Faceți tot ce vă stă în puteri pentru a vă imagina un rezultat final fericit, dar nu încercați să stabiliți cum se va ajunge la el. Săriți peste cum se va întâmpla, sau peste cine vă va ajuta, ori când se va întâmpla, ori unde. Concentrați-vă numai asupra dorinței voastre și asupra motivelor pentru care vă doriți ceea ce vă doriți. Și mai presus de orice, încercați să vă simțiți ușurați. Totul este bine în această lume.

Seth și Sara priviră cum Solomon își ia zborul și se înalță către cer. Rămaseră liniștiți... fiecare gândindu-se la viitorul lor.

– Nu știu de unde să încep, oftă Seth. Ori de câte ori încerc să mă gândesc la ceva, îmi vine în minte ceva rău.

– Știu, spuse Sara. Și mie mi se întâmplă la fel. Mă gândesc însă că dacă ne vine în minte ceva rău, ne-am putea imagina rezultatul opus.

– Cum adică?

– De pildă, ne-am putea gândi cum te-ai simți dacă tatăl tău ar veni acasă și ți-ar spune că și-a păstrat slujba, adică exact opusul situației în care ar veni acasă și ți-ar spune că și-a pierdut-o.

– Înțeleg... Bine. îmi imaginez că stau în camera mea și că aud ușa de la intrare trântindu-se. Acum aud vocea tatei în bucătărie...

– Ce ton are? Este fericit?

– Super-fericit, rânji Seth cu toată gura. *Chiar este.* Este *extrem de* fericit, iar acum aud vocea mamei, care este la fel de fericită. Mă reped în jos pe scări și îi văd îmbrățișându-se. Mama își șterge lacrimile de pe față cu o batistă.

– Ce crezi că s-a întâmplat? îl întrebă Sara, intrând în jocul lui.

– Solomon spune că nu trebuie să ne imaginăm chiar toate detaliile, ci doar un final fericit.

– Perfect. Până acum, *chiar* ne simţim bine.

– Aşa este.

– Sper că va funcţiona.

– Şi eu. Oricum, mă simt deja mai bine.

– Şi eu.

– Cred că ar trebui să mă duc acasă.

– Da, şi eu.

– Seth! îl strigă Sara, întorcându-şi capul. Chiar dacă părinţii tău nu vor fi fericiţi deseară, cel puţin îţi vei putea aminti versiunea noastră, nu a lor. Înţelegi ce vreau să spun?

– Perfect. Cred că o să mă duc la culcare devreme. Îmi va fi mai uşor să mi-i imaginez fericiţi dacă nu le voi privi feţele triste.

– Super! râse Sara. Bună idee!

– Seth! îl strigă ea din nou. Eu *chiar* cred că totul va fi bine deseară. Am un presentiment fericit.

– Da! Pa!

Capitolul 32

A funcționat!

– Sara, la telefon! îi strigă mama din bucătărie.

Sara își iți capul din dormitor, strigând:

– Cine e?

– Este doamna Wilsenholm, Sara. Apropo, de ce te sună *pe tine* doamna Wilsenholm?

– O, nu știu. Poate din cauză că am ajutat-o să își dea jos pisicul dintr-un pom. Sara ridică telefonul și trase de cablu, îndepărtându-se cât de tare putea de mama ei fără a-i da de bănuit că avea ceva de ascuns.

– Sara, am vești bune pentru tine. Domnul Wilsenholm a luat decizia de a nu mai tăia copacii. Spune însă că dorește să vă cunoască personal, pe tine și pe prietenul tău. Crezi că puteți trece pe la noi astăzi, după ce terminați orele?

– Sigur că da, îi răspunse Sara, încercând să își ascundă entuziasmul și să pară calmă.

Sara închise telefonul și se înapoie în dormitorul ei.

– Sara, despre ce a fost vorba? îi strigă mama ei, pe un ton ușor suspicios.

– O, nu a fost nimic important. Doamna Wilsenholm m-a rugat să mă opresc pe la ea astăzi, după școală. Sper că nu ai nimic împotrivă.

– Păi, nu văd de ce aș avea, îi răspunse mama.

Ajunsă din nou în dormitor, Sara sări pe pat de câteva ori, ținându-și mâna la gură pentru a-și ascunde chiotele.

Funcționează! Funcționează! Funcționează! strigă ea (în sinea ei).

Sara de-abia își mai putea stăpâni bucuria. Își dorea atât de mult să îl găsească pe Seth pentru a-i spune vestea cea bună legată de căsuța din copac și de domnul Wilsenholm.

Sara se grăbi către școală. Se opri doar lângă clădirea administrației, de unde putea cuprinde cu privirea întreaga curte a școlii, și îl așteptă acolo pe Seth. Privi cum elevii coboară din mașinile în care erau aduși de părinți și cum se grăbesc să intre în școală, dar nu văzu nici urmă de Seth.

Unde o fi? Sara începea să se simtă îngrijorată.

Doamne, dacă familia sa chiar se mută, iar el este nevoit să îi ajute chiar acum cu bagajele?

Sara se cutremură. Acela *chiar* că era un gând teribil.

Pe măsură ce se simțea din ce în ce mai tulburată, își aminti de cuvintele lui Solomon: *nu vei putea ajunge niciodată la o destinație fericită atât timp cât călătoria ta este nefericită.*

Îngrijorarea și bunăstarea sunt vibrații perfect opuse. Nu vei putea cunoaște niciodată bunăstarea atât timp cât îți vei face griji.

– Știu, știu, spuse Sara cu voce tare.

– *Ce* știi? o întrebă Seth, apropiindu-se din spatele Sarei și speriind-o.

– Doamne, Seth, m-ai speriat de moarte! Ce naiba faci ascunzându-te după această clădire?

– Hm, nu prea știu. Uneori îmi vine să o apuc pe drumul cel lung către școală. Azi dimineață am simțit nevoia să fac acest lucru, ca să îmi adun gândurile.

Sara simți că Seth era pe punctul de a-i descrie tensiunea din casa sa, dar zâmbi dându-și seama că se străduia să *nu* transpună această imagine în cuvinte, sau, cum ar fi spus Solomon: *să adauge puterea cuvintelor la o situație negativă în sine.*

– Seth, am vești minunate. Doamna Wilsenholm m-a sunat azi dimineață și mi-a spus că soțul ei a decis să nu taie copacii de pe malul râului, dar că dorește să ne cunoască, pe mine și pe tine. Ne-a rugat să trecem pe la ei astăzi după școală. Ce crezi? Putem merge?

– Da, cred că putem, Sara. Este *grozav!*

Se auzi clopoțelul, iar cei doi se simțiră dezamăgiți că trebuie să își întrerupă fericita conversație.

Traversară curtea și se îndreptară către intrarea în școală.

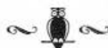
– Mă întreb de ce dorește domnul Wilsenholm să ne cunoască.

– Nu știu.

– Bine, ne vedem mai târziu, la puntea de peste râu. Ce zici?

– De acord. Imaginează-ți un rezultat fericit! îi strigă Sara peste umăr.

– Bine. Și tu la fel.

Capitolul 33

A cui este căsuța din copac?

Sara se strădui întreaga zi să își mențină concentrarea la ore. Ziua i se păru nesfârșită. Încercă să-și imagineze ce dorea să vorbească cu ei domnul Wilsenholm, dar ori de câte ori se gândea la acest lucru, inima începea să îi bată nebunește.

Domnul Wilsenholm era un bărbat masiv, și deși îl văzuse de mai multe ori prin oraș, Sara nu vorbise niciodată cu el. Era binecunoscut în comunitate și avea una dintre cele mai mari ferme din regiune. Sara nu era prea sigură care din numeroasele pășuni din regiune îi aparțineau, dar știa că avea destule.

Ca să revină la sentimente mai bune, Sara își imagină de multe ori că se dă cu frânghia împreună cu Seth. Acest gând o făcea întotdeauna să se simtă instantaneu mai bine, îndeosebi când își amintea de primele aterizări reușite pe care le făcuseră.

Este uimitor cât de multă plăcere îți poate face amintirea repetată a aceluiași eveniment fericit, își spuse Sara, simțind cum o trec fiorii prin tot corpul.

Când clopoțelul sună, sări în sus de un cot. Se repezi afară din clasă, își aruncă toate cărțile în dulapul din vestiar și ieși în fugă din școală, îndreptându-se către puntea de peste râu.

Seth se afla deja acolo, așteptând-o. Amândoi gâfâiau, dar zâmbeau cu toată fața.

– Bun, să mergem. Să vedem ce o să se întâmple.

Pășiră pe aleea lungă din fața casei familiei Wilsenholm. Sara nu putea să nu observe cât de încântător arăta curtea privită din interior. Aleea lungă era mărginită de copaci înalți și de flori delicate.

Cei doi bătură cu mânerul din bronz în ușa mare a casei, apoi așteptară.

Doamna Wilsenholm le deschise ușa cu un zâmbet mare pe față.

– Sara, îți mulțumesc că ai venit. Și cine este *acest* tânăr chipeș?

– Mă numesc Seth, doamnă. Mă bucur să vă cunosc.

Sara zâmbi. Seth părea atât de formal. Era convinsă că dacă ar fi avut o pălărie, și-ar fi scos-o și ar fi făcut o plecăciune în fața doamnei.

– Intrați și faceți-vă comozi. Am făcut niște prăjiturele special pentru voi. Nu cred că mamele voastre ar avea ceva împotrivă.

– Nu, cu siguranță nu. Vă mulțumim, doamnă. Sunteți foarte amabilă.

– Bun. Instalați-vă și faceți-vă comozi. Eu mă duc să aduc prăjiturile. Domnul Wilsenholm trebuie să apară și el dintr-o clipă în alta.

Sara și Seth se așezară stânjeniți pe canapeaua comodă. Era cea mai frumoasă casă pe care o văzuse vreodată Sara,

și judecând după expresia întipărită pe fața lui Seth, era evident că nici acesta nu era obișnuit cu o casă atât de luxoasă.

Sara și Seth auziră zgomotul unei mașini oprite în fața casei chiar în timp ce doamna Wilsenholm intră cu platoul cu prăjituri.

– Aha, a sosit, punctual ca de obicei. Bănuiesc că o să se spele pe mâini, după care va apărea. Haide, serviți-vă cu prăjituri. Mă întorc imediat.

Sara mușcă dintr-o prăjitură. Era convinsă că aceasta avea să fie delicioasă, dar nu prea avea chef de prăjituri acum. Inima continua să îi bată nebunește, iar prin minte îi treceau tot felul de gânduri.

– Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de nervoasă.

– Da, nici eu, râse Seth.

Domnul Wilsenholm intră brusc în cameră.

– Măi să fie! Tu trebuie să fii faimoasa Sara, care se urcă în copaci de parcă s-ar fi născut într-unul, și care salvează puii de pisică rătăciți!

Sara zâmbi și îi răspunse:

– Da, domnule. Eu sunt.

– Iar *tu*, cine ești? spuse domnul Wilsenholm, luându-i mâna lui Seth și scuturând-o cu putere.

– Mă numesc Seth. Seth Morris, domnule, spuse Seth, înghițind în sec.

Domnul Wilsenholm era probabil bărbatul cel mai puternic cu care dăduse vreodată mâna până atunci.

– Am înțeles corect că voi sunteți tinerii care mi-au încălcat proprietatea, urcându-se în copacii mei în ultimele luni?

– Da, domnule, răspunseră într-un glas Sara și Seth.
– Înțeleg.
Domnul Wilsenholm se așeză, privindu-i lung.
– Cine *a legat* acea frânghie în copacul meu?
– Eu, domnule.
– Și cine *a construit* acea căsuță în copac?
– Tot eu, domnule.
– Hmmm.
Domnul Wilsenholm se aplecă în față și luă o prăjitură de pe platou.
– Am fost ieri la căsuța voastră din copac, sau mai bine zis la căsuța *mea* din copac, și trebuie să recunosc că arăta destul de bine. Am fost chiar impresionat de soliditatea cu care a fost construită. De unde ai luat materialele pentru ea?
– Păi, domnule, înghiți din nou Seth în sec, le-am luat din *mai multe* locuri. Profesorul de lucru manual mi-a dat o parte din ele. Mi-a spus că oricum intenționa să le arunce la gunoi. Profesorul de educație fizică mi-a dat frânghia, care i se părea prea aspră pentru orele lui. Le făcea elevilor bășici în palme. Tata lucrează, sau mai bine zis *lucra* la magazinul de electronice, și a adus acasă câteva unelte.
– De la el ai învățat să construiești atât de bine?
– Nu tocmai. Am învățat pe cont propriu. Mi-a plăcut întotdeauna tâmplăria.
Sara zâmbi. Conversația devenea din ce în ce mai plăcută.
– De fapt, tata este fermier. Cel puțin cu asta s-a ocupat întreaga viață. Oricum, m-ar fi putut învăța și tâmplărie, dacă l-aș fi rugat. Se pricepe la toate, chiar *la toate.*
– Ei bine, fiule, am dorit să îl cunosc personal pe cel care a făcut o treabă atât de bună cu căsuța din copac.

Administratorul fermei mele este pe punctul de a se pensiona. Copiii i-au crescut și cred că a obosit cu munca. Mi-a spus că va mai rămâne doar până când îi voi găsi un înlocuitor, dar nu prea mai face treaba de odinioară. Mă gândeam că l-ai putea ajuta când și când, cel puțin o vreme, până când îi voi găsi un înlocuitor.

Lui Seth și Sarei le trecu aceeași idee prin cap. Se priviră lung, știind exact ce gândea celălalt.

Atunci, doamna Wilsenholm spuse:

– Stuart, poate că l-ai putea angaja pe tatăl băiatului. S-ar părea că se potrivește *perfect* cu profilul administratorului ideal.

Domnul Wilsenholm păstră multă vreme tăcerea... La fel și Sara și Seth, care aproape că nu mai respirau. Apoi, domnul Wilsenholm spuse:

– Spui că tatăl tău lucrează la magazinul de electronice?

– Da, domnule.

– Este un bărbat înalt? Suplu? Cu părul de aceeași culoare ca al tău?

– Da, domnule.

– Cred că l-am întâlnit zilele trecute. M-a ajutat să ies dintr-o încurcătură serioasă. A rămas chiar să lucreze după orele de program. Și nu s-a plâns nicio clipă.

Sara și Seth se priviră uimiți. Nu le venea să creadă ce se întâmpla. Lucrurile se derulau extrem de rapid.

– Și spuneai că tatăl tău își caută de lucru?

– Da, domnule, cel puțin *așa cred*.

Domnul Wilsenholm își luă portofelul din buzunar și scoase ceva din el.

– Iată cartea mea de vizită, îi spuse el lui Seth. Roagă-l pe tatăl tău să mă sune dacă este interesat să devină

administratorul fermei mele. Spune-i că aş dori să vorbesc cu el despre asta. S-ar putea găsi un loc de muncă şi pentru tine, Seth, dacă doreşti.

Doamna Wilsenholm se ridică în picioare. Faţa îi strălucea de bucurie.

– Da, domnule, spuse Seth, privind cartea de vizită de parcă ar fi fost o bucată de aur. I-o voi da chiar astăzi.

Sara luă un şerveţel de hârtie de pe masă. Nu-şi dăduse seama, dar prăjitura de ciocolată pe care o ţinea în mână i se topise toată, murdărind-o. Îşi îndesă restul prăjiturii în gură şi o înghiţi pe nemestecate, după care îşi şterse mâna cu şerveţelul.

– Ei bine, copii, spuse domnul Wilsenholm, vă mulţumesc că aţi trecut pe la mine. Sara, îţi mulţumesc pentru că ai ajutat-o pe doamna Wilsenholm. Seth, sper să aud în scurt timp veşti de la tatăl tău. Iar dacă doriţi să vă jucaţi în continuare în căsuţa din copacul *meu,* nu cred că mai trebuie să vă faceţi probleme de acum înainte. Dar vreau să fiţi foarte atenţi, auziţi?

Sara şi Seth ieşiră afară din casă. Până ajunseră pe drumul principal, se străduiră să îşi păstreze calmul, dar de îndată ce ieşiră de pe aleea familiei Wilsenholm începură să ţopăie şi să strige „Iupiiii" din toţi rărunchii, de se auzi în tot cartierul.

– Nimeni nu va crede ce s-a întâmplat, Sara. Am reuşit! Am reuşit! Am reuşit!

Capitolul 34

Orice s-ar întâmpla

– Şi de ce crede că aş fi interesat să lucrez la ferma lui? izbucni tatăl lui Seth când acesta îi dădu cartea de vizită a domnului Wilsenholm.

Seth rămase şocat. Era convins că tatăl lui va considera vestea un veritabil miracol.

– De fapt, ce naiba făceai *tu* la el acasă?

Seth rămase tăcut. Ştia că nu i-ar fi putut explica niciodată tatălui său lungul şir de miracole pe care le făcuse posibile *Legea Atracţiei* şi care culminaseră cu întâlnirea cu domnul Wilsenholm. Numeroasele experienţe din trecut îl învăţaseră pe Seth că atunci când tatăl său se afla într-o astfel de stare de spirit, cel mai bine era să păstreze tăcerea. Cu cât spunea mai puţin, cu atât mai bine. Tatăl său avea darul de a interpreta pe dos chiar şi cele mai bune intenţii din lume, transformându-le în ceva rău.

Seth simţi cum ochii i se umplu cu lacrimi. Cum se putea întâmpla aşa ceva? Cum putea cineva să transforme ceva atât de frumos în ceva odios? Chiar era posibil ca tatăl său să dea cu piciorul acestei oportunităţi?

– Hai, ieși de aici! țipă tatăl lui Seth.

Seth fu fericit să iasă, înainte ca tatăl său să îi vadă lacrimile din ochi.

Își spălă fața, își pieptănă părul, după care ieși și se îndreptă către școală alergând. Scurtă drumul trecând peste stadionul de fotbal și intră în sala de sport, care era goală la acea oră. Așteptă acolo să audă clopoțelul școlii. În acea dimineață nu dorea să dea nas în nas cu Sara. Pur și simplu, nu îi putea spune oribila veste.

Nu are niciun sens să îi stric și ei ziua, își spuse el.

Sara se uită după Seth întreaga zi. De-abia aștepta să afle ce se întâmplase. Era absolut convinsă că tatăl lui Seth avea să fie încântat la culme de șansa unei slujbe atât de bune. Se auzi și ultimul clopoțel. Sara se întrebă de ce nu se întâlnise încă cu Seth, dar era atât de fericită că avea din nou voie să meargă la căsuța din copac încât uită de grijile sale.

Seth era deja cocoțat în copac când ajunse Sara. Fata urcă fericită treptele scării, dar nu avu nevoie de mai mult de o privire aruncată lui Seth pentru a-și da seama că ceva nu era în regulă cu el.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Tata nu dorește slujba oferită de domnul Wilsenholm.

– *Ce!?*

Nu-i venea să creadă ce auzea. Era furioasă.

– Cum poate...?

Solomon se ivi de undeva de sus. *Vă salut, bunii mei prieteni neînaripați.*

– Bună, Solomon, murmură Sara.

Seth nu își ridică privirea din pământ.

Acesta este un moment important în procesul evolutiv.

– *Ce* proces evolutiv? se răsti Seth. Nu evoluează nimic. Totul s-a blocat. A avut tata grijă de acest lucru.

Hm, nu aș fi chiar atât de sigur de asta.

– De ce? Știi ceva ce noi nu știm? îl întrebă Sara plină de speranță.

Ei bine, știu cum funcționează Legea Atracției. Și mai știu că voi aveți puterea de a vă focaliza asupra dorințelor voastre. În sfârșit, mai știu că dacă vă veți focaliza în continuare asupra scenariului imaginat de voi, simțindu-vă în același timp bine, Legea Atracției va continua să vă ajute.

– Dar, Solomon, tata spune că *nu* își dorește slujba.

Știu cum par lucrurile la prima vedere, dar Legea Atracției este mai puternică decât ai crede. Tatăl tău este un om orgolios, Seth. De aceea, a avut o reacție emoțională negativă în fața acestei oferte, pornind de la respingerea pe care a simțit-o din partea domnului Bergheim. Nu trebuie să lași însă realitatea curentă să îți zdruncine încrederea în scenariul creat de tine. Reține: puterea ta de influență depinde de conectarea ta la fluxul universal al vieții.

Îmi dau seama că este mult mai ușor să rămâi conectat la acest flux atunci când circumstanțele îți sunt favorabile, dar marii creatori ai acestei lumi știu să își păstreze conexiunea indiferent de condițiile exterioare. Tocmai de aceea sunt atât de mari.

Vedeți voi, copii, există creatori care se bucură numai atunci când circumstanțele exterioare le sunt favorabile, și creatori care știu să se bucure în orice condiții. Este ușor să te simți fericit atunci când totul îți merge bine, dar adevărata putere creatoare nu o dețin decât aceia care sunt capabili să

își păstreze vibrația înaltă în orice condiții, inclusiv în cele mai defavorabile.

De altfel, nu puteți contesta că Legea Atracției v-a condus deja foarte departe! Dacă aș fi în locul vostru, eu unul nu aș renunța atât de ușor.

Sara se simțea deja mai bine. La urma urmelor, Solomon o ajutase de multe ori să iasă din diferite crize. Și fața lui Seth se mai lumină.

– Deci, ce ar trebui să îi spun tatălui meu?

O, eu unul nu i-aș spune nimic. Cel puțin, nu pe acest subiect. M-aș mulțumi doar să îmi mențin viziunea asupra rezultatului fericit pe care mi-l doresc și aș lăsa Legea Atracției să găsească cele mai bune soluții pentru a-l materializa. Îți faci prea multe griji, prietene, deși nu prea ai motive. Ai încredere că totul se va sfârși cu bine.

– Chestia e că atunci când tata își pune ceva în minte...

Seth se opri în mijlocul frazei, conștient că nu făcea decât să amplifice prin cuvintele sale vibrația realității pe care nu și-o dorea.

Solomon zâmbi.

Vezi tu, Seth, asta înseamnă credința: să susții viziunea lucrului pe care ți-l dorești inclusiv atunci când realitatea exterioară pare să o contrazică. Credința înseamnă convingerea în Legea Atracției și cultivarea răbdării, știind că mai devreme sau mai târziu aceasta își va face datoria.

– Nu pot decât să sper că în cazul de față se va grăbi puțin.

Cultivă-ți răbdarea și ai încredere că Legea Atracției își va face treaba, repetă Solomon.

Seth și Sara râseră.

– Bine, Solomon. O să mă străduiesc.

Dacă aș fi în locul vostru, copii, aș profita de acest moment pentru a mă umple de apreciere pentru faptul că pot sta în acest copac chiar acum. M-aș bucura în mod declarativ de cât de bine se derulează lucrurile. Mi-aș aduce aminte că nu cu mult timp în urmă am fost izgonit din acest cuib minunat, pentru ca a doua zi să dispun de un permis nelimitat de acces în el. Toate acestea mi se par absolut uimitoare. Nu sunteți de acord?

– Ba da, răspunseră cei doi într-un glas.

M-aș gândi de asemenea cât sunt de puternic și ce circumstanțe perfecte a creat Universul pentru a-mi împlini dorința, după care aș remarca faptul că acest flux de circumstanțe și de evenimente nu încetează niciodată. Lucrurile bune vă ies în permanență în cale. Tot ce trebuie să faceți este să fiți deschiși în fața lor și să căutați în permanență dovezile.

Vedeți voi, înainte ca toate aceste lucruri minunate să înceapă să se petreacă, a existat un moment în care le-ați creat în mintea voastră. La ora actuală aveți în plus avantajul de a vi le reaminti, în timp ce creați alte și alte lucruri bune în mintea voastră. De aceea, procesul devine din ce în ce mai ușor. Distrați-vă, nu vă încrâncenați prea tare.

După aceste ultime cuvinte atât de impresionante, Solomon își luă zborul.

– Mai rar mi-a fost dat să văd o pasăre atât de optimistă, râse Seth.

– Mi-aș dori să fiu ca el, spuse Sara, râzând la rândul ei.

– Da, și eu.

Capitolul 35

E vremea pentru un pui de somn?

Sara nu l-a văzut pe Seth la școală întreaga zi. Nu prea îi venea să creadă că drumurile lor nu s-au încrucișat, pur și simplu. Dorea să îl vadă ca să-i ridice moralul, dacă era cazul. Știa că îi era foarte greu să își păstreze optimismul în condițiile în care acasă la el se întâmplau atâtea evenimente neplăcute.

Își aminti apoi ce o învățase Solomon despre ignorarea scenariilor neplăcute de tip „Ce s-ar întâmpla dacă..." și focalizarea atenției asupra viselor și dorințelor sale. Practicase adeseori cu Seth această metodă, dar Sara știa că era încă departe de a-și controla perfect gândurile, ca să nu mai vorbim de bietul Seth, care trăia chiar în mijlocul evenimentelor.

Sara se gândi ce bun prieten îi devenise Seth. Pentru o clipă, simți un nod cumplit în stomac la gândul că Seth ar putea părăsi orașul ei. Golul interior pe care îl simți fu atât de mare încât aproape că îi tăie respirația.

– Hm! își spuse ea cu voce tare. E limpede că acest gând nu se potrivește deloc cu dorința mea din punct de vedere energetic.

Sara respiră profund și încercă să găsească un gând care să o facă să se simtă mai bine. Își aminti imediat de căsuța din copac și de frânghia pe care Seth o legase atât de solid pentru a se putea da cu ea. Își aminti apoi de platformă și de alungarea lor de pe ea, precum și de turnura uluitoare pe care o luaseră apoi evenimentele. Se gândi la dulcea doamnă Wilsenholm și la pisicul ei, apoi la domnul Wilsenholm, care părea atât de puternic, dar care avea un licăr în ochi ori de câte ori se uita la ea și la Seth.

Se gândi la dragul ei Solomon și la învățăturile pline de iubire pe care i le dăduse întotdeauna. Își aminti cum, atunci când Solomon a murit, a crezut că inima îi va sări din piept... după care s-a întâmplat ceva și mai groaznic: a supraviețuit. Începând din acel moment, lucrurile au luat însă o turnură continuu favorabilă în viața ei. Acel moment de cotitură a însemnat de fapt punctul de început al unei bucurii din ce în ce mai mari, care de atunci nu a încetat să se amplifice *și mai mult*.

Un cârd de gâște sălbatice gâgâi în timp ce zbura pe deasupra capului ei, iar Sara zâmbi amintindu-și de învățăturile de odinioară ale lui Solomon referitoare la păsările din aceeași specie care se adunau împreună. Acest gând îi aduse din nou aminte de primul moment în care auzise de *Legea Atracției*.

– Am parcurs un drum lung de atunci, zâmbi ea.

Sara observă cum în cele câteva minute în care își alesese în mod conștient numai gânduri pozitive nodul

din stomac îi dispăruse. Zâmbi la gândul că făcea exact ce o învățase Solomon: să își ridice frecvența de vibrație.

– Mai aștept două minute și dacă nu îl văd pe Seth, mă duc singură la căsuța din copac. Poate că nu a venit deloc la școală astăzi. Este însă posibil să vină acolo.

Cele două minute trecură, iar Sara porni către căsuța din copac.

În timp ce mergea, grijile își ițiră din nou capul hidos. Speranța că îl va găsi pe Seth acolo și incapacitatea de a fi sigură îi reamintiră Sarei cât de important i se părea ca el SĂ FIE acolo.

De fapt, chiar dacă nu o să fie acolo, asta nu înseamnă nimic. Există milioane de motive pentru care ar fi putut lipsi de la școală sau care l-ar fi putut împiedica să vină la căsuța din copac. Oricum, nu contează, pretinse ea. Dar teama nu îi dispăru. Ca să fim sinceri, chiar se accentuă.

Cu cât încerca mai tare să scape de gândul la mutarea lui Seth, cu atât mai rău se simțea.

– Este ridicol, își spuse ea cu voce tare. Sunt sigură că îmi pot controla mai bine sentimentele.

Am nevoie de câteva motive de apreciere (își aminti ea jocul lui Solomon). *Să vedem, care ar fi câteva din lucrurile pe care le apreciez cel mai mult.*

Apreciez felul în care a lucrat Legea Atracției în favoarea mea, dar și felul în care operează în favoarea celorlalți oameni.

O apreciez sincer pe doamna Wilsenholm, care ne-a ajutat cu căsuța din copac.

Apreciez pisicul doamnei Wilsenholm, care m-a ajutat să fac cunoștință cu stăpâna lui.

Apreciez felul în care doamna Wilsenholm ne-a făcut cunoștință cu soțul ei.

Îl apreciez pe Seth pentru... Din păcate, ori de câte ori se gândea la Seth, sentimentul acela neplăcut care se manifesta printr-un nod în stomac revenea. Pe obraji i se rostogoli o lacrimă.

– O, Solomon, șopti ea, ce mă fac dacă Seth pleacă? Cum voi mai găsi *vreodată* un prieten ca el?

Sara își șterse fața cu mâneca. Se simțea furioasă pe sine pentru că cedase tristeții.

– Asta nu ajută *pe nimeni,* își spuse ea cu voce tare.

Își aminti din nou cuvintele lui Solomon: *Stabilește-ți propria frecvență de vibrație... Nu te concentra asupra realității curente... Focalizează-ți atenția asupra rezultatului fericit pe care ți-l dorești... Legea Atracției va face restul... Nu renunța prea devreme... Manifestă-ți încrederea... Totul este bine în această lume.* Aceste cuvinte o ajutară să treacă peste acest moment.

Sara se urcă în căsuța din copac, dar Seth nu era acolo. Nici Solomon.

– Hei, unde sunteți, băieți? strigă ea din răsputeri.

Încercă să găsească din nou gânduri fericite, dar realitatea *prezentă* și absența lui Seth se dovediră mai puternice decât intenția ei.

Ți-ar prinde bine un pui de somn, îi spuse Solomon, aterizând pe platformă.

– *Solomon!* Unde ai fost?

Pretutindeni, zâmbi Solomon.

– Solomon..., începu Sara.

Dar Solomon o întrerupse. *Sara, uneori cel mai bun*

lucru pe care îl poți face este să uiți pur și simplu de grijile tale. Legea Atracției are oricum grijă de tine. Du-te acasă, fată scumpă, și culcă-te devreme.

Solomon zbură pe creanga de care era legată frânghia, apoi plecă mai departe și dispăru din vedere.

– Doamne, nici măcar Solomon nu mă poate înveseli astăzi, se plânse Sara.

Coborî scara și se duse acasă.

– Am nevoie de un pui de somn.

Capitolul 36

Amintește-ți de viziunea ta

Era prima zi de când se mutase în orașul Sarei în care Seth nu se duse la școală. Fusese trezit de zgomotul cutiilor de carton aruncate de mama sa în sufragerie, pentru a începe împachetarea lucrurilor.

– Pentru ce sunt toate aceste cutii? o întrebă Seth, știind dinainte răspunsul.

Încercă să își croiască drum printre ele, pentru a intra în bucătărie.

– Pentru împachetat. Ne mutăm, spuse mama lui.

Seth îi putea simți dezamăgirea din voce. Deși mama sa nu vorbea niciodată prea mult, Seth intui că începuse să-i placă acest orășel de munte. De fapt, părea mai mulțumită decât o văzuse Seth vreodată până atunci. Deși lucrase toată viața ei mai mult decât ar fi fost necesar (după părerea lui Seth), viața în acest orășel în care soțul ei câștiga bani frumoși la magazin îi permisese să se relaxeze cât de cât, prin comparație cu munca grea de la fermă.

Seth simți un val de tristețe privindu-și mama. Teama ei în fața viitorului necunoscut era aproape palpabilă. Sau poate că știa mai multe despre viitor decât credea Seth.

– Începe să îți iei la revedere, fiule. Nu cred că vom mai fi aici săptămâna viitoare.

Seth simți un nod puternic în stomac.

– Bine, spuse, după care ieși pe verandă.

– Solomon, spuse el în șoaptă.

Amintește-ți de viziunea ta, auzi limpede vocea lui Solomon în mintea sa.

Sprijinindu-se de perete, Seth își închise ochii și *se vizualiză* dându-se cu frânghia de pe platforma din fața căsuței din copac. *O auzi* (mental) pe Sara râzând și *simți* vântul răscolindu-i părul rebel. Nodul din stomac îi dispăru. Se simți imediat mai bine.

Mergi mai departe, auzi vocea lui Solomon. *Vizualizeaz-o pe mama ta.*

Seth continuă să își țină ochii închiși. *Și-o imagină* pe mama sa lucrând fericită în jurul casei. *Își imagină* sentimentul ei de ușurare. *O văzu* zâmbind. Starea sa de ușurare se amplifică.

Ai făcut o treabă bună, Seth, auzi el vocea lui Solomon în mintea sa.

Seth își deschise ochii. Încă o mai auzea pe mama sa mutând cutiile de carton, dar se strădui să își păstreze atenția focalizată asupra altor lucruri. Nu dorea să se scufunde din nou în realitatea tristă. Prefera să își focalizeze atenția asupra viziunii alese de el.

– Nu știu pe unde ți-ai tot pierdut vremea, fiule, dar oricare ar fi acel loc, mai bine te-ai duce acolo, cât timp mai poți.

Oare mama lui chiar îl încuraja să se ducă la căsuța din copac? Se părea că da!

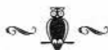
Seth o luă la goană către Aleea Thacker. Ajunse la copacul care îi era atât de drag și se urcă în viteză pe treptele pe care le construise cândva. Cu respirația tăiată, rămase pe platformă, singur, dar într-o stare de exaltare.

Lucrurile bune se îndreaptă întotdeauna către tine, își aminti el cuvintele lui Solomon. *Caută întotdeauna dovezile capabile să îți întărească această convingere.*

Seth zâmbi. Mama lui tocmai îi dăduse o astfel de dovadă. Se părea că se reintegrase în fluxul Bunăstării universale.

Seth își închise ochii își profită de starea bună de moment pentru a-și imagina tot felul de lucruri frumoase: că tatăl său era fericit. Nici măcar nu încercă să își imagineze *de ce* era fericit acesta. Era suficient că era. O văzu *mental* pe mama sa zâmbind. *O văzu* și pe Sara zâmbind. De altfel, acest lucru nici nu era greu.

Seth își prinse piciorul în frânghie și se aruncă în gol deasupra râului. Se balansă multă vreme, ținându-și ochii închiși și savurând vântul care îi răsfira părul. I se părea că zboară. Cel puțin pentru câteva momente, știu că totul este bine în lumea lui.

Capitolul 37

Bunăstarea se revarsă din abundență

Auzind clopoțelul ușii de la intrare, semn că intrase cineva, tatăl lui Seth ieși din camera din spate a magazinului de electronice.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Am nevoie de niște șuruburi mai lungi care să se potrivească cu aceste piulițe. Cele pe care le am eu sunt prea scurte și nu reușesc să-mi fac treaba.

– Șuruburile sunt aici. Să vedem. Cred că acestea ar trebui să se potrivească. Încercați-l pe acesta.

Bătrânul își făcu de lucru cu șurubul, asigurându-se că se potrivește cu piulițele sale.

– Cred că aveți dreptate. Vă mulțumesc, domnule. Mi-ați ușurat munca. Am nevoie de 24 de șuruburi. Ba nu, mai bine iau 30, în caz că voi scăpa vreunul pe jos. Sunt pentru hambarul cailor, iar pe jos sunt numai paie. Bătrânele mele degete sunt prea neîndemânatice, așa că nu m-ar mira să scap câteva pe jos.

Tatăl lui Seth râse. Bătrânul era vorbăreț și plăcut.

– O, eu nu mi-aș face griji. Mie mi se pare că vă descurcați perfect.

– Ei bine, peste puțin timp o să mă descurc încă și mai bine. Mă pregătesc să mă pensionez. Am de gând să călătoresc prin țară cu doamna mea. I-am promis de ani întregi că o s-o duc să își vadă rudele, care sunt undeva pe coasta de est. Până acum nu am reușit să îmi fac niciodată timp, dar acum mă simt pregătit. Iar ea cu atât mai mult. Este o femeie răbdătoare. Asta-i clar!

– Ce anume v-a ținut atât de ocupat încât nu v-ați putut rupe?

– În toți acești ani am fost administratorul fermei lui Wilsenholm. A fost o slujbă bună, nu pot să mă plâng. M-a plătit foarte bine și am avut o sumedenie de angajați. Aceștia trebuiau însă supravegheați, dacă mă înțelegeți. Altminteri, sunt oameni muncitori și cinstiți, nu pot să mă plâng. Șeful îmi repetă mereu că nu vrea să mă vadă plecând. Spune că eu am fost cel care i-a pus ferma pe picioare, dar că are un presentiment bun legat de cel care mă va înlocui. Zice că l-a cunoscut și că i-a plăcut ce a văzut la el. Mai spune că a primit cele mai bune recomandări de la cineva pe care îl apreciază foarte mult: de la fiul acestuia. Bun, ar cam trebui să mă duc. Soția mea se supără de fiecare dată când trebuie să mă aștepte cu cina. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Tatăl lui Seth rămase tăcut. Parcă i se luase o greutate uriașă de pe piept. Scoase cartea de vizită mototolită din buzunar și ridică receptorul...

Chiar în acel moment, Seth (aflat încă pe frânghie) simți cum îl trec fiori prin tot corpul. Își deschise ochii și realiză că frânghia se oprise din mișcarea de balans și că atârna chiar deasupra torentului. „Fratele meu, dar știu că m-am cam lăsat dus de val..." se lăsă să cadă în apă și înotă până la mal.

Bunăstarea se revarsă din abundență, auzi el vocea lui Solomon în mintea sa. *Bunăstarea se revarsă din abundență.*

Capitolul 38

Am reușit!

Sara se trezi din somn simțindu-se mult mai bine! Sentimentul neplăcut îi dispăruse și se simțea complet revigorată.

Este o zi minunată, își spuse ea, pornind către școală.

Privind în față, văzu pe cineva stând chiar în mijlocul intersecției. Sara zâmbi larg, dându-și seama că era Seth. Când o văzu la rândul lui, acesta începu să alerge către ea.

Sara nu înțelegea ce spune, întrucât era prea departe, dar orice i-ar fi spus, erau cu siguranță *vești bune.* Seth sărea într-un picior, alerga, zâmbea cu toată gura și chiuia.

În sfârșit, Sara începu să distingă ce spune.

– Sara, nu o să-ți vină să crezi! Tata a acceptat slujba! A acceptat slujba! *A acceptat slujba!* Rămânem în oraș, Sara. Este un miracol. Solomon a avut tot timpul dreptate, Sara! *Am reușit! Am reușit!*

Sara își aruncă geanta cu cărți, îl prinse pe Seth de brațe și cei doi începură să sară și să se îmbrățișeze, strigând: *„Am reușit! Am reușit! Am reușit!"*

Un vecin ieși cu mașina de pe aleea din fața casei și trecu încet pe lângă ei, privindu-i cu un interes amuzat.

Sara și Seth râseră.

– Cred că arătăm ca doi ciudați! spuse Seth.

– Dacă ar ști ei ce știm noi, îi răspunse Sara.

Ga, ga, gâgâiră gâștele deasupra capetelor lor.

Sara și Seth priviră în sus. Deasupra lor zbura un cârd de gâște care alcătuia o formațiune perfectă în formă de V, și cine credeți că îl conducea? Solomon, desigur!

Seth și Sara aplaudară, încântați.

Solomon ieși din formație și coborî în spirală către cei doi tineri.

– Solomon, ce Doamne iartă-mă faci zburând alături de aceste gâște?

Păi, ca să fiu sincer, cele mai multe ființe ar considera această asociere a mea cu gâștele mult mai verosimilă decât cea cu voi, bunii mei prieteni neînaripați.

Sara și Seth râseră cu toată gura.

Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi.

– Cum ar fi ce, Solomon?

Să zbor într-o formație. Bufnițele zboară întotdeauna singure, știți.

Sara și Seth râseră din nou.

Păi, ne mai vedem, le spuse Solomon, luându-și zborul. *Am mult de practicat. Sunt foarte stricte, știți. Se pare că gâștelor le place precizia.*

– La revedere, Solomon. Ne întâlnim la căsuța din copac?

Voi fi acolo, le strigă de departe Solomon. *Voi fi acolo.*

ÎNCEPUTUL

Cuvânt de încheiere

Este 4:00 dimineața. Esther doarme liniștită, în timp ce eu stau în șezlong pe balcon, bucurându-mă de spiritul hawaiian și de priveliștea plajei Kaanapali. Acum 20 de ani, în timpul primei mele vizite aici, am simțit dorința irezistibilă de a-i ajuta pe toți cei care mă cunosc să descopere la rândul lor, fiecare în felul său, această experiență spirituală și senzorială absolut încântătoare.

M-am întors de multe ori împreună cu Esther în același apartament de hotel, și deși aceste vizite anuale sunt organizate de regulă cu scopul de a ține seminare, ne-am folosit de ultimele zile pentru a pregăti prezentarea acestei cărți remarcabile, *Sara și Seth, bunii prieteni neînaripați ai lui Solomon.*

În cultura noastră extrem de rapidă, în care totul depinde de programe, scufundarea în amintirile copilăriei poate fi o experiență extrem de reconfortantă. În acea perioadă viața ni se părea mai puțin complexă, iar

percepțiile noastre erau mai pure și mai limpezi. Există indiscutabil ceva care îți mângâie sufletul atunci când îți amintești de perspectiva inocentă și curată a acelor vremuri fericite. Convingerea mea este că Sara și Seth îți pot oferi exact acest sentiment, al unui nou început inocent. Cu siguranță, în ceea ce mă privește au reușit să mă transporte în această stare.

În ceea ce privește dorința mea de odinioară, indiferent dacă vei reuși sau nu să ajungi pe această plajă Kaanapali, în care viața pare atât de senină, sau în locul special al Sarei și al lui Seth (căsuța lor din copac, atât de simplă, și totuși atât de magică), voi continua să sper că vei ajunge să experimentezi tot binele pe care ți-l poți imagina și căruia îi permiți să intre în viața ta.

După părerea mea, cu cât rămân mai mult pe acest pământ, cu atât mai puțin reușesc să se bucure oamenii de viață și de libertate. Pe măsură ce avansează în timp, acumulând experiențe, posesiuni, relații, responsabilități și convingeri asociate cu vulnerabilitatea, cei mai mulți dintre ei se îndepărtează de adevărata lor stare existențială, care este fericirea cea mai naturală din lume.

Ca și noi, Sara și Seth mai ies din când în când din starea lor naturală de bucurie, alunecând pe o pantă descendentă și schimbându-și perspectiva asupra vieții, pe care o consideră nedreaptă. Din fericire, ei nu rămân niciodată prea mult timp în această perspectivă, datorită mentorului și prietenului lor, înțeleptul Solomon, care le observă de aproape toate experiențele, propunându-și și reușind să îi călăuzească (inclusiv pe cititor) înapoi către echilibrul lor natural.

Așa cum prima noastră carte din seria Sara, *Sara și veșnicia prietenilor din aceeași specie,* a fost răsplătită cu premiul de excelență „Corp Minte Spirit – Cărți de urmat", această nouă carte, *Sara și Seth, bunii prieteni neînaripați ai lui Solomon,* promite să devină un alt tovarăș de viață extrem de prețuit, deopotrivă pentru copiii în vârstă de patru ani și pentru bunicii lor.

În ceea ce mă privește, sunt uimit cât de des trăiesc experiențe care îmi aduc aminte de scenariile din această carte care îmi este extrem de dragă, făcându-mă să îmi reevaluez și să îmi realiniez perspectiva. Prin aplicarea tehnicilor simple pe care le revelează Solomon celor doi copii, Sara și Seth, orice om poate ajunge să se bucure de perspectiva bucuriei oferite de magnifica noastră experiență pe acest pământ.

Când am citit pentru prima dată aceste materiale, am rămas surprins să constat cât de des mă trezeam râzând de unul singur, identificându-mă cu experiențele celor doi copii. Multe probleme de care eram conștient că le aveam s-au rezolvat de la sine ascultând mesajul transmis de Solomon Sarei și lui Seth.

Suntem fericiți să îți oferim aceste secrete extrem de simple, singurele de care vei avea nevoie vreodată ca să trăiești acea viață fericită și satisfăcătoare pentru care te-ai născut pe această planetă. Pe scurt, suntem fericiți să îți oferim această carte: *Sara și Seth, bunii prieteni neînaripați ai lui Solomon.*

Din inimă,
Jerry S. Hicks

O SINTEZĂ ÎN 12 PUNCTE A ÎNVĂȚĂTURILOR ABRAHAM-HICKS

1. Tu eşti o extensie fizică a unei realităţi nefizice.

Tot-ceea-ce-este, sau ceea ce unii oameni numesc Dumnezeu, nu reprezintă o realitate terminată, care te aşteaptă să o prinzi din urmă. Tu eşti o ființă care gândeşte şi care caută mai mult: mai multe experiențe plăcute şi înălțătoare. (Prin trăirea acestor experiențe, tu aduci, literalmente, raiul pe pământ).

2. Tu te afli în acest corp deoarece ai optat pentru acest lucru.

Tu ai ales oportunitatea de a experimenta acest contrast delicios în timp şi spațiu şi ai venit în această lume cu multă nerăbdare, de-abia aşteptând să cocreezi împreună cu alte ființe aflate în căutarea fericirii, prin acordarea gândurilor tale cu realitatea dorită. (Ce, unde, când şi cu cine cocreezi reprezintă de asemenea opțiuni ale tale).

3. Fundamentul vieții tale este libertatea; scopul vieții tale este bucuria.

Tu ești liber să optezi pentru a descoperi noi și noi manifestări ale bucuriei tale. Prin exprimarea acestei bucurii, tu vei crește, iar prin creșterea ta vei contribui la creșterea Totalității. (Tu ești liber să optezi inclusiv pentru absența libertății sau pentru durere... dar tot ce aleg oamenii pornește de la convingerea lor că îi va face fericiți).

4. Tu ești un creator; instrumentul cu care creezi sunt gândurile tale.

Legea Universală a Atracției îți permite să atragi către tine esența tuturor lucrurilor cărora le acorzi atenția ta, indiferent dacă acestea sunt dezirabile sau indezirabile. În acest fel, tu creezi adeseori fără să-ți dai seama că faci acest lucru. Emoțiile tale îți permit să conștientizezi în ce măsură corespunde sau nu realitatea pe care o atragi (creezi) cu ceea ce îți dorești. (Asupra căror lucruri îți focalizezi atenția?)

5. Tu poți deveni, avea sau face tot ce îți poți imagina.

Atunci când te întrebi de ce îți dorești un anumit lucru, tu activezi practic esența dorinței tale, iar Universul începe să o atragă către tine. Cu cât sentimentele tale sunt mai intense, cu atât mai rapid ajunge la tine manifestarea fizică a dorinței tale. (Este la fel de ușor să creezi un castel precum un nasture).

6. În procesul de alegere a gândurilor, emoțiile reprezintă cea mai bună călăuză.

Ființa ta Interioară plină de iubire te călăuzește în permanență prin emoțiile tale. Atunci când cultivi un

gând dorit sau nedorit, tu simți implicit o emoție pozitivă sau negativă. Dacă îți vei schimba gândul, îți vei schimba automat și emoția, și implicit realitatea pe care ți-o creezi. (Fă mai multe alegeri în fiecare zi).

7. Universul te adoră pur și simplu, întrucât îți cunoaște intenția supremă.

Tu ai optat pentru a veni pe pământ cu cele mai bune intenții, iar Universul te călăuzește în permanență de-a lungul căii alese de tine. Ori de câte ori te simți bine, tu accepți în viața ta într-o măsură mai mare acea realitate pe care ai avut intenția să o experimentezi atunci când ai venit pe acest pământ, deci care corespunde perspectivei tale superioare. (Tu ești un spirit întrupat).

8. Relaxează-te și bucură-te de bunăstarea ta naturală. Totul este bine. (Chiar este!)

Esența tuturor lucrurilor pe care le apreciezi curge în permanență în realitatea ta. Cu cât descoperi mai multe lucruri de apreciat, cu atât mai multe căi ți se deschid în față care te vor conduce către și mai multă apreciere. (Vibrația pe care o emiți este totuna cu vibrația gândurilor tale. Tu atragi aceeași vibrație pe care o emiți).

9. Tu ești un creator al cărărilor mentale care te pot conduce pe Calea Unică a Bucuriei tale.

Nimeni altcineva nu te poate împiedica să îți direcționezi gândurile așa cum dorești. Nu există limite ale călătoriilor tale lăuntrice care te vor conduce către experiențele exterioare. Pe calea către fericire, vei descoperi tot ceea ce îți dorești să devii, să ai și să faci. (Nu te vei putea bucura însă de aceste experiențe decât dacă le vei permite inclusiv celorlalți să se bucure de propriile lor experiențe personale).

10. Acțiunile care trebuie întreprinse și schimbul de posesiuni sunt efecte secundare ale focalizării tale asupra bucuriei.

De-a lungul călătoriei tale deliberate către fericire, tu te vei simți inspirat să execuți anumite acțiuni, te vei bucura de resurse abundente și vei ști în funcție de ceea ce vei simți cât de mult te-ai apropiat de împlinirea menirii tale în viață. (Mulți oameni înțeleg pe dos această premisă; de aceea, nu se bucură decât prea puțin de acțiunile și de posesiunile lor).

11. La momentul potrivit, tu poți părăsi acest corp fizic fără boală și fără durere.

Nu este deloc necesar să atragi boala sau un alt pretext pentru a părăsi acest corp fizic. Starea ta naturală este sănătatea și bunăstarea, indiferent dacă optezi pentru a veni în acest corp, pentru a rămâne în el sau pentru a-l părăsi. (Alegerea depinde numai de tine).

12. Tu nu poți muri, întrucât ești una cu viața eternă.

Tu poți opta pentru a te relaxa și pentru a face tranziția către starea ta nefizică, de energie pură și pozitivă. Starea ta naturală este veșnicia. (Distrează-te cât mai mult cu aceste legi. Nu ai cum să greșești, și nici cum să le epuizezi).

PS *Nu este deloc necesar ca altcineva să înțeleagă Legile Universului sau procesele descrise în această carte pentru ca tu să trăiești o experiență de viață minunată, fericită și constructivă, căci tu singur îți atragi experiența de viață. Tu și numai tu!*